

СЕСИЛИ ФОН ЗИГЕСАР ИСКАМ ТОЧНО ТЕБ

Част 6 от „Интригантката“

Превод от английски: Цветелина Хинкова, 2011

chitanka.info

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Предполагам, че сте чували поговорката: „Днес е първият ден от останалата част от живота ти.“ Винаги ми е звучала прекалено неубедително и изтъркано, но точно днес ми се струва съвсем на място. Освен това започвам да си мисля, че в баналното няма нищо лошо. Нормално е да пожелаеш приятен ден на портиера, който сутрин ви отваря вратата на път за училище. Какво пък, съвсем спокойно можете да поспрете и да вдъхнете от аромата на люляците, цъфтящи пред жилищните сгради на Пето авеню. И като сте започнали в този дух, откъснете китка и я забодете зад ухото си. Макар да е едва април, позволено е да си обуете ментовозелените кожени чехли — сещате ли се, онези с малките жълти бродирани розички, с които се разнасяте из къщи през последния месец? — и да ги разходите *навън*. Разбира се, може да си навлечете неприятности в училище, тъй като не са част от униформата, но как иначе да демонстрирате бразилския си педикюр.

Добре де, вероятно ще помислите, че съм се побъркала — да звучи така оптимистично в седмицата, когато всички ние ще научим дали сме приети в колежа, в които кандидатстваме, или не. Това е най-важното нещо, което ни се е случвало до момента. Оттук нататък ще бъдем определяни от избраното от нас училище или по-скоро от училището, спряло се на нас: умниците, домогнали се до „Йейл“, лесбийката, която все изкарва петици, но играе във волейболния отбор, влязла в „Смит“, шантавата богата наследница, чийто баща е платил за място в „Браун“. Аз просто се опитвам да ви накарам да погледнете от веселата страна на всичко това. Писмата вече са в пощенските кутии, заровете са хвърлени, и аз, например, искам да продължа напред.

Глупавата игра, която всички играехме (и тайно все още го правим).

След като кандидатстването в колежа вече е зад гърба ни, настъпва моментът да посветим цялото си внимание на нещо, също толкова важно: *любовния ни живот*. Крайно време е ти и момчето на мечтите ти (моля, прибавете израза „в леглото“ след всяко от изброените по-долу):

Да пиете „Фъзи Нейвълс“^[1] и да останете будни цяла нощ.

Да се храните един друг с шоколадови мелби.

Да гледате стари филми.

Да се къпете голи.

Да издишате димни кръгчета.

Да играете туистър.

Да си направите временни татуировки.

Да измислите имена на децата си.

Да пропуснете фитнеса.

Да пробвате Бикрам йога.

Не си мислете, че проповядвам нещо незаконно. Определено сега не е моментът за издънки. Вероятно сте чули за обещаващата млада актриса, приета в „Харвард“ миналата година, която избягала в Лос Анджелис и целия месец май се мотала с приятеля си актьор. Приемът в Харвард... отменен!! Поместеният по-горе списък е просто най-добрият начин, който ми хрумва, за сваляне на натрупания стрес. Това определено е диета, на която мога да се подложам!

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Исках просто да ти благодаря, че поддържаш духа ми, като се има предвид, че съм на път да полудея. Не знам за теб, но аз подадох документи в дванадесет училища и снощи сънувах, че не ме приемат в нито едно. Ще ми дадеш ли разумна причина да не си стегна багажа за Мексико? Страхотна си.

роуз

О: Скъпа роуз,

Мексико е добра идея, но дванадесет училища? Хайде стига, все ще влезеш в някое от тях, ако не и във всичките! И ако ти се прииска да се метнеш от някой мост, преди да са пристигнали и дванадесетте писма, дръж се за приятелите си... освен, разбира се, ако не се опасяваш, че има вероятност те самите да ти дадат начална скорост! Това е доста деликатен период за всички нас.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Дали случайно откачалката от Кънектикът от санаториума за наркомани вече е извън живота на *Н*? Защото ако той си няма гадже, възнамерявам да дам заявка.

червенокоска

О: Скъпа червенокоске,

Съжалявам, скъпа, но ще се наложи да се наредиш на опашката — и без драми, моля те! За наше всеобщо съжаление, вече се домогнаха до него. На практика тя винаги е била на хоризонта и вероятно така ще си остане. Мисля, че знаеш за кого говоря. Но не бъди твърде ревнива: животът ѝ далеч не е свършен.

Интригантката

Наблюдения

Н пуши трева на стъпалата на „Мет“. Предполагам, че сега, когато е капитан на отбора по лакрос и вече не се мотае с безобразно лудата наркоманка, може да се отпусне и да се забавлява. *Б* бяга от събрание тази сутрин, за да се върне в къщи, да не би случайно от „Йейл“ да са били толкова нетърпеливи да я приемат, че да пуснат писмото по сутрешните куриери. Пълна откачалка! *Б* също така бе забелязана в отделението за луксозно бельо на „Барнис“ да пробва комплект, който спокойно би могъл да бъде наречен „да ти излезе късметът“. *С* си гризе ноктите, докато се пече на слънце в Шийп Медоу, а около нея се тълпят зяпачи. Тя защо изобщо не се тревожи? *Д* и *В* се преструват, че не се забелязват, докато се редят на опашка за билети за новия филм на Кен Могул в „Анджелика“. *Дж* изпробва

чифт питонове „Маноло Бланик“ в „Бъргдорф Гудман“, за които има списък от чакащи. Как по-точно планира да плати за тях и за какво събитие възнамерява да ги обуе? Може да е просто деветокласничка, но определено не ѝ липсва амбиция.

За всеки случай, ако искате да преживеете отново тези ценни моменти...

В прави филм за влизането в колеж... Гледайте на това като на отдушник и на възможност да попаднете за четири минути под светлината на прожекторите. През следващите две седмици ще снима в близост до фонтана Бетесда в Сентръл парк след училище.

Стискам палци на ръцете и на краката. Късмет на всички!

Знаете, че го мисля сериозно,
Интригантката

[1] Коктейл от прасковена ракия, водка и портокалов сок. — Бел.прев. ↑

Б Е ЗВЕЗДАТА НА СВОЯ МАЛЪК ФИЛМ

— Просто опиши как се чувстваш в момента. Понеже писмата за прием от колегите ще пристигнат тази седмица и прочее — Ванеса Ейбрамс присви очи зад камерата и фокусира висящите обици с нефрит и кристали Сваровски на Блеър.

В безметежния априлски следобед паркът бе същинска лудница. Зад тях неколцина абитуриенти от „Сейнт Джудс“ гонеха фризби нагоре по стъпалата над фонтана Бетесда. Ругаеха и се блъскаха, кипящи от натрупаната кандидатстудентска треска. Около фонтана се бяха разположили колежанки от Горен Ийст Сайд, всички с безупречен летен загар и маникюр. Те пушеха и втриваха в краката си най-новия продукт на „Ланком“ за по-бързо почерняване, а крилатата бронзова статуя в средата на фонтана ги наблюдаваше снизходително.

Ванеса натисна копчето за запис.

— Можеш да започнеш, когато си готова.

Блеър Уолдорф облиза намазаните си с гланц устни и подпъхна прерасналите кичури на късата си коса зад ушите. Под обикновената черна тениска поло и сивата униформа на „Констънс Билард“ тя бе облякла новия копринен комплект сутиен и прашка с тюркоазен цвят и черна дантела, с които се бе сдобила от отделението за бельо на „Барнис“. Облегна се на ръба на фонтана и се намести върху сгънатата кърпа, която Ванеса ѝ бе дала, за да седне.

Горещините не бяха особено подходящи за прашки.

— Обещах си, че ако вляза в „Йейл“, с Нейт най-сетне ще го направим — започна Блеър. Тя сведе поглед и започна да върти рубинения пръстен на лявата си ръка. — Все още не сме заедно в истинския смисъл на думата. Но и двамата знаем, че го искаме, и щом писмото дойде... — Тя погледна към камерата, пренебрегвайки изумения поглед на Ванеса. — Не става дума само за секса. Тук е заложено цялото ми бъдеще. „Йейл“ и Нейт. Двете неща, които винаги съм искала.

Блеър наклони глава на една страна. Всъщност искаше доста неща. Все пак, като изключим елегантния чифт сребристи сандали на Кристиан Лоботин, това бяха двете най-значими.

— Добър опит, нещастник! — изкрещя едно от момчетата, докато измъкваше фризбита изпод носа на другото.

Блеър затвори сините си очи и отново ги отвори.

— А ако *не* вляза... — тя направи драматична пауза, — някой ще трябва да си плати, по дяволите.

Вероятно тази седмица трябваше да ѝ сложат намордник.

Блеър въздъхна и бръкна под ризата си, за да намести презрамките на сутиена.

— Някои от другите ми приятели — Серена и Нейт, например, не са се смахнали чак толкова заради колежа. Но това е, защото на тях не им се налага да живеят с майка, която отдавна е минала възрастта да бъде бременна, и дебел ужасен пастрок. Дори вече нямам собствена стая! — Тя изтри една сълза, стекла се по лицето ѝ, и погледна към камерата с многострадално изражение. — Това е единственият ми шанс да бъда щастлива. И мисля, че съм си го заслужила!

Аплодисменти, моля.

И ПРОСТО ИСКА ДА ВКУСИ ОТ ГЛАНЦА Й ЗА УСТНИ

Нейт Арчибалд стигна до края на обградена с брястове алея, водеща към терасата и фонтана Бетесда. Той метна угарката на джойнта на земята и мина покрай приятелите си с фризбито. На не повече от три метра оттам Блеър седеше с кръстосани крака до фонтана и декламираше своя монолог пред камерата. Изглеждаше нервна и някак невинна. Крехките й ръце пърхаха около дребното й, подобно на лисича муцунка личице, а късата й сива униформа едва покриваше мускулестите й бедра. Той отмести няколко златисти кичура от изумруденозелените си очи и пхна ръце в джобовете си. Тя определено бе доста секси.

Разбира се, точно в този момент в главите на всички момичета в парка се въртяха същите мисли, само че по *негов* адрес.

Странното момиче с бръснатата глава зад камерата му се стори бегло познато. При нормални обстоятелства Блеър нямаше да има нищо общо с нея, но пък, от друга страна, тя обожаваше да говори за себе си. Блеър се разтапяше, когато й се обръщаше внимание и дори след като скъса с нея и й бе изневерявал нееднократно, Нейт все още я намираше за доста привлекателна. Той потопи пръстите си във фонтана, промъкна се зад нея и напръска голата й ръка.

Блеър извъртя глава и го видя зад себе си — неустоим, както обикновено, с бледожълта риза, разкопчана и разпасана, с навити ръкави, подчертаваща мускулестите му загорели ръце и красивото лице.

— Нали не чу какво говорех? — попита тя.

Той поклати глава и тя стана от кърпата, като напълно забрави за Ванеса. За Блеър интервюто беше приключило.

— Здравсти! — Нейт се наведе и я целуна по бузата.

От него се носеше аромат на дим, чисто пране и нова кожа — до една неустоими момчешки миризми.

Ммм.

— Здравей! — отвърна Блеър и приглади униформата си. Защо, по дяволите, не бе научила, че е приета в „Йейл“, днес?

— Тъкмо си спомних как миналото лято беше пристрастена към сладоледени сандвичи — започна Нейт. Внезапно го обзе желанието да оближе сладкия ѝ гланц за устни и да прокара език по зъбите ѝ.

Тя се престори, че намества новите си обици, за да привлече вниманието му към тях.

— Твърде нервно ми е, за да ям, но една лимонада би ми дошла добре.

Нейт се усмихна и Блеър го хвана под ръка, както когато бяха двойка. През нея премина познатата стара тръпка. Както винаги, когато бяха заедно, я изпълни усещане на сигурност и вълнение. Отидоха до количката, паркирана в горната част на стъпалата, и Нейт купи две кутии лимонада „Кънтри Тайм“. Седнаха на близката пейка и той извади плоско сребристо шишенце от маслинозелената си брезентова раница „Джак Спейд“.

Време за коктейли!

Блеър забрави за лимонадата и грабна шишето.

— Не разбирам защо си нервна — опита се да я успокои Нейт. — Ти си отличничката на класа. — Нейт бе леко объркан по отношение на колежа. Бе подал документи в пет университета и определено искаше да бъде приет някъде, но същевременно бе уверен, че щеше да се чувства добре, в който и да е от тях.

Блеър отпи още една глътка, преди да му върне шишето.

— В случай, че си забравил, се издъних и на двете интервюта — припомни му тя.

Нейт бе дочул за нервния пристъп по време на първото ѝ интервю за „Йейл“, в края на което тя бе целунала интервюиращия. Бе разбрал и за мимолетния ѝ флирт с интервюиращия я представител на *възпитаниците* на университета. В известен смисъл вината и в двата случая бе негова. Когато късаха, Блеър тотално откачаше.

Той се пресегна и намести рубинения ѝ пръстен.

— Успокой се. Всичко ще се нареди — увери я той. — Обещавам.

— Добре — съгласи се Блеър, макар да знаеше, че нямаше да може да си намери място, докато над главата в спалнята ѝ, в направена по поръчка сребърна рамка от „Тифани“, не бъде окачено писмото от

„Йейл“, съобщаващо добрата новина. Щеше да усили новия диск на „Рейвс“, който винаги ѝ действаше възбуждащо, при все че бе доста шумен и дразнещ, щеше да лежи на леглото и да препрочита писмото от „Йейл“, докато Нейт си играеше с голото ѝ тяло.

— Прекрасно — Нейт се наведе и започна да я целува, прекъсвайки еротичната ѝ фантазия.

Блеър мислено простена. Само ако можеше да прави секс с него точно там, на мазната стара дървена пейка в Сентръл парк! Но трябваше да изчака новините от „Йейл“. Такава сделка бе сключила със самата себе си.

ЕДИНСТВЕНОТО, КОЕТО Й ЛИПСВА.

От другата страна на алеята Серена ван дер Удсен хапваше сладолед „Фъджсикъл“, когато забеляза двамата си най-добри приятели на пейката в парка, на път взаимно да се изядат като в реклама на истинската любов. Серена въздъхна и тръгна бавно, облизвайки капките, стичащи се от сладоледа. Де да можеше да си купиш истинска любов.

Не, че й липсваха гаджета — такива имаше хиляди, лудо влюбени в нея и супер забавни. Пърс, французинът, който я преследваше с оранжевия си кабриолет из цяла Европа. Гай, английският лорд, който искаше да избяга с нея в Барбадос. Конрад, момчето от пансиона в Ню Хампшир, с което цяла нощ не бяха спали и бяха пушили пури. Дан Хъмфри, мрачният поет, който така и не можа да намери точната метафора за нея. Рок звездата Флоу, който се оказа лепка — не, че имаше нещо против да й се лепне някой толкова готин и известен. Нейт Арчибалд, момчето, което й бе отнело девствеността и щеше винаги да обича, но само като приятел.

И това бе съкратеният списък. Все пак никога не се бе натъквала на онази, истинската любов, каквато имаха Блеър и Нейт.

Тя хвърли остатъка от сладоледа си в кошче за боклук и ускори крачка. Розовите й мъхести джапанки от „Мела“ шляпаха по паважа, дългата й светлоруса коса се стичаше зад нея, а късата й сива плисирана униформа на „Констънс Билард“ се вееше около безкрайно дългите й крака. Приближаването й накара момчетата, лудуващи край фонтана Бетесда или каращи скейтборд нагоре-надолу по алеята, да натиснат бутона „пауза“ и да я зяпнат с широко отворени усти. Серена, Серена, Серена — тя бе всичко, за което някога бяха мечтали.

Не, че някога щяха да се осмелят да я заговорят.

— Защо просто не си вземете стая в „Мандарин“? Само на няколко пресечки е — пошегува се Серена с приятелите си на пейката.

Нейт и Блеър я погледнаха с премежени от щастие физиономии.

— Направи ли го? — попита Серена по начин, който само най-добрата ѝ приятелка можеше да разбере.

— Ъхъ — кимна Блеър. — Не ми се наложи да говоря дълго все пак, тъй като Нейт през цялото време слушаше.

— Не е вярно! — запротестира Нейт.

Серена се обърна към Нейт.

— Просто исках да се уверя, че Блеър няма да получи нервен срив. Трябваше да се досетя, че ще успееш да я успокоиш.

Блеър отпи глътка лимонада.

— Има ли вече новини?

Серена ѝ взе лимонадата.

— Не, за петдесети път днес, все още няма нищо. — Тя отпи и избърса устата си с ръкава на розовата си блуза „Тока“. — А при теб?

Блеър поклати глава. После я осени идея...

— Хей, какво ще кажете да съберем всичките си писма и да ги отворим накуп? Така ще изтрещим заедно.

Серена отпи още една глътка лимонада. Идеята ѝ се стори отвратителна, но все пак бе готова да рискува да ѝ издерат очите в името на щастието на приятелката ѝ.

— Добре — съгласи се тя неохотно.

Нейт не каза нищо. В никакъв случай не искаше да става част от *това* парти. Той подаде шишенцето на Серена.

— Искаш ли?

Тя сбърчи перфектния си нос и присви nelaкираните пръсти на краката си.

— Не, закъснявам за педикюр. Ще се видим по-късно. — Обърна се и тръгна на юг, като понесе полупразната кутийка лимонада със себе си.

Имаше навика несъзнателно да си присвоява разни неща. Лимонада, момчета...

Д СПАСЯВА В ИЛИ ОБРАТНОТО

Ванеса търпеливо изчака Чък Бас да нагласи червения нашийник на врата на снежната си маймунка, за да може буквата Ч да влезе във фокус. Чък се бе настанил на фонтана точно след Блеър. Дори не си направи труда да поздрави, просто се настани върху кърпата с маймуната си и започна да говори.

— Дано само ме приемат в Нюйоркския университет, защото искам да остана в апартамента, който ми купиха нашите. Тогава със Сладура ще си бъдем заедно. — Чък погали маймунката по бялата козина и пръстенът на малкия му пръст проблесна на слънцето. — Знам, че е просто маймуна, но е най-добрият ми приятел.

Ванеса фокусира камерата върху надписа „Прада“ на черните кожени сандали на Чък. Наскоро се бе сдобил с педикюр, а около покрития му с изкуствен тен глезен свободно висеше златна верижка. Тя бе приета в Нюйоркския университет още през януари, при ранното класиране. Самата идея, че следващата година можеше да попадне в един клас с Чък Бас, бе меко казано смущаваща.

— Естествено, където и да отида, ще си наема жилище — продължи Чък, — но декораторът тъкмо ми направи апартамента в „Армани Каса“, а и кой, по дяволите, би искал да живее на място като скапания Провидънс, Роуд Айланд^[1]?

Даниел Хъмфри метна угарката от цигарата си „Кемъл“ върху купчина влажни зелени листа в края на алеята. Зик Фридман и групичка негови съученици от подготвителното училище „Ривърсайд“ играеха хоккей на трева и за момент му се прииска да се присъедини към тях. Все пак Зик му бе най-добрият приятел, преди Дан да тръгне с Ванеса Ейбрамс, другата му най-добра приятелка. Сега нямаше приятели и му се струваше, че всичко това се е случило в някакъв друг живот. Обърна се, запали нова цигара и продължи с обичайната си самотна обиколка в парка.

Фонтанът Бетесда по време на слънчев ден не бе от най-любимите му места — прекалено много наркоманчета се разкарваха голи до кръста и момичета с перфектен тен слушаха айподите си в бански „Мисони“, — но денят бе хубав, а той нямаше бърза работа.

Там бяха сестра му Джени и приятелката ѝ от „Констънс Билард“ Елиз Уелс, които си лакираха ноктите на краката. Мерна и онзи задник Чък Бас от неговия клас в „Ривърсайд“, който се беше опънал до фонтана с маймуната си в скута и говореше с...

Дан прокара трепереща ръка през леко прораслата си бохемска прическа и си дръпна продължително от цигарата. Ванеса ненавиждаше слънцето и още повече мразеше момчета като Чък Бас, но бе готова на какво ли не, за да ѝ се получи филмът. Нагласата да се жертват в името на изкуството бе сред нещата, които ги сближаваха.

Пресегна се в чантата си и извади химикалка и подвързания с черна кожа тефтер, с който не се разделяше. Записа няколко реда за износените ботуши на Ванеса, на които вече се виждаше металът при пръстите. Това можеше да бъде началото на ново стихотворение.

*Черни
ботуши с метални носове
мъртви гълъби
мръсен дъжд*

— Снимавам документален филм. Ако искаш, можеш да се включиш — викна Ванеса на Дан, като прекъсна Чък по средата на изречението.

Дан бе облечен с прогорена от цигари бяла тениска и широки панталони. Беше си същият размъкнат и разрошен поет, когото познаваше и обичаше. След публикуването на стихотворението му „Мръсници“ в „Ню Йоркър“ Дан бе започнал да отделя повече време на външния си вид — купуваше си дрехи от френски бутици като „Агнес Б“ и „АРС“. Точно по това време бе започнал да изневерява на Ванеса с онази анорексична поетеса парцал с жълти зъби, Мистъри Крац. Но с Мистъри бе свършено и може би старият Дан вече окончателно се бе завърнал.

Мисълта да седне и да говори на четири очи с Ванеса го изнервяше, но вероятно ако просто се концентрираха върху филма, нямаше да се наложи да си изкарват мръсното бельо на показ. Дан хвърли поглед към Чък, който разресваше маймунката си с малка розова четка „Мейсън Пиърсън“ от черупка на костенурка.

— Ти...?

— Приключихме — Ванеса освободи Чък. — Ела отново, когато научиш нещо.

Нямаше нужда да го казва. Чък щеше да се върне сам. Отнасяше се за всички. Не можеха да устоят. Бе толкова лесно да накараш обсебени от самите себе си хора да говорят за пороците си, че трябваше да го забранят със закон.

— Но не успях да стигна до момента, когато наех пиар за Сладура — нацупи се Чък. — Ще го показваме по телевизията.

— Запомни го тогава — изръмжа Ванеса. Тя нави ръкава на черната си риза и си погледна часовника. На Дан му бе пределно ясно, че не носеше такъв. — Следващият.

Чък се изправи и се отдалечи с маймунката си на рамо. Дланите на Дан се изпотиха, докато заемаше мястото пред камерата.

— За какво е филмът? — попита той.

Едно момиче, което се мотаеше около фонтана, си изпусна запалката и Ванеса я ритна към нея с ботуша.

— Още не съм решила. Искане ми се да покажа колко са се побъркали всички точно в този момент. Сега се, заради колежа и прочее — обясни тя. — Но не само.

— Аха — кимна Дан. Нищо от онова, с което се захващаше Ванеса, не бе толкова просто. Бръкна в чантата си отново за цигарите и запали поредната. — Аз също съм доста напрегнат напоследък по тази причина — призна той.

Ванеса погледна към камерата и започна да снима. Бледото лице на Дан изглеждаше толкова уязвимо на слънчева светлина, че й бе трудно да повярва, че й бе изневерил, че бе способен да направи нещо лошо.

— Продължавай.

— Мисля, че най-много ме тормози това, че момчетата от моя клас могат да кажат: „Пич, ще ни липсваш догодина.“ — Дан си дръпна от цигарата. Ябълковобялата вътрешност на ръката на Ванеса

го накара да забрави за какво говореше. *Ябълковобяла* — това беше добро.

— Продължавай — подкани го Ванеса.

Дан издиша дима срещу камерата.

— На никого няма да липсвам и никой няма да ми липсва, като изключим баща ми и може би сестра ми. — Спря и си дръпна отново. *Както и ти и ябълковобелите ти ръце*, искаше му се да добави, но реши, че е по-добре да го напише.

Ванеса мълчеше, което ѝ струваше известни усилия, тъй като краткото изложение на Дан я бе развълнувало, дори без да споменава ръцете ѝ.

— Аз също няма да липсвам на никого — заяви тя, забила поглед във визъора, за да не се погледнат в очите.

Дан изтръска цигарата си на земята и размаза пепелта с петата на протритите си сини кецове „Пума“. Много му бе странно да си говори с Ванеса по този отчужден начин при положение, че преди малко повече от месец бяха влюбени и бе правил секс за пръв път.

— Ще липсваш на мен — признанието прозвуча доста тихо, — вече ми липсваш.

Защо, по дяволите, трябваше да е толкова сладък?

Ванеса изключи камерата, преди да каже нещо твърде откровено.

— Батерията падна — каза тя рязко. — Може да дойдеш пак друг ден — добави тя, като ѝ се прииска да не звучеше винаги като кучка.

Дан се изправи и метна пощенската си чанта през рамо.

— Радвам се, че те видях — усмихна се плахо той.

Ванеса не можа да се сдържи и отвърна на усмивката му.

— Аз също. — За миг се поколеба. — Обещавах ли, че ще дойдеш пак, щом получиш някакви новини?

Стана му много приятно да я види как отново му се усмихва.

— Обещавам — каза искрено Дани тръгна надолу по алеята.

Може би Ванеса просто нагласяше фокуса, но отстрани изглеждаше, че оглежда задника му, докато се отдалечаваше.

[1] Градът, в който е разположен университетът „Браун“ от Бръшляновата лига. — Бел.ред. ↑

О, МЛАДОСТ И БЕЗГРИЖИЕ

— Колко хубаво, че брат ти Даниел се отби — отбеляза Елиз Уелс саркастично пред Джени Хъмфри. Тя протегна дългите си, покрити с лунички ръце нагоре и ги отпусна обратно. — Мисля, че се страхува от мен.

Джени си премести краката от скута на Елиз и огледа критично току-що лакираните си нокти. Елиз бе омазала почти цялото ѝ кутре с червен лак МАС „Ню Йорк Ябълка“. Нокътят бе миниатюрен, но в момента изглеждаше все едно отгоре му се е стоварил парен чук.

— Дан се държи шантаво напоследък — отбеляза тя. — Не ми се ще да те разочаровам, но не мисля, че имаш нещо общо с това. Тази седмица се очаква да получи известия от колежите.

Двете момичета седяха до фонтана Бетесда, от обратната страна на мястото, където Ванеса бе разположила камерата си. Джени заслони очи от слънцето и се огледа наоколо.

В момента Ванеса снимаше Ники Бътън, която също бе абитуриентка в „Констънс Билард“. Всички знаеха, че Ники се бе подлагала на две операции на носа. Поставени една до друга, снимките ѝ от последните три годишника го издаваха.

— Интервюира само завършващите — посочи Елиз. Тя прибра сламенорусата си коса зад луничавите уши. — Питам я в училище през едно от междучасията.

Джени се намръщи. Как така винаги готините неща бяха само за последния клас? Придърпа сутиена си надолу, тъй като постоянно се качваше под мишниците ѝ. В чашките на сутиена ѝ се стичаха вадички пот и усещането бе все едно, че е с бански, а не с един от поддържащите сутиени „Бали“ за по-надарени жени.

— Умряла съм да участвам в глупавия ѝ филм — промърмори тя.

— Да бе — захили се Елиз, — още малко ще кажеш, че не се опитваш постоянно да копираш Серена ван дер Удсен?

Каква злоба само!

Джени прегърна коленете си и погледна отбранително към Елиз. Джени беше ли световноизвестен модел? Беше ли руса? Носеше ли тренчкот „Бърбъри“ до коленете и пушеше ли вносни френски цигари, докато вървеше разсеяно, а момчетата я зяпаха с изплезени езици? Прикриваше ли, че е най-умното момиче в класа? Не!

Всъщност Джени бе най-умното момиче в класа си, но това всички го знаеха.

— Кажи едно нещо, което съм направила като Серена.

Елиз отвори шишенцето с лак, оставено на ръба на фонтана, и започна да лакира пръстите на ръцете си. Цветът бе твърде крещящ и изобщо не отиваше на бледата ѝ, осеяна с лунички кожа.

— Не става въпрос какво *правиш*... — каза тя провлечено. — Просто винаги си *дупе и гащи* с нея в групата за обмяна на опит. Все едно искаш да демонстрираш пред всички, че си близка с този *модел*. И в магазините винаги пробваш тези страшно шикозни дрехи, все едно има къде да ги носиш, също като Серена. — Дори не спомена краткия флирт на Джени с Нейт Арчибалд, супер крещящ пример как деветокласничка се домогва до по-голямо момче. Бе твърде срамно, за да се произнесе.

Изведнъж отнякъде изникна една футболна топка и удари Джени по главата.

— Ох! — извика ядосано тя. Лицето ѝ придоби тъмночервена окраска. Тя се изправи, нахлузи розовите велурени чехли „Дона Карън“, с които се бе сдобила от последната разпродажба в „Блумингдейл“, размазвайки още повече прясно нанесения лак. — Не знам какъв точно ти е проблемът — просъска тя към Елиз, — но сто пъти предпочитам да се мотая с откачения си брат, пред това да стоя и да те слушам как ме обиждаш.

Елиз продължи да се лакира, което раздразни Джени още повече.

— Хубаво — изфуча Джени, хукна надолу по стълбите и се отдалечи от фонтана по посока Западен Сентръл парк. „Да копирам Серена — присмя се тя, а изумителните ѝ гърди, чашка 2D, се поклащаха при всяка стъпка. — Като че ли изобщо бих могла да имам нещо общо с нея.“

Но Джени не можеше така лесно да загърби отправеното ѝ предизвикателство. Нищо нямаше да ѝ достави по-голямо удоволствие от това да докаже на Елиз, че не бе просто безлична имитаторка, която

отчаяно се опитваше да прилича на Серена и се проваляше всеки път. Едно момче ѝ подсвирна и тя отметна кафявите си къдрици от лицето, преструвайки се, че не го забелязва. Може да не беше метър и осемдесет, с руса коса и ослепително красива, но момчетата ѝ подсвиркваха. Това значеше, че все пак в нея има *нещо*, нали? Пък и не всички модели бяха високи и руси. Тя вдигна брадичка и се фръцна, имитирайки походката на топ моделите, които бе гледала по „Метро ченъл“. Елиз щеше да умре от завист, щом зърнеше лицето на Джени на кориците на „Вог“ и „Ел“. Щеше да пожъне такъв успех, че дори Серена щеше да ѝ завиди.

Все пак Серена не би завидяла на кучешките изпражнения, в които Джени едва не цопна, докато се правеше на следващата Жизел.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Най-лошата идея.

Вече е четвъртък и още никой нищо не знае. Ехо?? И всичко заради изключително малоумната идея на американските пощи. Очевидно по същото време миналата година пощенската служба е получила милиони обаждания от кандидат-студенти с обвинения, че са изгубили писмата им от колежа и дори, че са подменили съдържанието. Да, бе — сякаш на пощальоните им пука дали си приет в „Принстън“ или не затова тази година се опитаха да въведат Национална банка с писма за прием в колеж, което звучи много поумно, отколкото е в действителност. В общи линии означава, че колежите трябва да изпращат уведомителните си писма на пратки по пощенски код, за да може пощенската служба да ги достави едновременно.

Все едно страданията ни не са достатъчно. Както и да е. Говори се, че една от пратките е тръгнала в понеделник и като се има предвид, че почти всички имаме един и същ пощенски код, би следвало да ги получим... ДНЕС!!

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Страхотна си. За информация, купон в ресторанта на баща ми довечера. „Тру Уест“, хотел „Пиър“, последният етаж. Западна улица. Резервирала съм и два апартамента в хотела, така че ще има достатъчно място, за да разпуснем. До после!

джей

О: Скъпа джей,
Не, *ти* си страхотна! До довечера!

Интригантката

Наблюдения

Б тормози пощальона си. Именно заради хора като нея в момента всички страдаме! *С* чете личните обяви в „Тайм Аут“, докато ѝ правят педикюр Мандаринска ориенталска спа терапия. Най-интересното е, че се е забила на страницата „Жени търсят жени“. *Д* седи на мраморния под във фойето на сградата, където живее, точно под пощенските кутии, и усилено записва нещо в черния си кожен тефтер. Явно напрежението си казва думата. *Н* пие коктейли с родителите си в клуба на „Йейл“. Да не би вече да празнува? *Дж* си купува една камара модни списания от близкия павилион за вестници. Да няма домашно или просто ще прави колаж? *В* интервюира всеки срещнат. Ще бъде егати филмът!

Ако ви се намира огромно куче с апетит за пощальони, моля, дръжте го на каишка.

И моля, помнете, *всички сме в един кюп*.

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

ГОТОВИ, НА СТАРТА, ДА СКЪСАМЕ ПЛИКА!!!

— Боже, не мога да дишам — изпъшка Блеър драматично. Тя притисна към корема си една от възглавниците на леглото на доведения си брат Арън. — Ще повърна.

Нямаше да ѝ е за пръв път.

— Успокой се — посъветва я Серена и подреди две малки купчинки от пликове — бели, кремави и кафяви — върху патладжанено синята конопена покривка на леглото на Арън. Онзи ден в парка тя се бе оказала абсолютно права за това съвместно отваряне на пликовете. Блеър просто бе прекалено състезателен тип, за да се държи цивилизовано в подобна ситуация.

— Ще умра — простена Блеър, притискайки корема си.

Двете момичета седяха по турски върху леглото в стаята на Арън, която щеше да бъде стаята на Блеър, докато не заминеше за колежа. Истинската ѝ стая се превръщаше в детска стая за Йейл, тъй като се очакваше малката ѝ полусестричка да се роди през юни. Арън се бе преместил при малкия ѝ брат Тайлър. Блеър ненавиждаше екологичния декор на стаята и пропитата в стените миризма на престоял соев хотдог и билкови цигари. Дори обмисляше да си издейства стая в хотел „Карлайл“ в Медисън, поне докато завърши.

Това се казва подходящо място за среща с Нейт след влизането в „Йейл“! Но преди това трябваше да *влезе*.

На леглото между двете момичета имаше две купчини пликове, обърнати така, че адресите на подателите да не се виждат. В купчината на Блеър имаше седем, а в тази на Серена — пет, макар че втората бе по-висока. Безспорно, пликовете на Серена бяха подозрително по-дебели.

— Добре, готова ли си? — попита Серена. Тя се пресегна през леглото, за да стисне ръката на Блеър за късмет.

— Момент — Блеър грабна бутилката водка „Кетъл уан“, която бе взела от нощното шкафче на доведения си баща, и я отвори със

зъби.

— Колкото повече отлагаш, толкова по-болезнено ще бъде — отвърна Серена, вече на път да изгуби търпение.

Блеър отпи, затвори очи и се пресегна към първия плик върху купчината.

— Мамка му, какво толкова, да действаме!

Хррръсс!

Уважаема госпожице Уолдорф,

Отдел „Прием на студенти“ със съжаление Ви уведомява, че прегледа кандидатстудентските Ви документи и не би могъл да Ви предложи място в „Харвард“ следващата есен.

Хррръсс!

Уважаема госпожице Ван дер Удсен,

Отдел „Прием на студенти“ прегледа кандидатстудентските Ви документи и има удоволствието да Ви предложи място в „Харвард“...

Хррръсс!

Уважаема госпожице Уолдорф,

Благодарим Ви за изпратените документи. Тази година „Принстън“ може да се похвали с изключителни кандидат-студенти. Решението за прием винаги е доста трудно. Със съжаление Ви информираме, че не бихме могли да Ви предложим място във випуска...

Хррръсс!

Уважаема госпожице Ван дер Удсен,
Благодарим за отличната Ви кандидатура.
„Принстън“ с удоволствие Ви съобщава, че сте приета във
випуск...

Хррръсс!

Уважаема госпожице Уолдорф,
Със съжаление Ви информираме, че университетът
„Браун“ не може...

Хррръсс!

Уважаема госпожице Ван дер Удсен,
Отдел „Прием на студенти“ бе впечатлен от Вашата
кандидатура. С удоволствие Ви каним да станете част от
випуска на университета „Браун“...

Хррръсс!

Уважаема госпожице Уолдорф,
Прегледахме кандидатурата Ви и взехме решение, че
не отговаря на изискванията на университета „Уеслиън“.
На добър час!

Хррръсс!

Уважаема госпожице Ван дер Удсен,
Службата за прием на университета „Уеслиън“ има
удоволствието да Ви предложи място...

Хррръсс!

Уважаема госпожице Уолдорф,
Колежът „Васар“ е малко училище и разполага с ограничен брой места. Със съжаление Ви информираме, че не бихме могли да Ви предложим място при нас следващата есен.

Хррръсс!

Уважаема госпожице Ван дер Удсен,
Благодарим Ви, че кандидатствахте в университета „Йейл“. С удоволствие Ви каним да се присъедините към випуск...

Хррръсс!

Уважаема госпожице Уолдорф,
Благодарим Ви, че кандидатствахте в университета „Йейл“. Отдел „Прием на студенти“ е включил името ви в резервния списък. Отделът ще Ви информира за статуса Ви преди 15 юни.

Хррръсс!

Уважаема госпожице Уолдорф,
Прегледахме кандидатурата Ви и с удоволствие Ви съобщаваме, че сте приета в университета „Джорджтаун“ следващата година.

Блеър метна последното писмо върху кувертюрата и грабна шишето с водка. В списъка с резервите на „Йейл“ и приета единствено в „Джорджтаун“? Но това бе нейният *резервен вариант*! Не си бе и помисляла, че ще я приемат там.

Пийни си и помисли отново, скъпа.

Отпи бърза глътка и подаде бутилката на Серена.

— При теб как е? — попита тя.

От страховития израз на лицето на Блеър Серена предположи, че новините не бяха добри. Не знаеше какво да каже.

— Ами... приета съм... на практика... навсякъде?

Блеър впери поглед невярващо в купчината писма за прием в ръцете на Серена. Отгоре беше кремаво писмо с познатите до болка сини инициали на „Йейл“. Зрението ѝ се замъгли.

— Кандидатствала си в „Йейл“?

Серена кимна.

— В последната минута си казах: Защо не?

— И те *приеха*?

Серена кимна отново.

— Съжалявам. — Тя се пресегна към дистанционното и включи телевизора на Арън. После го изключи. Втренченият поглед на Блеър и зейналата ѝ уста я плашеха.

Блеър продължи да гледа свирепо. В първи клас, съвсем случайно, бе отрязала тридесетина сантиметров кичур от златистата коса на Серена с нож за пържоли. През всичките тези години се бе чувствала виновна за това — до този момент. Сега ѝ се искаше да беше отрязала цялата проклета руса глава на Серена. Грабна бутилката и ядно отпи от водката. Какво имаше *Серена*, което на нея ѝ липсваше? Бе първа в класа в „Констънс“ и посещаваше всички възможни курсове за напреднали. Изкара отличен резултат на *SAT*. Занимаваше се с благотворителност. Оглавяваше клуба по френски. Бе превъзходна тенисистка. Целият ѝ път в гимназията — практически целият ѝ живот — беше насочен към това да влезе в „Йейл“. Баща ѝ го бе завършил. *Неговият* баща го бе завършил. Чичо ѝ бе дарил на университета две сгради и едно игрище. Серена бе изхвърлена от пансиона тази есен. Не посещаваше никакви часове за напреднали, нямаше почти никакви извънкласни занимания, имаше посредствени оценки и по-нисък

резултат на SAT дори от Нейт. Бащата на Серена бе учил в „Принстън“ и „Браун“, два от най-големите конкуренти на „Йейл“. И все пак „Йейл“ бе приел Серена и беше пратил Блеър в проклетия резервен списък! Имаше ли нещо, което Серена знаеше, а тя не, дори и след дванадесет двучасови сесии с г-жа Глос, строгата съветничка в „Констънс Билард“, която носеше перука, както и сто и четиринадесет седмици подготовка за изпитите SAT??

— Сигурно изобщо няма да отида — промърмори Серена, опитвайки се да смекчи положението. — Трябва... нали се сещаш... да посетя всички училища, преди да реша. — Тя събра разкошната си руса коса на тила и се намръщи. — Може дори да не отида веднага в колеж... Може да остана в града и да се захвана с нещо друго, например актьорско майсторство.

Блеър скочи от леглото и пликовете, съдържащи писмата с отказите, се разпиляха. Значи така, Серена беше приета в „Йейл“, а дори не искаше да учи там?

— А стига, бе! — извика тя и разля водка по рогозката от естествена морска трева.

Серена събра писмата си и ги сложи зад гърба си.

— Ами останалите училища? Ти сигурно...

Внезапно в стаята се подадоха чорлавите коси на Арън Роуз, доведения брат на Блеър, когото бяха приели в „Харвард“ при ранния прием.

— Стори ми се, че чух викове. — Той хвърли поглед към писмата, които Серена стискаше. — Приели са те в „Харвард“! — Той влезе в стаята и вдигна ръка за поздрав. — *Супер!* — Той се ухили и погледна към Блеър. — Ами теб, сестричке?

Блеър не бе сигурна дали да убие тях двамата или себе си.

— Не съм ти сестра — разпени се тя и стовари полупразната бутилка с водка върху скрина от органичен бук на Арън, като едва не го счупи. — Но за да задоволя скапаното ви любопитство, ще ви кажа, че съм в *списъка с резервите* на „Йейл“. Приета съм единствено в „Джорджтаун“. В шибания, нещастен „Джорджтаун“.

Серена и Арън останаха безмълвни с широко отворени очи, в които се четеше смесица от недоверие и страх от Големия Гняв на Блеър.

— Не е чак толкова зле — обади се Серена. Не бе много добре запозната с „Джорджтаун“, но се сети за няколко сладури, които учеха там, а и щеше да бъде готино да живееш в същия град като президента. — Сигурна съм, че от „Йейл“ просто се правят на недостъпни. А и ако не успееш да влезеш там, поне имаш резервен вариант.

Лесно ѝ беше да говори за резервни варианти — нали нейните бяха „Харвард“ и „Браун“. Блеър нахлузи новите си гълъбовосиви ниски обувки „Юджиния Ким“ и грабна черната си жилетка с цип на „Дона Карън“ от леглото.

— Хайде, Блеър, не се дръж като кисел неудачник. Ню Хейвън е дупка, така или иначе. Сигурно там изобщо няма да ти хареса. — Арън пъкна мазолестите си от китарата палци в джобовете на зелените си войнишки панталони. — Поне във Вашингтон имат „Прада“.

Разбира се, единствената дума, която отекна в съзнанието ѝ, бе *неудачник*.

— Майната ви — просъска тя и тресна вратата зад себе си. Тръгна към дома на Нейт. Сигурно той бе приет само в някакви не особено престижни училища като „Хобарт“ или Университета на Ню Хампшир. Поне можеше да ѝ влезе в положението.

Вероятно дори щеше да ѝ предложи секс за утеха. Не че имаше настроение за това, де.

ПРЕКАЛЕНО ДОБРИ НОВИНИ ЗА НЕЙТ

Макар у тях да нямаше никой, Нейт по навик нави една морскосиня кърпа „Ралф Лорън“ и я напъха в пролуката между пода и затворената врата на стаята си, след което се просна върху карираната зелено-черна покривка на леглото и запали. Дръпна си стабилно и се пресегна към първия плик от малката купчинка на нощното си шкафче. Отвори го.

Поздравления, господин Арчибалд!
Университетът „Браун“ има удоволствието да Ви предложи...

Попадение!

Нейт пусна писмото на леглото, дръпна си още веднъж и разкъса втория плик.

Уважаеми господин Арчибалд,
Отдел „Прием на студенти“ прегледа кандидатурата Ви и би искал да Ви покани да станете част от випуск... на Бостънския университет!

Двойно попадение!

Дръпна си от джойнта и го постави на ръба на нощното шкафче. Следващият плик.

Колежът „Хампшир“ имаше доста интересни и силни кандидатури тази година. Вашата се откри сред тях.

Господин Арчибалд, имаме удоволствието да Ви предложим място в „Хампшир“ следващата есен.

Тройно попадение!

Последен плик — бе успял да подготви документи само за четири университета.

Благодарим Ви, че кандидатствахте в университета „Йейл“. Отдел „Прием на студенти“ има удоволствието да Ви предложи място във випуск...

Четворно шибано попадение!!!

Нейт нямаше търпение да каже на Блеър. Сега можеха да отидат в „Йейл“ заедно, да живеят в семейните общежития, точно както си бяха мечтали. Можеше дори да си вземат куче. Например немски дог.

Нейт прегледа и останалите документи в пликовете. Заедно с писмата за прием от „Браун“ и „Йейл“ имаше и допълнителни писма от треньорите по лакрос, които му обещаваха място в отбора.

— Невероятно — възкликна Нейт, докато четеше писмата. Те не просто го приемаха, а го искаха много.

Да се присъедини към клуба.

Той посегна към телефона си, за да набере Блеър, когато той иззвъня в ръката му. На дисплея се изписа БЛЕЪР.

— Хей, тъкмо щях да ти звъня — засмя се Нейт. — Какво става?

— Пусни ме да вляза — отвърна рязко Блеър. — На две къщи съм от вас.

Опа.

Нейт наплюнчи пръсти и стисна горящия край на джойнта, за да го угаси. Пръсна малко одеколон „Д’оранж верт“ на „Хермес“, за да освежи въздуха в стаята. Не се опитваше напълно да прикрие факта, че бе пушил трева; просто не искаше да отблъсне Блеър с миризмата.

Звънецът огласи къщата и той я пусна да влезе.

— В стаята съм — произнесе той на видео интерком системата — последна дума на техниката. — Качвай се направо.

Четири писма бяха на леглото. Той ги събра, изгарящ от нетърпение да сподели прекрасните новини с Блеър: и двамата отиваха в „Йейл“! Точно този тип трева винаги го настройваше на вълна секс. Може би Блеър вече щеше да е готова и можеха да го отпразнуват подобаващо, *без дрехи*.

Или пък не.

Домът на Нейт беше още по-хубав от този на Блеър — все пак беше цяла къща с градина и всичко останало. Тъй като Нейт бе единствено дете, си имаше на разположение собствен етаж. Стълбите обаче изнервиха Блеър. Какво пречеше родителите му просто да сложат ескалатор?

— Умирам — простена Блеър, щом вече бе изкачила и последното стъпало. Тя премина замаяно през стаята на Нейт и се просна на леглото, като зарови лице в кувертюрата. Завъртя се и се втренчи в лазурносиньото небе, което се виждаше през стъклото на покрива. — Поне ми се иска да бях мъртва.

Нямаше голяма вероятност Блеър да иска да умре, ако я бяха приели в „Йейл“. Нейт плъзна писмата с резултатите си на бюрото и седна до нея. Игриво прокара пръст по съвършената ѝ гладка буза.

Благодаря ти, крем за лице „Ла Мер“.

— Какво става? — попита нежно той.

— Онази тъпа кучка Серена е приета в „Йейл“ и във всички други университети, в които е кандидатствала, а аз съм допусната единствено до шибания „Джорджтаун“. „Йейл“ са ме наврели в *резервния списък*, а на останалите места ме отхвърлят. — Блеър се претърколи и притисна лице в крака на Нейт. Днес бе предвидено да изгуби девствеността си, но сега по всичко личеше, че бе твърде голям неудачник, за да прави секс *изобщо*. — О, Нейт, какво ще правим сега?

Нейт не знаеше какво да каже. Едно бе сигурно. Нямаше намерение да ѝ казва, че и той беше приет в „Йейл“. Тя щеше да го замери с възглавница.

— Познавам няколко души, които миналата година бяха попаднали в резервния списък. Повечето ги приеха — заяви той.

— Да, но не и в „Йейл“ — простена Блеър. — Всички скапани училища имат километрични резервни списъци, защото онези, които ги ползват като резервен вариант, в крайна сметка се отказват.

— Аха.

Типично за Блеър. Нейната представа за скапано училище бяха всички други, освен „Йейл“.

— От „Йейл“ знаят, че почти всеки, когото приемат, ще се запише, затова по всяка вероятност техният резервен списък се състои от двама души, които *никога* няма да се доберат до него. — Тя въздъхна драматично. — Мамка му! — Тя се изправи и махна едно конче от дънките си „Севън“. — Ами ти? Къде си приет?

Нейт прекрасно знаеше, че не беше редно да крие информация от приятелката си — момичето, което обичаше, — но не можеше да понесе да ѝ разбие сърцето.

Или пък да я ядоса така, че да не иска да излизат заедно?

— Ами — прозя се той, като че ли това бе най-отегчителният разговор на всички времена. — „Хампшир“, „Бостън“, „Браун“. Това са.

Пропусна да спомене „Йейл“. Не бе същото като да излъже, нали?

Нали?

Блеър се втренчи в дървения под и започна да върти рубинения си пръстен толкова енергично, че на Нейт му се зави свят. Той легна до нея и я прегърна през кръста.

— „Джорджтаун“ е добро училище.

Блеър не помръдна.

— Но с много далеч от „Браун“ — оплака се тя.

Нейт вдигна рамене и започна да масажира Блеър между плешките.

— Може да се запиша в „Бостън“. Обзалагам се, че има автобус от Бостън до Вашингтон.

Очите на Блеър се наляха със сълзи и тя ритна матрака с пети.

— Но аз не искам да ходя в „Джорджтаун“. *Мразя* „Джорджтаун“.

Нейт придърпа главата ѝ върху гърдите си и я целуна по врата. Двамата с Блеър не бяха лежали на леглото му по този начин от месеци и той наистина се беше възбудил.

— Ходила ли си да го видиш?

В интерес на истината Блеър не бе посещавала нито едно училище, с изключение на „Йейл“.

— Не — призна тя.

Нейт плъзна език по ухото ѝ. Прасковеният аромат на шампоана ѝ го влудяваше.

— Познавам доста готини момичета от „Джорджтаун“. Трябва да отидеш да видиш за какво става въпрос. Може да ти хареса дори повече от „Йейл“ — каза той с приглушен глас, тъй като бе притиснал лицето си във врата ѝ.

— Аха — отвърна тя кисело. Тя усещаше, че Нейт се опитваше да я прелъсти, но тъй като бе силно разстроена, чувстваше само влагата от слюнката по ухото си. Нейт легна по гръб и я придърпа върху себе си. Бе затворил очи, а по устните му играеше щастлива, дрогирано-възбудена усмивка.

— Ммм — простена той, наслаждавайки се на приятната тежест върху себе си.

— Просто ми се иска да ме бяха приели в „Йейл“ — прошепна Блеър. Тогава можеше да си разсъблече дрехите и най-сетне да го направят, точно както винаги си го бе представяла. Тя положи глава на врата на Нейт, под брадичката му и вдиша приятния му аромат на дим. Сега имаше нужда от едно хубаво гушкане. Сексът просто трябваше да почака.

Нейт отвори очи и въздъхна тежко, „*Coitus Huemtptus*“, *Част XX* продуцирана специално за него от Блеър Уолдорф.

Не, че наистина заслужаваше секс.

— Само ми обещавай, че ще провериш как стоят нещата с „Джорджтаун“ — каза той в опита си да звучи като добър приятел, който бе до нея в тежкия момент, а не като лъжливо копеле.

Блеър го стисна силно. Животът и се бе сринал. Най-добрата ѝ приятелка бе невярна кучка, но поне имаше Нейт — очарователен, грижовен и откровен. И беше прав. Нищо нямаше да ѝ струва да посети „Джорджтаун“. На този етап бе готова на всичко.

— Добре, обещавам — съгласи се тя.

Нейт провря ръка в дънките ѝ, но тя се пресегна и я извади.

Е, почти на всичко.

И НАГРАДАТА ОТИВА ПРИ...

— Тук е! — прошепна по-малката сестра на Дан Джени, докато той затваряше входната врата на апартамента. — Побързай!

Дан метна ключовете си върху старата паянтова маса в антрето и събу кецовете си „Пума“.

— Ехо? — извика той, докато влизаше в кухнята, където обикновено се събираше семейството. Както обикновено Маркс, огромният черен котарак на семейство Хъмфри, се бе проснал върху олющената жълта кухненска маса „Формика“, положил глава върху оранжева кърпа за съдове. Полупразната чаша с кафе на Дан стоеше на същото място, където я бе оставил сутринта — до малкия розов нос на Маркс. Лампите в кухнята бяха запалени, а върху една жълта постелка се мъдреше недоядено обезмаслено кисело мляко „Данон“ с вкус на боровинка — любимото на Джени. Дан дръпна Маркс за косматите черни уши. На масата обаче липсваше обичайната купчина с пощата, което бе подозрително, а Джени не се мяркаше наоколо.

— Ей? Има ли някой вкъщи? — обади се отново той.

— Тук сме — гласът на Джени се разнесе от трапезарията, намираща се в съседство.

Дан бутна летящата врата към трапезарията. На изподрасканата пенсилванска селска маса един до друг седяха Джени и баща им Руфъс. Руфъс носеше сива тениска на „Метс“, а непокорната му сива брада имаше спешна нужда от разресване. Джени бе облечена със скъпо на вид копринено бюстие с тигрови шарки, а ноктите ѝ бяха лакирани в яркочервено. В празното пространство пред тях бе разположена купчина пликосе за писма, неотворена кутия шоколадови понички „Ентенман“ и бяла картонена чаша луксозно кафе.

— Седни, синко. Тебе чакаме — обясни Руфъс, а по лицето му заигра развълнувана усмивка. — Дори взехме от любимите ти понички. Днес е големият ден!

Дан примигна. През последните седемнадесет години баща му не бе спирал да се оплаква колко много струва да се отгледат и изучат

двама неблагоприятни тийнейджъри, като постоянно заплашваше да се премести в държава, където здравеопазването и образованието се покриваха от държавата. Въпреки всичко бе изпратил Дан и Джени в две от най-скъпите и престижни училища в Манхатън, съответно мъжко и девическо, бе залепил отличните им свидетелства на хладилника и не спираше да ги изпитва по поезия и латински. Сега изглеждаше много по-притеснен от резултатите за колежа от самия Дан.

— Да не би вече да сте ми отворили пощата? — запита Дан.

— Не. Но ще го направим, ако не побързаш — каза му Джени. Тя почука по пликовете с лакирания си нокът. — Най-отгоре сложих „Браун“.

— О, благодаря — промърмори Дани седна. Сякаш нервите му не бяха достатъчно опънати от цялата процедура. Не бе предвидил да отваря пощата си пред публика.

Руфъс се пресегна през масата за кутията с понички и я отвори.

— Хайде — насърчи го той, преди да натъпче една поничка в устата си.

С треперещи пръсти Дан внимателно отвори плика от „Браун“ и разгъна листовете.

— О, Господи, приет си! — изписка Джени.

— Казвай! Казвай! — Руфъс едвам се сдържаше, буйните му сиви вежди трепереха от вълнение.

— Вътре съм — съобщи тихо Дан. Той подаде писмото на баща си.

— Разбира сее, че си вътре! — сияеше Руфъс. Той грабна почти празната бутилка кианти от масата, махна тапата със зъби и отпи. — Хайде, отваряй следващото!

Второто писмо беше от Нюйоркския университет, където бе приета Ванеса при ранния прием.

— Обзалагам се, че си приет! — предположението на Джени го напрегна.

— Шшшт! — просъска баща й.

Дан разкъса плика, вдигна поглед към изопнатите от очакване лица и произнесе равнодушно:

— Вътре съм.

— Еха-а-а! — ликуваше Руфъс и се удряше по гърдите като горда горила. — Браво, момче.

Джени грабна следващия плик.

— Мога ли да го отворя аз?

Дан я изгледа иронично. Сякаш имаше някакъв избор.

— Колеж „Колби“ — зачете Джени. — Къде се намира това?

— В Мейн, глупачето ми — обясни баща им. — Сега ще го отвориш ли, моля?

Джени се разкикоти и прокара пръст под лепилото. Бе доста забавно — все едно, че я чакаха да произнесе на кого се присъжда някой „Оскар“.

— И наградата отива при... Дан! Приет си!

— Супер — Дан вдигна рамене. Дори не бе ходил до Мейн, за да посети „Колби“, но учителят му по английски го убеждаваше, че там е най-добрата програма по творческо писане на Източния бряг.

Джени се пресегна към следващия плик и го отвори, без дори да поиска разрешение.

— „Колумбия“. Опа. Отхвърлен си.

— Копелета — изръмжа Руфъс.

Дан отново вдигна рамене. „Колумбия“ имаха престижна и доста сериозна програма по творческо писане, а и беше близо до дома му и нямаше да се наложи да живее в общежитие. Но отчитайки клаустрофобичната обстановка, в която се намираше в момента, възможността да прекара следващите четири години вкъщи не му се стори чак толкова привлекателна.

Последният плик бе от колежа „Евъргрийн“ в щата Вашингтон, което бе толкова далеч, че чак му се стори романтично. Той плъзна плика по масата към Руфъс и вдигна празничната чаша с кафе.

— Отвори го, татко.

— „Евъргрийн“ — изрева Руфъс. — Ще ни изоставиш за Тихоокеанския северозапад! Имаш ли представа колко вали там?

— Татко — запротестира Джени.

— Добре де, добре — Руфъс разкъса плика, като междуременно скъса и малко от писмото. Той присви очи и се зачете. — Приет си! — Взе още една поничка, напъха я в устата си и бутна кутията към Дан. — Четири от пет — не е никак зле!

— Да хапнем навън, за да го отпразнуваме! — извика Джени и запляска с ръце. — На улица „Орчард“ има един нов ресторант, който е много хубав. Всички модели ходят там.

Руфъс погледна към Дан и направи физиономия.

— Преди да се прибереш, сестра ти заяви, че ще става супермодел. По всичко личи, че до края на месеца ще се мотая наоколо с частния си самолет и ще пазарувам коне и яhti с милионите, които тя ще изкара. — Той посочи Джени с омазания си с шоколад пръст. — Ще се погрижиш и за таксите на Дан в колежа, нали?

Джени го погледна възмутено.

— Татко!

Руфъс примижа.

— Всъщност тази блуза откъде е? — Челото му почервения и заблестя, както винаги, когато бе развълнуван — Ако не престанеш да злоупотребяваш с кредитната ми карта, ще те изпратя в пансион, да знаеш!

Джени отново го погледна възмутено.

— Може и да не ти се наложи да го правиш. Може би ще отида с най-голямо удоволствие и сама.

Дан се изкашля шумно и се изправи.

— Достатъчно, деца. Довечера има купон, но преди да отида, можете да ме заведете на китайско. В моето място на „Кълъмбъс“.

— Тъ-по — оплака се Джени.

— Дадено — съгласи се Руфъс и му смигна. — Между другото, гласувам за Нюйоркския. Така може да живееш в къщи и да ти помагам с ученето, а в замяна ти да ме уредиш с някоя от умните си професорки по английски.

На Дан му се стори, че изведнъж е попаднал в старовремски филм на „Дисни“ за татковци — мераклии и домошари. Грабна една поничка от кутията, взе купчинката писма и си отиде в стаята. Върху неоправеното му легло се мъдреше празна тетрадка, в очакване да я напълни с мрачни, измъчени стихове. Но сега Дан бе твърде щастлив, за да пише. Бяха го приели в четири от петте университета, в които бе подал документи! Нямахше търпение да сподели добрите новини.

Единственият проблем бе, че не се сещаше с кого.

ТЯ Е ЩАСТЛИВА, ЩОМ ТОЙ Е ЩАСТЛИВ

— Ами ако е сам вкъщи и е на път да си пререже вените? — Ванеса изрази тревогата си на висок глас.

Тя хвърли гневен поглед към облекения в кожени дрехи задник на двадесет и две годишната си сестра Руби. Руби се мотаеше на вратата на своята спалня и говореше по телефона в трескава подготовка за предстоящото турне на групата си.

— Исландия! — изкрещя Руби. — На пето място сме в независимите класации на шантавия Рейкявик!

— Голям шантав праз — изръмжа Ванеса, докато за шестнадесети път проверяваше имейла си, макар никой да не ѝ пишеше. Беше си внушила, че не са приели Дан никъде и в този момент той се намира на моста „Джордж Вашингтон“ и пише прощалното си писмо, преди да скочи. Дори да го бяха приели някъде, вероятно се намираше в някакво екзистенциално, апокалиптично настроение и бе нагазил гол в река Хъдсън, близо до пристанището с лодките, за да се пречисти от негативна карма, източваща творческия поток на мислите му, преди отново да може да пише.

Ако трябваше да бъде честна пред себе си, щеше да си признае, че всъщност не бе чак толкова разтревожена. Дан бе добър в училище и пишеше невероятно. Все някъде щеше да влезе. Просто се опитваше да си намери достатъчно правдоподобно оправдание, за да му се обади и да си поговорят отново, защото от онзи понеделник в парка, когато последно го бе видяла, не бе в състояние да спре да мисли за него.

Беше ѝ хрумнало да му позвъни уж за още едно интервю за документалния ѝ филм, но това бе толкова скалъпено, че дори мисълта да го използва ѝ докарваше уртикария. Бе мислила и върху варианта да се обади на малката му сестра Джени, под претекст, че иска интервю с роднина на човек в трескаво очакване на новини от колегите, в които е подал документи. Тогава Джени щеше да подхвърли на Дан, че се е чула с Ванеса, която е питала за него и тогава може би Дан щеше да ѝ се обади или да ѝ пише. Но това беше по-скоро детинско.

Руби все още висеше на вратата ѝ, захапала слушалката. Проблемът с това, че Руби спеше във всекидневната, а Ванеса — в единствената спалня, беше, че Руби приемаше стаята на Ванеса за своя всекидневна.

— Момент. Втора линия — каза Руби на човека от другата страна. Тя стисна носа си и заговори като телефонен оператор. — В момента всички оператори са заети... — спря за момент. — О, здрасти, Дан. Имаш ли нещо против да звънеш след малко? В момента имам важен разговор с групата. Ще превземаме вселената.

С лъвски скок Ванеса се озова до сестра си и изтръгна слушалката от ръката ѝ.

— Ало — каза тя плахо. — Дан? Добре ли си?

— Да — отвърна той, като звучеше по-щастлив отвсякога. — Приемат ме навсякъде без „Колумбия“.

— Еха! — отвърна Ванеса, осмисляйки информацията. — Но ти искаш да отидеш в „Браун“, нали така? Не обмисляш варианти за Нюйоркския университет или друго училище?

— Не знам — отвърна Дан. — Трябва да си помисля.

За момент и двамата замълчаха. Бяха обсъдили очевидното, но имаше още толкова много на дневен ред.

— Е, както и да е, поздравления — успя да произнесе Ванеса, като внезапно я обзе невероятна тъга. Дан щеше да отиде в „Браун“, Провидънс, Роуд Айлънд, където по всяка вероятност щеше да срещне някое слабо дългокосо момиче от Върмонт, което ще се занимава с грънчарство, ще свири на китара и ще му плете пуловери, докато тя щеше да си остане в Ню Йорк, да учи в университета и да продължи да живее с откачената си сестра.

Руби измъкна слушалката от ръката ѝ.

— Хей, Дан, познай? Заминавам за около осем месеца на турне с „Шугърдеди“. Тръгваме другата седмица. Защо не се пренесеш тук? Така двамата със сестра ми ще си свиете любовно гнезденце!

Ванеса я стрелна със злобен поглед. Руби нямаше равна в това да обърка нещата по възможно най-нетактичния и смущаващ начин. Руби ѝ подаде телефона и Ванеса за момент го задържа на няколко сантиметра от ухото си. *Какво, по дяволите, да каже сега?*

Дан нямаше нищо против идеята да поживее без родителски контрол в хубав квартал като Уилямсбърг, а пък и животът с Ванеса

можеше да бъде забавен. Тя щеше да прави филми, той можеше да пише. Щеше да бъде като комуна — една от онези сбирщини писатели и актьори, където бе живял баща му преди. Можеше дори да се окаже, че постоянно ще правят секс, както се говореше, че са правели онези писатели и актьори през седемдесетте.

Но нещата се случваха доста бързо. Той се прокашля.

— Ще говоря с баща ми за това. Тази вечер ще ходим на китайски да празнуваме. Какво ще кажеш да се видим на онзи купон на Западна улица след това?

Шумните купони далеч не бяха най-голямата страст на Ванеса, но предположи, че Дан има повод за празнуване.

— Добра идея — съгласи се тя.

— И ще говоря с баща ми за онова с преместването. Може пък да се окаже забавно — каза Дан доста спокойно.

Ванеса внезапно се почувства като героинята в една от онези банални романтични комедии с щастлив край, които ненавиждаше. Момичето, което заживяваше щастливо с любящия си съпруг в къща с копринени завеси на прозорците вместо черни чаршафи, каквито бяха окачили с Руби.

— Супер — отвърна ентусиазирано, макар това да бе една от най-неприятните ѝ думи. Тя затвори слушалката и подаде телефона на сестра си, която продължаваше да бърбори по мобилния.

— Може ли да взема нещо назаем от твоя гардероб? — прошепна Ванеса.

Руби повдигна вежди и кимна мълчаливо.

Явно купонът щеше да бъде важен.

КАТО ЧЕ ЛИ Й Е ДО ПРАЗНУВАНЕ!

Блеър слезе от асансьора и се изправи пред самоделен транспарант, залепен на входната врата на апартамента, който гласеше: „Браво, Блеър! Толкова се гордеем с теб!“ Тя блъсна вратата. Муки, тлъстият бяло-кафяв боксер на Арън, се доближи до нея и пъкна влажния си нос между краката ѝ.

— Разкарай се — изръмжа Блеър. За момент се запита дали не се бе случило някакво чудо. Може би баща ѝ гей, който живееше във Франция, или пък някоя друга великодушна фея се бе обадила в „Йейл“ и те в крайна сметка бяха решили да я приемат веднага. Малко вероятно, но...

— Серена ни каза какво е станало! — изграчи бременната ѝ майка, поклащайки се тежко по коридора. — Резервен списък, резервен списък. Не мога да разбера защо си се разстроила така, скъпа. Почти си приета в „Йейл“!

Блеър свлече жилетката си и я метна върху старинния шкаф в коридора. Муки отново се запъти да я души между краката и тя го срита.

— Не е толкова просто, мамо.

От бременността русата коса на кичури на Елинор растеше невероятно бързо и бе стигнала до раменете ѝ, което бе жалък опит да придобие визията на жена на подходяща за раждане възраст. Елинор плесна с отрупаните си с бижута ръце.

— Е, малка мърморанке, така или иначе сме подготвили специален семеен празник в твоя чест. Всички те очакват в трапезарията!

Семеен празник. Имайте милост!

На масата бяха подредени най-хубавите кристали и сребро на Елинор, а тя бе поръчала храна от суши „Синя панделка“ — любимото на Блеър. Сайръс и Арън вече се бяха увеселили с няколко чаши шампанско. Дори дванадесетгодишният Тайлър изглеждаше на градус.

— А ти си мислеше, че ще се забиеш в общинския колеж „Норуок“ — каза Арън, докато пълнеше чашата на Блеър с шампанско. — Всички знаем, че можеш повече от това.

Сайръс ѝ намигна с едно от изцъклените си, кървясали и замъглени сини рибешки очи.

— „Йейл“ директно ме отрязаха, когато аз кандидатствах. Крайно време е да ги накарам да съжаляват. Ако искаш да ги накарам да се поразмърдат относно кандидатурата ти, с удоволствие ще го направя.

Блеър се намръщи. Сякаш искаше в „Йейл“ да научат, че има нещо общо със Сайръс?!

— Аз няма да ходя в колеж — обяви Тайлър и отпи от шампанското си. — Ще стана диджей и ще обикалям по клубовете из цяла Европа. След това ще си отворя казино.

— Ще видим. — Елинор набучи едно 15-сантиметрово ролце „Калифорния“, сложи го в чинията си и се засмя. — Бебето пак е гладно.

На Блеър ѝ се струваше, че майка ѝ нямаше да изглежда бременна в двадесетия месец вместо в седмия, ако престанеше да се тъпче така. Тя пресуши цялата си чаша с шампанско и посегна към една неотваряна кутия със суши. Първо щеше да се натъпче с ролца от змиорка и после щеше да погълне достатъчно шампанско, за да може да повърне. После щеше да отиде с Нейт на тъпия купон на Западна улица, но само за десет минути, защото щеше да ѝ се доповръща още повече при гледката на всички празнуващи, докато тя нямаше за какво да се радва. После щеше да заспи на „Закуска в Тифани“, най-любимия ѝ филм на всички времена, в който участваше любимата ѝ звезда на всички времена. Одри Хепбърн не беше ходила в колеж, но въпреки това животът ѝ бе очарователен.

Майка ѝ бодна грамадното си суши и го ухапа, като че ли беше хотдог. Тя и Сайръс се познаваха от по-малко от година и бяха женени едва от ноември, но Елинор бе придобила неговите хранителни навици. Тя остави сушието в чинията и избърса устата си с бяла ленена салфетка.

— Така и така сме се събрали, скъпа, бих искала да те помоля за една услуга.

Блеър вдигна поглед от змиорката в чинията си. Изглежда майка ѝ говореше на нея.

Олеле.

— Знаеш, мина доста време, и докторът смята, че би било добре да посетя няколко часа за родилки, за да си припомня някои неща. Записах се на интензивен курс. Ще бъде четири следобеда по два часа. Но Сайръс работи върху новия си проект в Хамптънс, а и така или иначе тези неща малко го изнервят. Може ли ти да дойдеш с мен, скъпа? Трябва ми партньор, пък е и само за два часа след училище.

Блеър изплю остатъка от змиорката в салфетката си и се пресегна към шампанското. *Курс за родилки?* Какво, по дяволите, означаваше това?

— Нали Арън искаше да става доктор — оплака се тя. — Не може ли той да дойде?

— Ти винаги си се грижила така добре за майка си — обади се Сайръс.

— Имам репетиции с групата — каза Арън, на свой ред. Не, че изобщо бе планирал да си предложи услугите.

— Аз също — побърза да добави Тайлър.

Елинор не бе в състояние да помоли никоя от своите приятелки на средна възраст да отиде с нея. Децата им бяха на възраст за колеж или около нея, а и гледаха на бременността ѝ като на огромен, ужасен позор.

— Добре. Ще дойда — съгласи се Блеър мрачно. Тя бутна чинията си и се изправи. Само от мисълта, че трябваше да продължи разговора с тях, ѝ се повдигаше. Освен това всички бяха забравили, че се предполага да празнуват. — Извинете ме — каза тя. — Трябва да се приготвя за излизане.

Майка ѝ се пресегна и я прегърна.

— Разбира се, скъпа. — Тя стисна Блеър през кръста. — Ти си най-добрата ми приятелка.

Какво?

Блеър се отскубна и се вмъкна в своята така наречена спалня. „Джорджтаун“ поне бе по-далече от „Йейл“ — една положителна страна. Нищо нямаше да ѝ стане, ако набере телефона върху плика и си уговори час за посещение.

Защо не ѝ бе хрумнало да подаде документи в университет в Австралия?

Тя свали дънките и тениската си и се насили да се облече за купона. Сложи си по-тъмни и тесни дънки и черна блуза без ръкави. Ръцете ѝ изглеждаха бледи и отпуснати и тя ги ощипа ядосано.

— Хей, сестричке — Арън бе застанал пред вратата. — Може ли да вляза?

Блеър направи отегчена гримаса на отражението си в огледалото.

— Мога ли да те спра? — отвърна отчаяно тя.

Арън отвори вратата. Задникът си беше сложил тениската на „Харвард“. Бе нещо като традиция да си облечеш дреха на училището, в което си искал да влезеш, веднага щом разбереш, че са те приели, но Арън бе разбрал това преди месеци.

— Реших, че можем да отидем заедно на купона.

— Хубаво — въздъхна Блеър. — Почти съм готова. — Тя взе молив на „Шанел“ и прокара тъмна сива линия под очите си. После си сложи гланц „Айс лип“ на „МАК“ и прокара пръсти през косата си. Ето. Готово.

— Няма ли да сложиш тениска на „Йейл“? — попита Арън, докато я наблюдаваше как търси подходящ чифт обувки под леглото. — На никого няма да кажа за резервния списък.

— Уау, задължена съм ти — отвърна остро тя и напъха краката си в чифт скучни черни мокасини. Отвори вратата на спалнята и се втурна към всекидневната, без да обръща внимание на това, че памучното и бельо се подаваше над тесните дънки.

Вече нямаше за какво да се конти!

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Как да излезеш от резервния списък и да влезеш в избрания от теб колеж.

Обяви гладна стачка пред отдел „Прием на студенти“.

Яви се отново на SAT, препиши и изкарай перфектен резултат.

Научи се да свириш „Янки Дудъл“ на цигулка и поздравявай с него отдел „Прием на студенти“, докато не ти паднат на колене с молба да се запишеш, само и само да престанеш да свириш.

Купи си повече чифтове обувки от Имелда Маркос, попадни в „Световни рекорди на Гинес“, напиши мемоари и спечели награда „Пулицър“ за литература.

Използвай платинената си „Амекс“, за да купиш на началника на отдел „Прием на студенти“ онова БМВ кабрио, което всичките ти приятели искат да получат по случай дипломирането си.

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Запознах се с едно момче на купон в Нюйоркския университет. Той ми даде да разбере, че ще се запише в „Джорджтаун“ догодина и ще стане капитан на отбора по лакрос. Щял да държи яхтата си някъде наблизо и сме щели да отплаваме за Флорида заедно през пролетната ваканция. Така и не го видях повече, а сега си мисля, че дори не е кандидатствал там.

разбито срц

О: Скъпа разбито срц,

По всяка вероятност е намерил друго пристанище, където да пусне котва. Съжалявам много.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Говори се, че онази празноглава блондинка от „Констънс“ е приета навсякъде, защото е преспала с всички интервюиращи.

звяр

О: Скъпи звяр,

Не зная дали става въпрос за същото русо момиче от „Констънс“, но вероятно ще се окаже доста по-умна, отколкото смятат всички.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

За твоя информация, а и за всички останали, работя в отдел „Прием на студенти“ на девическия колеж „Дорна Б. Рей“ в Брин Мор, Пенсилвания и все още приемаме документи. Елате да видите дали ще ви хареса!

камил

О: Скъпа камил,

Звучи интересно. Със сигурност ще направя така, че *Б* и всички останали, които се чувстват отчаяни, да научат за това.

Интригантката

Наблюдения

Н и приятелчетата му празнуват кандидатстудентския си успех на покрива на градската му къща. Минувачите се надрусват от дима втора ръка, който се носи отгоре. Старото гадже на *Н* от Гринуич — помните ли я — лудата наследница наркоманка? — „влиза в правия път“ в манастир в Швеция. *Дж* получава безплатна консултация по грим на щанда на „Клиник“ в „Блумингдейл-СоХо“. Важно е да знаеш размера на порите си и какъв ексфолиант да използваш, преди да

станеш известен супермодел. *В* също е в „Блумингдейл-СоХо“ и е подложена на пълна промяна от очарователния травестит на щанда на „МАК“. Важна среща довечера? *С* е пред един банкомат и тегли пълна розова чанта „Бъркин“ от крокодилска кожа с пари. Ще плаща на кандидатстудентските отдели на всички университети, в които е приета? Приготвя пари за благотворителност? Купува си подарък награда за успеха от онези недостъпни бутици в Мийтпакинг Дистрикт, които приемат само в брой? *Д* се намира в един магазин за алкохол на „Бродуей“ с баща си и купува двулитрова бутилка „Дом Периньон“. Това се казва горд баща! *Б* връща късметлийско бельо в „Барнис“. Вероятно е решила, че носи лош късмет.

Аз също имам да празнувам приемането ми в колеж.

Ще се видим на купона довечера!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

И ТРЯБВА ДА НАПРАВИ ПРИЗНАНИЕ

„Тру Уест“ бе едно от онези места, които всяка вечер правеха впечатление на чисто нови, но в същото време бе толкова класическо, че спокойно можеше да е съществувало десетилетия. Стените бяха покрити с огледала, а менютата с напитки и специалитети бяха надраскани с оранжев пастел. В помещението хаотично бяха пръснати подковообразни диванчета, тапицирани с бяла кожа, а масите бяха застлани с покривки от синтетична еленова кожа. Сервитьорите носеха дънкови туники „Дрийс ван Нотен“ и тюркоазни каубойски ботуши от змийска кожа. Те разнасяха коктейли върху стари оранжеви табли от закусвални. Разнасяше се странна японска кънтри музика, а зад бара имаше стена от прозорци с оранжеви стъкла, които гледаха към река Хъдсън.

Като изключим износените черни кубинки, бе трудно човек да разпознае Ванеса. Носеше къса черна пола от изкуствена кожа и феерична червено-черна блуза с шарка на зебра. Благодарение на милия травестит на щанда на „МАК“ в „Блумингдейл-СоХо“ устните ѝ бяха оцветени в червено, веждите ѝ за пръв път бяха оскубани. Тя се разположи на високо столче в единия край на бара и постави камерата на рамото си.

Атмосферата на купона напомняше за шемета на първия учебен ден. Момичета в еднакви тениски на „Бостън“ пицяха и се прегръщаха. Момчета в суичъри на „Браун“ се поздравяваха с „дай пет“. Ванеса ги наблюдаваше мълчаливо в очакване някой доброволец да се приближи и да ѝ даде интервю.

— Искам да кажа нещо — обяви едно изключително красиво момче със семпла бяла риза и панталони цвят каки. То остави джина си „Ганкърей“ с тоник на бара и седна на стола до Ванеса. — Да ти кажа ли името си и в кое училище учи? — попита той.

Ванеса насочи камерата към кървясалите му, но въпреки това блестящи зелени очи.

— Само ако искаш — отвърна тя. — Просто ми разкажи как мина кандидатстването за теб.

Нейт отпи от питието си и погледна през оранжевите прозорци. Отвъд реката, над летище „Нюарк“ кръжаха самолети.

— Най-смешното е, че до този момент не се тревожих много — призна той. Извади цигара „Марлборо лайт“ от една забравена на бара кутия и започна да я търкаля върху плота. — И другото глупаво нещо е, че не би трябвало да се притеснявам. Би трябвало да празнувам.

Той погледна към камерата и смутено отмести поглед. Сепаретата зад него се пълнеха и музиката вече бе толкова силна, че едва успяваше да чуе собствените си мисли.

— Не мога да си обясня защо не й казах, че съм подал документи — измърмори той.

— На кого? — подтикна го Ванеса. — Къде?

— На приятелката ми — обясни Нейт. — Тя страшно иска да учи в „Йейл“. Това като че ли е най-важното нещо в живота й. Аз в крайна сметка кандидатствах там, понеже отборът им по лакрос има нов треньор, който за по-малко от година ги е измъкнал от втора в първа дивизия. Днес разбрах, че съм приет, а тя е резерва. Така и не й казах, че съм кандидатствал, а сега малко ме е страх да й споделя добрите новини. Все пак току-що се събрахме отново. А ако й кажа, пак ще скъса с мен.

Той изчака някаква реакция от страна на Ванеса. Когато видя, че тя няма да каже нищо, се пресегна към питието си.

— Този уикенд пристигат треньорите от „Йейл“ и „Браун“ да ме гледат как играя. Блеър заминава за Вашингтон, за да види как стоят нещата с „Джорджтаун“, което е добре, понеже няма да ми се налага да я лъжа откъде са треньорите и така нататък. — Нейт облегна лакти на бара и подпря брадичка на ръцете си.

Малко е гадно да лъжеш, нали?

Внезапно до него достигна познатият аромат на пачули и етерични масла.

— Успяхме, Нейти! — извика Серена и се хвърли на врата на Нейт. Светлорусата й коса бе събрана в небрежен кок на главата. Бе облечена с тънка златистобяла риза тип пончо и бели джинси.

Момиче от програма в Лас Вегас плюс „Кварталът на богатите“.

Нейт я целуна по бузата и се опита да изглежда учуден, както подобаваше.

— Опа — Серена направи физиономия, тъй като внезапно я бе осенила мисъл. — Блеър пак ли скъса с теб?

— Още не — Нейт тъкмо щеше да обясни как стояха нещата, когато от асансьора в дъното на ресторанта излезе Блеър и хвърли злобен поглед към гърба на Серена, докато се приближаваше.

На едно от диванчетата няколко абитуриентки от „Констънс Билард“ започнаха да си шушукат.

— Чух, че Блеър е предала един много тъп сценарий вместо есе към документите си за кандидатстване в „Йейл“. Госпожа Глос я посъветвала да го смени, но тя все пак го изпратила и затова не я приели — каза Ники Бътън на приятелката си Рейн Хофщетер. Рейн и Ники щяха да учат заедно във „Васар“ догодина и не спираха да се гледат и да пицят.

— Чух, че Блеър е написала есето на Серена за „Йейл“. Затова е толкова ядосана. Помогнала е на Серена да влезе, а самата тя е в резервния списък — каза Изабел Коутс на най-добрата си приятелка Кати Фаркас. Кати и Изабел бяха приети в „Джорджтаун“ и „Ролинс“, но Изабел бе успяла и в „Принстън“ и вече носеше тениската с името на университета. Идеята да се разделят бе толкова съкрушителна, че постоянно се държаха за ръце.

— Е, аз пък чух, че Серена е изкарала 1560 на SAT. Преструва се на тъпа, но всичко е просто поза. Така може постоянно да излиза и да не учи. Просто не ѝ се налага — заяви Кати завистливо.

— За какво си говорите? — попита Блеър, щом стигна до Серена и Нейт, които седяха на бара. Току-що бе влязла, а вече мразеше този купон. Дразнеше я колко хора тук бяха намъкнали колежанските си тениски и странната японска кънтри музика, която се разнасяше от глупавите оранжеви колони „Босе“ над бара, както и начинът, по който Серена фамилиарничеше с Нейт и не спираше да го докосва, което правеше винаги, когато разговаряше с момчета.

— Нищо! — отговориха в един глас двамата.

Серена се завъртя на бар стола си.

— Още ли си ми ядосана?

Блеър скръсти ръце на гърдите си.

— А ти защо не си с тениска на „Йейл“? А, да. Приета си там, но вероятно няма да се запишеш — добави тя саркастично.

Серена вдигна рамене.

— Не знам. Този уикенд ще посетя някои от университетите. Надявам се така по-лесно да реша.

Внезапно Нейт усети, че се поти. Той слезе от бар стола, постави ръце на раменете на Блеър и я целуна по челото.

— Много си хубава — каза той в опит да я разсее от темата за „Йейл“.

— Благодаря — отвърна Блеър, макар да знаеше, че изглежда като задръстена зубърка, която не знае как да се забавлява. За Бога, дори не си бе сложила обици! В другата част на бара се бяха събрали няколко момичета в еднакви ловнозелени тениски на „Дартмут“ и припяваха някаква глупава дартмутска песничка, преди да обърнат поредните шотове водка.

— Десет минути и си тръгвам — каза Блеър остро на Нейт. — И без това утре сме на училище!

Сякаш това някога я бе спирало да се забавлява.

Нейт я целуна по слепоочието. Той нямаше търпение да я отведе по-далеч от Серена, преди Серена съвсем невинно да се изпусне, че и той е приет в „Йейл“.

— Искаш ли да погледаме залеза? — предложи той, ни в клин, ни в ръкав.

— Все тая — отвърна Блеър, скръстила ръце пред гърдите си като сърдито дете.

— Не се тревожете за мен — Серена завъртя стола си и застана срещу Ванеса. — Добре, скъпа, готова съм за близък план.

На Ванеса изобщо не й се наложи да фокусира камерата — бе работила през цялото време.

ИЗГУБИЛА Е ЧУВСТВОТО ДА ОБИЧА

— Предполагам, че трябва да съм щастлива — заяви Серена.

Ванеса проследи безупречното лице на Серена, след което насочи камерата надолу в търсене на някакъв физически недостатък или странна особеност, която да увеличи с обектива. Но такава просто нямаше. Серена лапна нокътя на палеца си и започна да го гризе.

Аха!

Извади си палеца и се намръщи.

— *Наистина* съм щастлива — настоя тя, като че ли се опитваше да убеди самата себе си. — Приеха ме във всички университети, в които кандидатствах. Дори не им направи впечатление, че не ме взеха обратно в пансиона тази година. Просто... — Гласът ѝ се провлече, щом зърна една двойка с тениски „Мидълбъри“ да се целува до асансьора. Тя въздъхна. — Просто ми се искаше да има с кого да празнувам.

Музиката внезапно премина от японско кьнтри към накъсания ритъм на новия албум на „Рейвс“. Две момчета с бейзболни шапки на Пенсилванския университет и жълти вратовръзки свалиха ризите и обърнаха шапките си с козирките назад и започнаха да танцуват брейк. После четири пияни момичета, размахващи знаменца на „Вандербилт“, свалиха *своите* ризи и също се опитаха да танцуват брейк, доста неуспешно.

— Преди танцувах по масите — призна Серена замислено, подобно на тъжна прецъфтяла кабаретна певица на средна възраст. — А виж ме сега.

Разбира се, около деветдесет и девет процента от мъжката част гледаха именно нея, докато се опитваха да измъдрят достатъчно сполучлива реплика, с която да я поканят на танц. Освен момчетата имаше и една нисичка къдрава деветокласничка с голям бюст, която също се взираше в нея, обмисляйки как да я доближи.

Джени и Дан току-що бяха пристигнали, оставяйки размекнатия си баща да се отдаде на носталгия в любимия на семейството китайски

ресторант в Горен Уест Сайд на кана сладко бяло вино. Те стояха пред вратата на асансьора и оглеждаха помещението.

— Предупредих те, че ще бъде много противно — каза Дан на малката си сестра.

Дан не си падаше по купоните и гледката, която се откри пред очите му, обикновено щеше страшно да го подразни, но сега бе изключително доволен от себе си и купонът идеално съответстваше на настроението му.

Но Джени гледаше единствено към Серена.

— Не се тревожи — ще се справя — увери го тя. Придърпвайки нагоре тигровото си бюстие, тя си проправи път през тълпата и се насочи към бара.

— Ако го отложа — продължаваше със своята изповед Серена, — мога отново са бъда модел. А може би и актриса.

Джени се приведе над бара в очакване на удобен момент, в който да поиска съвет от Серена как да пробие като модел. Цялата се тресеше от нетърпение и се почувства неловко, че бе толкова нервна.

Дан последва Джени само защото се притесняваше да не си поръча някоя отровна смес, след която да му се наложи да я отведе в къщи, преди дори Ванеса да е пристигнала. Точно тогава забеляза, че Ванеса не само вече е там, но е с камера на рамо и взема интервю от Серена за филма си.

Устните ѝ бяха с тъмночервено червило, на ухото ѝ се мъдреше сребърна змия, а черната минипола се впиваше в бедрата ѝ. Червено-черният ѝ потник някак се плъзгаше по рамената, разкривайки ябълковобялата ѝ кожа по начин, който Дан не беше виждал преди. Поне не на обществено място.

Без дори да се замисли, той си проправи път през танцуващото множество, мина в гръб на Ванеса и я целуна по врата. Бледите ѝ бузи пламнаха и тя се завъртя на бар стола, при което едва не изпусна любимата си камера.

— Не, че непременно трябва да отида в колеж веднага... — Серена спря насред изречението и зяпна Ванеса и Дан, които се опипваха като възбудени, озверели за секс животни.

Смон!

Джени сметна момента за подходящ. Тя се блъсна в бедрото на Серена, като се надяваше да създаде впечатление за случайна среща.

— Здравсти! Е, поздравления и така нататък — промърмори тя смутено. — Ризата ти е наистина страхотна.

Ако Серена беше Блеър или някоя друга абитуриентка, тя щеше да попари ентузиазма на Джени с едно студено „Благодаря!“, чудейки се какво прави тази досадна деветокласничка на купона по случай влизането в колеж на последния клас. Но Серена никога не отрязваше хората по този начин. Това беше едно от нещата, които я правеха така неустоима или така застрашителна, в зависимост от това кой си и колко отчаяно я желаеш. Освен това Джени бе в групата за обмяна на опит на деветокласничките, ръководена съвместно от Серена и Блеър, следователно не бяха напълно непознати.

Джени имаше нова прическа — долният пласт коса бе оставена дълга и права, а горният бе къс и къдрав и стигаше до брадичката ѝ. Косата ѝ бе тъмна, а очите ѝ — големи и кръгли. Строгата прическа ѝ отиваше.

— Прическата ти е супер! — Серена слезе от бар стола, за да не стои само Джени права. — Приличаш на онзи модел в новите реклами на „Прада“.

Огромните кафяви очи на Джени едва не изскочиха от главата ѝ.

— Наистина ли? Благодаря — произнесе тя задъхано, сякаш бе потупана по рамото с вълшебна пръчица.

Барманът се приближи и Серена поръча две чаши шампанско.

— Нали нямаш нищо против да ми правиш компания...? — попита тя.

Джени остана като гръмната. *Против?* Това бе истинска чест. Тя прокара пръст по влажния ръб на чашата си.

— Още ли си модел? — попита тя. — Много ми хареса онази кампания с парфюма.

Серена трепна и отпи шампанско. Преди два месеца дизайнерът Лес Бест я покани да участва в рекламната кампания за новия му парфюм и дори в крайна сметка го бе кръстил „Сълзите на Серена“. На билборда Серена седеше на дървено мостче в Сентръл парк и плачеше, облечена с жълта лятна рокля посред зима. Противно на това, което си мислеха хората, сълзите ѝ бяха съвсем истински. Рекламата бе заснета точно в момента, когато вегетарианецът с расти Арън, братът на Блеър, бе решил да скъса с нея и по време на снимките сълзите просто започнаха да се стичат по лицето ѝ.

— Всъщност мисля, че бих искала да се пробвам като актриса — отвърна тя.

Джени закима енергично.

— Просто изглеждаш абсолютно *правдоподобно* на тази реклама. Естествено, изглеждаш невероятно, а не си със сешоар и тонове грим.

Серена се изкиска.

— Не можеш да си представиш *колко* фондъотен ми бяха сложили всъщност — сецаш се, онова гнусно бежово нещо, с което ти мажат лицето? И ми ретушираха настръхналата кожа, защото задникът ми замръзна на оная пейка!

За момент лампите над бара угаснаха и всички закрещяха. После светнаха отново. Джени успя да остане спокойна, като се опитваше да създаде впечатление, че това не ѝ се случва за първи път по време на парти.

— Честно — заяви Серена, доволна, че можеше да си отдъхне от разсъжденията за несигурното си бъдеще. — Всеки може да бъде модел. Стига да изглеждаш подходящо за фотосесията.

— Предполагам — отвърна Джени колебливо. Лесно ѝ бе на Серена да обяснява как всеки може да бъде модел — бе надарена с крака на жираф, невероятно лице, прекрасни тъмносини очи и разкошна, дълга, естествено руса коса. — Но как разбираш дали изглеждаш подходящо?

— Отиваш на нещо, което се нарича кастинг — обясни Серена. Тя пресуши чашата си и извади пакет цигари „Голоаз“ от златистата си чантичка „Диор“. Само след няколко секунди барманът бе допълнил чашата и се пресягаше да запали цигарата ѝ.

Знаете какво казват: красота = удобство.

— Виж, ако наистина се интересуваш от това, бих могла да поразпитам тук-там и да те свържа с някои от моите познати — предложи Серена.

Джени вдигна огромните си кафяви очи към нея, като не беше сигурна дали е разбрала правилно. Съвпаднаше до такава степен с това, което в най-смелите си мечти си бе представлявала, че ще каже Серена, че беше твърде хубаво, за да е истина.

— Искаш да кажеш, за да стана модел? Аз?

Точно тогава вниманието на Серена бе отвлечено от пъшкане зад нея.

— Тъъ, хей, вие — викна тя през рамо към Ванеса и Дан. — Долу има апартаменти, нали знаете?

— Винаги съм си мислила, че не съм достатъчно висока — настоя Джени, опасявайки се, че Серена е забравила за какво говорят.

— Глупости, много си си добре — увери я Серена. — Ще звънна няколко телефона и ще ти пиша на имейла. Става ли?

— Наистина ли? — изкреця Джени замаяно. Не можеше да повярва, че това се случва. Щеше да бъде модел! Тя остави чашата си с шампанско на бара. Но имаше да свърши толкова много неща. Маникюр, педикюр, оформяне на вежди, махане на мустаци, може би дори къносаните кичури, които винаги бе искала.

— Няма ли да го пиеш? — попита Серена, сочейки към чашата на Джени.

Джени поклати глава, усещайки се напълно неподготвена.

— Трябва да се прибирам, за да се подготвя — заекна тя. Изправи се на пръсти и целуна Серена по бузата. *Много, много* ти благодаря!

Серена се усмихна благосклонно на по-малкото момиче. Е, какво пък, най-добрата ѝ приятелка ѝ беше бясна, а тя и не бе влюбена? Поне можеше да си достави удоволствието да помогне на Джени.

Щом Джени си тръгна, трима деветокласници от „Ривърсайд“ застанаха зад бар стола на Серена, като се обзалагаха кой ще се престраши да я покани да слезе с него в някоя от стаите.

— Човече, много е секси. Как така си няма приятел? — промърмори един от тях.

— Защо сам не я попиташ? — отвърна приятелят му.

— А защо не ти? — обади се третият.

Но и тримата бяха или твърде глупави, или твърде страхливи, или твърде респектирани от красотата и предполагаемата интелигентност на Серена, за да съберат смелост дори да се доближат. Серена преля остатъка от чашата на Джени в своята.

Не е много забавно да бъдеш красив, при положение че дори загубеняците не смеят да те заприказват.

ТЕ ПРОСТО ИСКАТ ДА СИ СВАЛЯТ ДРЕХИТЕ

— Не мога да повярвам, че това се случва — въздъхна Ванеса за тридесети път тази нощ. Тя и Дан не бяха спрели да се целуват от момента, в който той се бе приближил зад нея в бара и я бе целунал по врата, а сега, обезумели, сваляха дрехите си в една от стаите на хотел „Пиър“ долу. Искаше ѝ се да му каже колко много ѝ липсваше и колко глупаво бе, че бяха престанали да си говорят. И макар сексът в хотелска стая точно преди завършването да бе евтино клише, в момента ѝ се стори прекрасна идея.

Стаите в „Пиър“ имаха кръгли прозорци с гледка към река Хъдсън, по стените бяха окачени котви от ковано желязо, а подът бе покрит с морскозелен килим. Сапунът, шампоанът и лосионът за тяло в банята бяха на основата на морски водорасли. Покривките на леглата бяха в нежно морскосиньо. На тавана се въртяха вентилатори от неръждаема стомана и охлаждаха иначе доста горещата нощ.

Дан измъкна колана на дънките си и го метна в стаята. Бе пиан от щастие и възбуден до краен предел. Той подскочи няколко пъти върху леглото.

— Уау! — извика той. — Уау!

Ванеса го хвана през коленете и той падна върху нея, като сграбчи ризата ѝ и я вдигна нагоре.

— Пич! Оцелях! — извика някакъв пиан глупак. В съседната стая няколко момчета с тениски на „Боудоин“ и „Бейтс“ играеха игри с надпиване и гледаха мач на „Нетс“ по телевизията.

— Ако живеехме заедно, можеше да правим това всеки ден — осъзна Дан, произнасяйки го на висок глас, докато Ванеса разкопчаваше черния си дантелен сутиен.

Ванеса метна сутиена на пода и скръсти ръце пред голите си гърди.

— Попита ли баща си?

— Тъхъ — отвърна Дан щастливо. — Съгласи се. Но ако успехът ми се понижи и не вечерям с него и Джени поне два пъти седмично, ще се наложи да се върна обратно. — Той отмести ръцете на Ванеса и се насочи напред право към гърдите ѝ. Ванеса прегърна рошавата му глава и затвори очи. Тази вечер беше пила само кола, но леглото определено се въртеше. Тя и Дан отново бяха влюбени. Щяха да живеят заедно. Можеше дори да се запишат заедно в Нюйоркския университет. Всичко беше прекалено идеално, за да е истина.

И колко често нещата остават идеални?

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Изкефи ме как днес половината от абитуриентите изобщо не се появиха в училище. Искрах също така да ви обърна внимание на нещо, което може би ви е убягнало по време на гуляя снощи. Един човек — всъщност наш приятел, с когото се познаваме от детската градина — доста подозрително отсъстваше от сбирката. Ето и причината.

Пичът, който не е приет НИКЪДЕ

Винаги е бил толкова нахакан за всичко, че никоой никога не се е осмелявал да се усъмни, че той ще влезе, където си пожелае. Не ни беше минало през ум, че неговата напереност би могла да подразни учителите до такава степен, че да откажат да му дадат препоръки; че начинът му на обличане по последния писък на висшата мода, както и намеците, че семейството му може на мига да купи училището, което избере да посещава, би могло да отблъсне интервюиращите; че бе твърде отворен или прекалено мързелив, а може би и двете, за да се яви на SAT повече от веднъж; или че вместо необходимото есе бе изпратил заедно с документите си видеозапис как преиграва в училищен мюзикъл, в който дори не изпълнява главна роля.

И така, той не е приет. Не на четири или пет места, а на цели девет. Девет отказа. Ох! Дори най-голямата отрепка заслужава съчувствие в такъв случай. Но съм сигурна, че все някак ще успее да си изпроси място някъде. Винаги е успявал.

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Работя в администрацията в престижен университет на Източния бряг и този уикенд пътувам за Ню Йорк, за да се срещна с потенциален наш студент. Университетът ни иска той да се запише при нас следващата есен, затова е задължително да направя добро впечатление. Надявам се да нямаш нищо против да попитам какво има най-голямо значение за теб в едно училище? А и най-важното, какво да облека през уикенда?

админмцк

О: Скъпа админмцк,

Вече минах през достатъчно интервюта, за да не взема насериозно въпросите ти, ако не искам. Какви са пържените картопки в стола на университета? Ако питаш мен, това има доста голямо значение. Що се отнася до това какво да облечеш, докато ухажваш този така привлекателен кандидат — оранжевото е новото черно.

Интригантката

Наблюдения

Н изпраща *Б* от „Тру Уест“ до вкъщи, докато останалите тъкмо започваме да подгръваме купона. *С* танцува съвсем сама на гореспоменатото събитие — макар че все ми се струва, че на групичката момчета зад нея им се иска да вярват, че танцуват заедно. *Дж* се снабдява с лак за нокти, приспособления за епилиране и къна от денонощния Луейн Рийд на „Бродуей“. *В* и *Д* излизат от хотел „Пиър“ тази сутрин, точно навреме за училище. *Ч* с маймунката си пие сам на терасата в апартамента си в „Сатън Плейс“. Можеше дори да му съчувстваме, ако не бе невъзможно човек да изпита съжаление спрямо него.

Упс, звънецът! Повече — по-късно!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

ДЖ СЕ ИЗСТРЕЛВА В КОСМОСА

Джени беше прочута с отличния си краснопис и подробните и точни копия на известни произведения на класически художници. Удобството на това да умееш да рисуваш и копираш бе възможността да подправяш бележки, например бележката от тази сутрин от баща ѝ за предполагаем „преглед за алергии“ в центъра. Тя подсмръкна престорено, докато я подаваше на учителката си по математика, госпожа Хинкъл. В дъното на стаята Елиз прибра сламенорусата си коса зад ушите и скришом наостри слух.

— Следващият път се опитай да си насрочваш прегледите *след* училище — нахока я госпожа Хинкъл, оставяйки бележката на бюрото си. Тя махна с ръка и отпрати Джени. — Сега върви.

— Благодаря — отвърна Джени покорно. Госпожа Хинкъл бе на възраст и се отнасяше с всички момичета като със свои внучки. Печеше им овесени сладки и им правеше картички за Коледа и карамелизирани ябълки. Джени се почувства неудобно от това, че се възползва от наивността на милата учителка, но тук на карта бе заложена кариерата ѝ. А това беше важно!

Кастингът, за който Серена ѝ бе писала по имейла, бе в едно фотографско студио на западна Шестнадесета улица. Куп високи кльощава момичета с нацупени устни и руси коси пушеха на тротоара на долния етаж. *Модел*, помисли си Джени, като се опита да запази самообладание и да не ги чувства като заплаха.

Тя позвъни на студиото и отвътре я пуснаха да влезе. Намери се в тъмно пространство, което ѝ напомни товарен док със своя огромен изкорубен асансьор. Джени се качи и натисна бутона за третия етаж, опитвайки се да не изглежда толкова ужасена, колкото беше всъщност.

— Здравей? — Висока жена с остра брадичка, бяла барета от лачена кожа, черни кожени къси панталонки и бели кадифени ботуши до коленете посрещна Джени на излизане от асансьора. — Да не си се изгубила?

Джени се усети, че вероятно трябваше да смени училищната униформа на „Констънс“, но вече беше твърде късно.

— Тук съм за кастинга. — Все още не знаеше какво точно означава това, но звучеше интригуващо.

— Аха! — Жената я измери с поглед от горе до долу. — Може ли да погледна бука ти?

Джени погледна към чантата си.

— Бук ли?

Жената отново я огледа и посочи един празен стол между два отегчени руси модела.

— Седни. Ще те повикам, когато е готов.

Тя се скри зад един бял екран, където щракаха светкавици, очертаващи силуетите на хората, движещи се в помещението, внезапно сред ламаринените стени на студиото се разнесе силен смях, от който Джени я побиха тръпки.

Тя хвърли поглед към момичето до нея. Дъвчеше дъвка, а клепачите ѝ почти се затваряха, сякаш бе стояла будна цяла нощ. Джени се обърна и се опита да притвори клепачите си по същия начин, за да изглежда също така престорено отегчена, но очите ѝ упорито отказваха да се подчинят. По-скоро приличаше на персонаж от „Нощта на живите мъртви“ отколкото на готина скучаеща манекенка.

Жената с баретата изскочи иззад екрана.

— Ти — посочи към Джени.

Джени се изчерви и погледна извинително към останалите момичета, които чакаха доста по-отдавна. Последва жената зад екрана.

Заградената част от студиото имаше тухлени стени, боядисани в бяло, и дървен под. В центъра на помещението се намираше старовремски диван, тапициран с червено кадифе, около който на стативи бяха подредени прожектори и сребристи отражателни дискове.

— Свали си пуловера и легни — изкомандва я един набит мъж с руса козя брадичка, който вече мижеше зад един „Полароид“, готов да я снима.

Сърцето на Джени щеше да изскочи. Тя остави чантата си на пода и сгъна жилетката си отгоре. Седна смутено на ръба на червения диван, притеснена колко бледи и ръбати изглеждаха коленете ѝ на силната светлина.

— Да легна ли?

— По гръб — нареди фотографът, коленичейки на няколко сантиметра от нея.

Да легне по гръб ли? Не можеше, не и с умерено поддържащия памучен сутиен, който носеше. Ами ако се случеше онова ужасно нещо — огромните ѝ гърди да се разлеят над гръдния ѝ кош и да се свлекат под мишниците, като ѝ придадат абсурден вид?

Тя се изправи и се подпря на лакти, решавайки, че това горе-долу съответства на легнало положение.

Така гърдите ѝ изпъкнаха още повече.

— Става — промърмори фотографът и постави на пода вече направените снимки, като се приближи на колене към нея, за да направи още.

Джени стисна крака, за да не ѝ се види бельото.

— Какво изражение да направя? — попита плахо тя.

— Няма значение — отвърна той, щракайки поредните снимки. — Просто дръж раменете си изправени и брадичката вирната.

Ръцете на Джени започнаха да треперят от напрежение, но не ѝ пукаше. Изглежда фотографът я бе харесал. Отнасяше се с нея като с истински модел.

— Добре. Приключихме — каза той и се изправи. — Как се казваш всъщност?

— Дженифър — отвърна Джени. — Дженифър Хъмфри.

Мъжът кимна по посока на жената с баретата и тя надраска нещо на дъската, която държеше.

— Може ли да видя снимките? — попита Джени, сочейки снимките, подредени в редица на дървения под.

Всяка от тях бе покрита с черна филмова хартия, която трябваше да се отстрани, за да се види образът.

— Съжалявам, скъпа, тези са мои — отвърна фотографът, развеселен. — Чакам те тук следващата неделя. В десет сутринта. Запомни ли?

Джени закима енергично и си облече пуловера. Не бе напълно сигурна, но изглежда бе наета да участва във фотосесия!

Поне *част* от нея бе наета.

— Е, за какво беше кастингът? — попита я Серена по време на часовете с групата за обмяна на опит на Джени. — Съжалявам, че не успях да намеря повече информация. Приятелките ми моделки са доста зле в това отношение.

Джени се плесна по челото.

— Изскочи ми от акъла да попитам. Но беше страхотно. Всички се държаха много мило с мен, сякаш съм истински модел.

— Прекрасно, но по време на снимките трябва задължително да разбереш за какво става въпрос — посъветва я Серена. — Една приятелка си мислеше, че се снима в реклама на дъвки, а се оказа, че е за тампони. Вероятно е объркала „Кеърфри“ и „Стейфри“.

Джени се озадачи. Тампони? Никой не бе казал нищо за тампони.

— И не позволявай на стилиста да те кара да обличаш нещо, в което не се чувстваш удобно. Знаем, че рекламата на „Лес Бест“ е хубава, но плажна рокля през февруари, моля, моля! Не можах да се излекувам три седмици след това — добави Серена.

Останалите деветокласнички в групата се изкикотиха учтиво. Обожаваха историите за фотосесиите на Серена, но неимоверно силно завиждаха на Джени и не искаха да я окуражават. Как така най-ниското момиче в класа, онова с къдравата и невзрачна кафява коса и тези абсурдно големи гърди вече беше *модел*? Нещо не им се връзваше.

— Обзалагам се, че е за каталог на сутиени с огромен размер, а тя е твърде глупава, за да го разбере — подшушна Вики Райнерсън на Мери Голдбърг и Каси Инуърт.

— Сигурна съм, че е за нещо обикновено като портокалов сок — Каси увери Джени, опитвайки се да не се разсмее.

Елиз също завиждаше, но се стараше да не се издава.

— Къде е Блеър? — попита тя Серена, за да смени темата.

Блеър ръководеше групата съвместно със Серена. Серена вдигна рамене.

— Нямам представа. В момента ми е сърдита.

Мери, Каси и Вики се сръгаха под масата. Тя умираха първи да разберат за караниците между Серена и Блеър.

— Чух, че Блеър не е приета в *нито един* от колежаите, в които е подала документи. Веднага след завършването баща ѝ ще я изпрати във Франция, за да работи за него — обяви Мери.

Серена за пореден път вдигна рамене. От собствен опит знаеше как историите се украсяваха и изкривяваха и колко бързо плъзваха слуховете. Колкото по-малко им кажеше, толкова по-добре.

— Никой не знае какво ще направи.

Джени все още обмисляше въпроса с тампоните. Наистина ли щеше да го приеме зле, ако онова, за което се снимаше, не беше готино — ако фотосесията беше за замразени полуфабрикати или крем за акне? Поне бе започнала отнякъде. Как иначе щяха да я открият?

— Престани да бъдеш такава параноичка — изсъска ѝ Елиз, макар че дори не разговаряха. Откакто бяха станали приятелки преди два месеца, Елиз имаше странната способност да отгатва мислите на Джени.

Това беше доста досадно.

Джени хвърли поглед към Серена. Неземно красивата абитуриентка веднъж бе станала жертва на двама известни фотографи, които бяха заснели една неназовима част от нейното тяло и снимката се бе появила върху автобусите и такситата в целия град. А това бе едно от нещата, направило Серена най-готиното момиче в града и дори във вселената! Рекламата на тампони не бе нещо по-различно.

Така да се каже.

НЕЩАТА, КОИТО НИКОЙ НЕ ТРЯБВА ДА ЗНАЕ

— Забравете болезнените си гърди, подутите глезени, стриите. Представете си, че дупетата ви са балони, които спадат. Отпуснете. Издишайте.

Блеър отказваше да си представя подобни неща. Достатъчно ѝ бе, че лежеше на пода с една камара бременни жени с вонящи найлонови чорапи, всички стенещи като преяли крави — нямаше нужда да влошава ситуацията допълнително, като включи и задника си.

Майката на Блеър се кискаше на пода вдясно.

— Не е ли забавно?

Олеле.

На Блеър ѝ се прииска да я удари. Беше си взела почивен ден „по домашни причини“ от училище и си бе останала вкъщи, тъй като се чувстваше твърде разстроена, че е в резервния списък на „Йейл“. Нямаше сили да се изправи лице в лице със съучениците си, особено със Серена. Но след шест часа превъртане на „Младоженци“, цяла кутия обезмаслен сладолед „Хааген Дас“ с шоколадов сироп, а сега и *това*, направо ѝ се прииска да беше на училище.

— Добре. Сега, след като партньорите си починаха, е време малко да се потрудят. Запомнете, за да отгледате дете, трябва да сте отбор!

Учителката на Елинол от курса за родилки бе бивша медицинска сестра на име Рут, с изваяно от йога тяло и ситно накъдрена коса, която водеше занятията в свръхмодерния си апартамент на Пето авеню в Горен Ййст Сайд. Рут бе омъжена за новобогаташ, дизайнер на кухненски уреди, което на практика означаваше, че проектиреше перални, хладилници и съдомиялни с формата на летящи чинии и цената на автомобили. Имаха пет деца, в това число двуййчни близнаци, и от време на време едно от тях наминаваше покрай

огромния хромиран хладилник в кухнята, без ни най-малко да се смути от гледката на изпружените на пода бременни жени.

Вероятно всички те един ден ще станат гинеколози с психически отклонения, помисли си Блеър.

Рут дръпна нагоре черно-белите си панталони за йога „Йоджи Ямамото“, клекна на пода и си напрегна лицето, докато не заприлича на бабун, отчаяно опитваш да изкара цяло бананово дърво от задника си.

— Спомнете си етапите на раждането, които обсъдихме в началото на часа. Така изглежда третият етап. Доста асоциален. По-късно, когато ефектът от епидуралната упойка е поотминал, и започнете да напъвате? Ами! Тогава ще започнете да крещите на съпруга си да забрави за предбрачния договор. Бебетата може и да са сладки, но в раждането им няма нищо сладко.

Блеър се изправи на лакти. Не разполагаха ли с по-модерни начини за това в днешно време? Не можеха ли просто да извадят бебето с лазер?

— А сега е време за малка награда. Дами, отпуснете се на пода. Нека партньорите коленичат в краката ви, където им е мястото. Дами, подгответе се за *вълшебен* масаж на ходилата!

Всички останали партньори всъщност бяха половинките на бременните, а не седемнадесетгодишните им дъщери. Именно съпрузите трябваше да правят масаж на ходилата. Това им беше работата. Но какво общо имаха с това дъщерите?

Блеър погледна краката на майка си. Приличаха на нейните, но бяха обути в три четвърти найлонови чорапи с телесен цвят. На Блеър ѝ се повдигна само при мисълта, че трябва да ги докосне.

— Започнете с дясната пета. Обгърнете ходилото с едната си ръка и използвайте палците. Не се страхувайте да натиснете малко по-силно. Тя е носила двама души цял ден. Краката ѝ са уморени!

Блеър неохотно вдигна десния крак на майка си. Едно бе сигурно: след всеки един от тези сеанси щеше да се почерпи с чифт изключително скъпи „Маноло Бланик“ от кредитната карта на майка си. Нужни бяха и серия пълни спа процедури, за да потисне спомена от този масаж и разговорите за раждането, да не говорим за вонята.

— Сега положете ходилото ѝ на гърдите си и започнете да барабаните с пръсти от палеца по посока към коляното. Знам, че ще ви

се стори странно, но усещането е невероятно.

Съпрузите се захванаха със задачата. Някои дори се забавляваха.

— Трябва да отида до тоалетната — обяви Блеър и пусна крака на майка си, който падна шумно върху вълнения килим на пода.

— Защо не използваш банята на близнаците? Надолу по коридора, вдясно — насочи я Рут и дойде на нейното място.

— Ооо — простена Елинор, щом Рут започна да барабани по крака ѝ.

Банята бе голяма и модерна, като останалата част от апартамента, но бе пълна с шишенца „Клирасил“ и продукти за коса. На пода се мъдреше котешка тоалетна от сребриста пластмаса, която приличаше на модел на съпруга на Рут, а по плочките бяха разпилени отпадъци от котката. Блеър не знаеше къде точно се намира сандъчето на котката у тях, но определено мястото му не беше в банята. Това беше доста нехигиенично!

Тя застана на мивката и пусна водата, вглеждайки се в отражението си в огледалото. Тъглчетата на тънките ѝ устни сочеха надолу, а малките ѝ сини очи бяха напрегнати и гневни. Късата ѝ кестенява коса растеше по-бавно, отколкото ѝ се искаше, и в момента беше съвсем безформена. Вдигна блузата си и огледа тялото си. Гърдите ѝ бяха малки, а коремът ѝ беше поомекнал, след като цяла зима не беше играла тенис. Иначе не беше дебела. Но ако се беше захванала с плуване, щеше да остане във форма, от „Йейл“ щяха да я поискат и с Нейт щяха да са правили секс. Животът ѝ щеше да бъде прекрасен, а не...

Внезапно вратата на банята се отвори и тринадесетгодишните близнаци на Рут нахлуха вътре — момче и момиче с шини на зъбите и къдравата червена коса на майка си. Те зяпнаха Блеър. Момичето носеше сива плисирана униформа на „Констънс Билард“. Блеър пусна блузата си надолу.

— Търсим си котката — каза момичето.

— Да не си лесбийка? — попита момчето. Близнаците се изхилиха едновременно. — Защото ако си, как си забременяла? — продължи момчето.

Моля?

Блеър се пресегна към вратата и я затръшна под носовете им. После свали капака на тоалетната и седна. На пода откри ухабено

копие на „Джейн Еър“ и го взе. Беше чела книгата два пъти. Веднъж сама, когато бе на единадесет, и още веднъж в девети клас по английски. Сега препрочете първите няколко страници и се почувства като Джейн — изоставена, измъчвана от семейството си, с напълно подценена интелигентност и чувствителност. Ако банята разполагаше с таен изход към улицата, щеше да вземе такси към летището, да хване самолет за Англия или Австралия, да си смени името, да започне работа като сервитьорка или гувернантка, да се влюби в шефа си като Джейн, да се омъжи и да живее щастливо до края на дните си.

Но преди това трябваше да отмие миризмата на краката на бременна жена, която сякаш се беше просмукала в кожата ѝ. Без да се замисли, Блеър затвори книгата, изправи се и пусна крана на ваната. Изпразни шишенце душ гел с краставица на „Кийлс“ във водата, съблече се и влече вътре. Готово. Затвори очи и си представи, че лежи на плажа в Австралия в онзи кариран бански в мидено розово и морскосиньо на „Бърбъри“, който за малко не си купи миналия уикенд, докато готиният ѝ съпруг караше сърф в Тихия океан. По залез-слънце щяха да вдигнат платна и да отплават към хоризонта в яхтата си, да пият шампанско и да похапват стриди, след което щяха да правят секс на палубата, а зелените му очи щяха да проблясват на лунната светлина. Зелени очи...

Блеър се изправи във ваната. Нейт! Все пак нямаше нужда да бяга, след като имаше Нейт. Мобилният ѝ телефон стърчеше от задния джоб на дънките, проснати на пода до ваната. Взе го и набра Нейт.

— К'во ста'а? — чу се от другата страна леко надрусаният му глас.

— Ще продължиш ли да ме обичаш, ако не успея да вляза в „Йейл“? — измърка Блеър, обгърната от балончетата.

— Естествено — отвърна Нейт.

— Смяташ ли, че съм дебела и отпусната? — попита тя, изваждайки единия си гол крак от водата, а след това и другия. Ноктите ѝ бяха лакирани с червен лак.

— Блеър — скастри я Нейт, — ти си обратното на дебела.

Блеър се усмихна и затвори очи. С Нейт бяха водили този разговор хиляди пъти, но след него тя винаги се чувстваше по-добре.

— Да не си във ваната? — попита той.

— Аха — Блеър отвори очи и се пресегна към шишенцето с душ гел. — Искан ми се да беше тук.

— Мога да дойда — предложи Нейт обнадеждено.

Само да си беше вкъщи, в собствената си вана.

— Скъпа? — Гласът на Елинор се разнесе зад вратата. — Всичко наред ли е?

— Да — отвърна Блеър.

Лежа във ваната на инструкторката на майка ми от курса за родилки и правя телефонен секс с гаджето си.

— Не забравяй, че тук има много бременни със свръхактивни пикочни мехури!

Благодаря, че ми напомни.

— Трябва да затварям — каза Нейт. — Звънят ми треньорите от коледжките. Този уикенд ще дойдат да гледат как играя.

Много внимаваше да не спомене за кои колежи ставаше въпрос.

— Е, утре сутрин заминавам за „Джорджтаун“ и ще ти се обадя оттам, става ли? — Блеър затвори, излезе от ваната и се подсуши с една от меките бели кърпи, навити на руло на един от рафтовете на стената. Облече се и прокара пръсти през влажната си коса. Сега отражението в огледалото бе по-жизнерадостно и миришеше на чисто. Дали от ваната или от разговора с Нейт, но се почувства като нов човек.

Отвън в коридора бременните се бяха събрали и набиваха мини пици с козе сирене и маслини от „Елис“. Блеър застана на вратата и нервно изчака майка си да приключи разговора с Рут за моделите хладилници на съпруга ѝ.

Близначката с униформа на „Констънс Билард“ се приближи към нея с бяла хималайска котка в ръце.

— Това е Жасмин — представи я тя.

Блеър се усмихна студено и затегна закопчалките на чантата си.

— Да не си изпаднала в нервна криза? — продължи да нахалства момичето. — Чух, че се е наложило да напуснеш училище.

За никого не беше тайна с каква скорост се разпространяваха слухове в училището, а и извън него. До понеделник рижата тъпанарка с шините щеше да е разказала на всичко живо как Блеър Уолдорф си гледа гърдите в банята ѝ или нещо по-лошо. В известен смисъл Блеър дори очакваше с нетърпение пътуването до

„Джорджтаун“ този уикенд. Там поне никой нямаше да я познава и щяха да се отнасят с нея с подobaващо уважение и благоприличие.

— Мамо! — извика тя рязко. — Трябва да тръгваме!

И точно както бе предположила Блеър, веднага щом вратата зад гърба ѝ се затвори, злобната близначка се втурна към компютъра си и започна да изпраща съобщения.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Искреността е надценена.

Нали се сещате как всички винаги твърдят, че честността е най-добрата политика и че истинската връзка е честна и открита? Е, аз лично смятам, че това са пълни глупости. Не мисля, че е хубаво да лъжеш. Просто понякога колкото по-малко казваме, толкова по-добре. Можеш ли да бъдеш интересен някому, ако не криеш някоя и друга тайна? Къде е загадъчното в цялата работа? Елементът на изненадата? Признайте, че е доста вълнуващо, когато приятелят ви застане за уикенда и нямате ни най-малка представа с какво точно се занимава. Приятно ви е и когато онзи сладур, по когото си падате, прави купон и си мълчи почти през цялото време или пък се скрива в някоя от стаите, за да проведе тайнствен разговор. Не е ли по-интригуващо да си представим, че хората, които познаваме, водят двойствен живот?

Признайте, ако наистина държахме на искреността, нямаше да изсипваме помия зад гърбовете си и това да ни доставя такова удоволствие, нали?

Вашите имейли

В: Скъпа Интригантке,

Знам, че ще ти прозвучи странно, но майка ми води курсове за родилки във всекидневната у дома и снощи у нас беше една абитуриентка от нашето училище с майка си, която отдавна е минала възрастта за раждане на деца. Както и да е, момичето се заключи в банята в продължение на цял час и излезе цялото мокро. Всички в класа ми се страхуват ужасно от нея и я смятат за много готина, но

сега си мисля, че тя е просто луда. Нищо чудно, че не са я приели в колеж.

новинарката

О: Скъпа новинарке,
Споменаващ, че е от завършващите? Скъпа, ВСИЧКИ ние сме луди.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,
Братовчед ми учи в „Йейл“ и развежда из университета кандидат-студенти. От него знам, че „Йейл“ нямат резервен списък. Просто изпращат писма, за да запълнят някакви национални квоти или нещо от сорта.

дреа

О: Скъпа дреа,
Опа. Това звучи доста страшничко, ако е вярно.

Интригантката

Наблюдения

Д пие последното си кафе в една закусвалня на „Бродуей“. Дж упражнява манекенската си походка в пространството между седалките на междуградския автобус на Седемдесет и девета улица. С хваща самолет за Бостън. Явно сериозно се опитва да вземе решение. Б се подкрепя с една от онези малки бутилки водка по време на полета си до столицата, като се подготвя психически за „Джорджтаун“. В отлепя една обява САМО ЗА МОМИЧЕТА, която е откраднала от тоалетната на един бар в Уилямсбърг. Ч и баща му се качват на частния си самолет. Дали не отиват да убедят някоя наивна институция да го приеме следващата есен? Таткото носи куфарче — да си представим, че е пълно с пари.

Хора, не забравяйте, че разполагате с почти три седмици, за да решите в кое учебно заведение да се запишете. Използвайте времето мъдро. Намиг, намиг. Знаете, че аз ще направя именно това!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

ГИД-УМНИК ОТ ХАРВАРД СПЕЧЕЛВА СЪРЦЕТО НА СЕРЕНА.

Серена слезе от лимузината, която я бе докарала от летище „Логан“, и тръгна надолу по павираната пътека към отдел „Прием на студенти“ на „Харвард“. Цялото ѝ тяло се тресеше от кофеина в огромното капучино „Старбъкс“, което бе изпила по време на полета.

Беше слънчева пролетна утрин — малко по-хладно от Ню Йорк — и Кеймбридж гъмжеше от улични търговци и готини студенти с бохемски вид, които висяха по пейките и пиеха кафе. За миг се запита как „Харвард“ беше спечелил сериозната си и страховита репутация, след като изглеждаше така спокоен и далеч *не* страховит.

Нейният гид я чакаше на вратата. Висок, с тъмна коса и очила със сребристи рамки — идеалният образ на красив и умен интелектуалец.

— Казвам се Дрю — представи се той и ѝ протегна ръка.

— Тук вече ми харесва! — възкликна Серена импулсивно, докато се ръкуваха. Обикновено ставаше твърде припряна, когато беше изнервена, макар че сега не беше точно нервна, просто беше прекалила с кофеина.

— Мога да ви предложа стандартната двучасова обиколка, но по-добре би било да ми кажете какво бихте искали да видите вие — предложи Дрю. Очите му бяха светлокафяви и носеше бежов памучен пуловер и маслинозелени панталони от рипсено кадифе, с толкова съвършени ръбове, че Серена си представи как той получава пакета от „Дъ Крю“, изпратен от майка му, и ги обува направо от кутията. Харесваше ѝ, когато момчетата се интересуваха от мода, но беше като че ли още по-привлекателно, когато едно момче изглеждаше *секси въпреки* зубърските си дрехи в стил „мама-току-що-ми-ги-купи“.

— Бих искала да видя стаята ви — каза тя, без да ѝ мине през ум как ще прозвучи. Всъщност беше истина. Искаше да види как изглеждат общежитията.

Дрю се изчерви и Серена не му остана дължна. Точно тогава я осени прозрение — беше посещавала девически училища още от първи клас. Само момичета в продължение на цели дванадесет години. Колежът и щеше да е пълен с *момчета*. Момчета по цял ден, всеки ден. *Момчета, момчета, момчета*.

Юпии!

— Гладна ли сте? — попита Дрю. — Столът в моето общежитие предлага доста прилична храна. Мога да ви разведа из една от по-големите библиотеки, после ще обядваме и ще ви покажа общежитията. Те са смесени, така че... — Той отново се изчерви и побутна очилата на носа си.

— Перфектно — съгласи се Серена.

Дрю я изведе от отдел „Прием на студенти“ и тръгнаха по една пътека, прекосявайки двора на университета. Ярkozелените поляни бяха пълни със студенти, които играеха фризби или четяха. Един професор проверяваше есета под кленово дърво.

— Това е „Уайденьър“ — библиотеката на хуманитарните специалности — обясни Дрю, докато се изкачваха по внушителните стъпала на сградата. — Аз уча две специалности — музика и химия, затова не прекарвам много време тук — обясни той, докато ѝ отваряше вратата. Влязоха в тихото прохладно помещение и Дрю посочи към един заключен стъклен шкаф на отсрещната стена. — Тук разполагат с доста впечатляваща колекция от оригинални ръкописи. Древногръцки папируси и така нататък.

Папируси?

Дрю стоеше мълчаливо с ръце в джобовете на рипсените си панталони в очакване да го разпита за библиотеката. Но Серена бе твърде погълната от *него*. Вече беше преценила, че Дрю е сладък, но момче, което абсолютно спокойно използва думи като *папируси*, беше абсолютно неустоймо!

Тя започна да върти един рус кичур между пръстите си и се загледа в тавана на библиотеката, сякаш бе очарована от украсата му.

— Значи следвате музика? Свирите ли на някакъв инструмент?

Дрю заби поглед в пода и едва доловимо промърмори нещо.

Тя се доближи.

— Моля?

Той прочисти гърлото си.

— На ксилофон. Свирия на ксилофон в оркестъра.

А тя си мислеше, че ксилофонът е просто играчка, изобретена, за да има поне една дума в английския, която да започва с „х“^[1]! Серена въодушевено плесна с ръце.

— Мога ли да ви послушам?

Дрю се усмихна колебливо.

— Имам репетиция в три часа, но все още се уча. Вероятно няма да ви се иска да останете...

Серена бе уредила кола да я вземе следобед и да я закара до Провидънс, за да посети „Браун“. Брат ѝ Ерик учеше там и този път щеше да я разведе наоколо, вместо, както обикновено, да я напие заедно с приятелите си в общежитието. Но все пак това бе Ерик. Щеше да я разбере, ако закъснееше малко.

Когато си на седемнадесет, руса и красива, можеш винаги да си позволиш да закъсняваш.

— Ще поостана, разбира се. — Тя хвана Дрю под ръка и го изведе от библиотеката. — Хайде, умирам от глад!

Кому бяха нужни библиотеки, пълни с папируси, когато „Харвард“ можеше да предложи толкова повече?

[1] На английски думата се изписва xylophone. — Бел.прев. ↑

Б ПРАВИ ВПЕЧАТЛЕНИЕ В ДЖ-ТАУН.

— Името ми е Ребека Ранли и ще бъда твой гид този уикенд. Ето ти табелка с името, карта и свирка. Моля, не се разделяй с табелката, картата и свирката.

Блеър огледа дребното, наперено изрусено момиче пред себе си. Тя нямаше нищо против самоувереността като такава. Самата тя се държеше нафукано, когато се опитваше да склони дизайнер от калибъра на Кейт Спейд да осигури подаръците по време на едно от партитата, организирани от нея, или когато молеше някой учител да я освободи по-рано, за да отиде на разпродажбата на мостри на „Клои“. Но съвсем съзнателно да се надуваш пред *връстниците* си бе просто достойно за съжаление.

— Свирка ли? — повтори Блеър.

По време на целия полет дотук си бе представяла, че посещението ще ѝ помогне да си напомпа самочувствието. Щеше да прекара деня с някакъв гид умник, в сравнение, с когото щеше да се почувства изтънчена и интелигентна. По-късно щеше да си вземе стая в „Риц Карлтън“ или нещо от този калибър във Вашингтон и цяла вечер да седи в частното си джакузи, гълтайки шампанско и отдавайки се на още телефонен секс с Нейт.

— „Джорджтаун“ раздава на всичките си студентки свирки. Тук имаме доста силно женско движение и през последните две години няма нито едно изнасилване или преследване на територията на университета! — обяви Ребека с носовия си южняшки акцент.

Тя хвърли грейнал поглед към Блеър през късите си, покрити със синя спирала мигли. Накъдрената ѝ изрусена коса миришеше на продукти за коса „Финес“, а белите ѝ кожени маратонки „Рийбок“ изглеждаха чисто нови — все едно не бе стъпвала извън мола. Блеър изтупа един косъм от новото си розово сако „Марли“.

— Трябва да си резервирам стая в хотел за довечера.

Ребека я хвана за ръката.

— Не се излагай, захарче. Ще останеш при мен и моите дружки. Бърлогата ни е много яка, а и нацели възможно най-подходящия момент, защото тази вечер ще правим нашето женско *партай* на южняшките красавици.

Ехо! Откога женските партита бяха идеята на *кого*то и да било за добре прекарано време?

— Супер — отвърна Блеър неохотно. Защо не беше съобразила да резервира стая предварително? Тя огледа останалите посетители, които се запознаваха с гидовете си. Всички — и домакините, и гостите, подозрително приличаха на Ребека. Сякаш всички бяха израснали в провинциални градчета с молове, където всички бяха руси и щастливи, чисти и непретенциозни. Блеър се почувства като тъмнокосо, фризирано, стилно, цинично и измъчено извънземно сред тях.

Всъщност това бе точно типа напомпване на самочувствието, от което имаше нужда. „Ами да, аз съм различна, по-умна и *по-добра* от тези момичета“, каза си тя. Поне никога не беше изпадала дотам да боядиса естествено кестенявите си къдрици руси.

— Хайде, да започваме обиколката! — Ребека улови Блеър за ръката, все едно че бяха четиригодишни момиченца, и я изведе от отдела за прием на студенти. Слънцето караше водите на река Потомак да блестят, а кулите на старинния йезуитски параклис на университета се извисяваха величествено на хълма. Блеър трябваше да признае, че старата част на университета „Джорджтаун“ беше красива, а самият град — доста по-хубав и чист от Ню Хейвън. Но тук определено липсваше атмосферата „ние-сме-най-умните-деца-в-класа“, която се усещаше в „Йейл“.

— Отпред вляво ще видиш една голяма модерна постройка. Това е библиотеката „Дауингър“, спечелила награда за архитектура, с най-голямата колекция от... — Ребека вървеше заднешком пред Блеър и не спираше да й пълни главата с безполезни факти за „Джорджтаун“. Блеър не й обръщаше внимание, тъй като наблюдаваше хората, които кръстосваха територията на университета. Момчета и момичета, облечени от главата до петите в „Брукс Брадърс“ и „Ан Тайлър“, вървяха целеустремено към библиотеката, а чантите им бяха претъпкани с книги. Блеър също се отнасяше сериозно към домашните, но все пак беше събота. Нямаше ли нещо по-интересно, с което да се занимават?

Внезапно Ребека спря и притисна челото си с длан.

— Захарче, имам *страхотен* махмурлук. От това ходене назад направо ми се зави свят и имам чувството, че всеки момент ще повърна!

На Блеър ѝ се прииска да каже, че на *нея* ѝ се повръщаше от цялата тази история, но така или иначе това ѝ се случваше често.

— Не искаш ли просто да седнем някъде и да пием кафе — предложи тя, изумена колко приятелски и нормално прозвуча, като се има предвид, че в действителност се нуждаеше от едно много силно мартини с водка.

Ребека се хвърли на врата на Блеър.

— Момиче точно като мен! — изписка тя. — Напълно съм *пристрастена* към карамелено макиато, а ти?

Бляк.

Бе едва два часът. Кафето щеше да свърши работа.

— Има ли кафене някъде наблизо?

Ребека хвана Блеър под ръка.

— Иска ли питане!

Тя извади блестящия си розово-бял телефон „Нокия“.

— Дай ми само минутка да събера момичетата. Защо пък да не започнем малко по-рано нашето парти на южняшките красавици?

Блеър направи физиономия и потърси телефона си в ментово зелената чанта балон „Прада“. Вече ѝ бе мъчно за вкъщи и за Нейт. Защо не ѝ бе хрумнало да вземе сребристото му шишенце за алкохол, което разнасяше наоколо, тогава поне щеше да има нещо негово, както и глътка водка за макиатото.

След като проведе малка телеконференция с приятелките си, Ребека вдигна поглед към Блеър и покри слушалката с ръка.

— Те вече са отишли в един бар — прошепна тя, а по бузите ѝ изби палава розовина. — Намира се на главната. Имаш ли нещо против да си присъединим към тях?

— Добре — съгласи се Блеър с готовност. Трябваха ѝ само коктейл и цигара и можеше да се почувства щастлива, независимо от компанията.

КОЛКО ОТЧАЯНО ГО ИСКАТ?

— Човече, не ми каза, че всички треньори са жени — просъска Джереми Скот Томпкинсън, един от най-добрите приятели на Нейт, профучавайки покрай него, за да улови един дълъг пас.

Нейт завъртя мрежата за лакрос над главата си и изчака Джереми да се отдалечи достатъчно, преди да се намеси и сам да хване паса. Беше си чисто показно, но поне се получи. Пък и нали това беше целта на днешната игра — да се покажат. Метна топката обратно на Джереми, демонстрирайки уменията си за отборна игра, както го бе посъветвал тренерът Майкълс. После двете момчета се втурнаха заедно към центъра.

— Високата е треньорката на „Йейл“, а ниската е от отдел „Прием на студенти“ в „Браун“, тя ме интервюира — обясни Нейт. — Треньорът не е успял да дойде заради мач.

— Но всичките са мадами, човече! — повтори Джереми. Рошавата му коса се вееше, докато тичаше на игрището. — Нищо чудно, че са те приели!

Нейт се захили и обърса потта от челото си. Щеше да е хубаво да се самоубеди, че не е наясно с перфектния си външен вид, но истината бе, че напълно осъзнаваше сексапила си. Просто не се възползваше от него.

Двете жени го наблюдаваха втренчено от страничните линии.

Треньорът Майкълс свири край на мача.

— Трябва да тръгна по-рано днес, момчета! — извика той и се изплю на тревата. — Тази вечер с жена ми празнуваме четиридесетата си годишнина. — Той пъкна възлестите си ръце в зеления анорак „Лендс Енд“ и кимна към Нейт. Отново се изплю на игрището. — Хайде, Арчибалд!

Нейт последва треньора до мястото, където стояха двете университетски дами.

— Щеше да е хубаво, ако имахме собствено игрище — каза треньорът Майкълс на жените. Той посочи към поляната в Сентръл

парк, където съотборниците на Нейт събираха вратите. — Но когато играеш в града, използваш каквото ти е под ръка.

Като че ли те можеха да направят нещо по въпроса.

Четири десетокласнички със зелени плисирани униформи на „Сийтън Армс“ седяха на една пейка наблизо и се хилеха и шушукаха, впили влажни погледи в Нейт.

— Поне в парка не ти липсва публика — отбеляза треньорката на „Йейл“. Бе висока и кобилеста, с дълга руса грива и хубаво, ъгловато лице. В близост до пейките един уличен търговец продаваше напитки и сладолед от количка. Тя разкопча предния джоб на тъмносинята си раница със сивия булдог на „Йейл“. — Мога ли да ви почерпя с „Гаторейд“ или нещо друго?

— Благодаря, госпожо, трябва да се прибирам при жена ми. — Треньорът Майкълс се ръкува с двете жени и потупа Нейт по гърба. — Талантливо момче е. Обадете ми се, ако имате въпроси.

Треньорът се отдалечи. Нейт замахна към свежата пролетна трева с мрежата си за лакрос.

— Най-добре да се прибирам и да се изкъпя — промърмори той, без да има представа какви бяха плановете на двете дами. Бриджид, която бе провела интервюто му в „Браун“, го гледаше с очакване. Тя бе оставила съобщение на мобилния му телефон да се срещнат във фойето на хотел „Уоруик Ню Йорк“ в пет часа, за да „обсъдят възможностите“.

Каквото и да означаваше това.

Треньорката от „Йейл“ му подари син спортен сак с голяма бяла кожена буква *Й*.

— Подарък от отбора — каза тя. — Пуловерът, шортите й останалите неща са вътре. Има бандаж. Дори чорапи.

Лицето на Бриджид помръкна. Вероятно не се беше сетила за подобно нещо.

— Остава ли уговорката за по-късно? — побърза да попита тя. — Ще те заведа на вечеря.

Косата й бе червеникаворуса, което Нейт не помнеше от срещата им през октомври, и се запита дали не се беше боядисала. Всъщност бе доста по-сладка, отколкото я помнеше, а и това, че не се беше опитала да му се подмаже с чанта, пълна с блузи на „Браун“, му хареса. Дори

да решеше да отиде в „Йейл“, наистина ли щеше да му потрябва бандаж с емблемата на университета?

— Ще ви чакам там — отвърна той, след което подаде ръка на треньорката на „Йейл“. — Благодаря ви, че дойдохте.

Но тя нямаше намерение да се откаже така лесно.

— Какво ще кажеш за късна закуска утре към единайсет? Отседнала съм в хотел „Уелс“ на Медисън — долу се намира „Сарабетс“. Палачинките им са дяволски добри.

Нейт забеляза, че треньорката на „Йейл“ има доста хубави гърди — големи, но стегнати. Приличаше на секси волейболистка от олимпийския отбор. Той метна сака на „Йейл“ на рамо.

— Става — прие той. — Късна закуска ми звучи добре.

Беше доста главозамайващо да го ухажват по този начин два от най-престижните и труднодостъпни колежи в страната. Определено щеше да е забавно да види колко отчаяно го искат.

МОМЧЕ ОТ ГОРЕН ИЙСТ САЙД НАПУСКА СЕМЕЙНОТО ГНЕЗДО

— Кажи честно, това прекалено ли е? — попита Джени. Ванеса седеше в единия край на леглото на Джени и я снимаше, докато си избираше тоалет за фотосесията. Ванеса трябваше да помага на Дан при опаковането на багажа, но той се бе натъкнал на една тетрадка със стихове, писани, когато е бил на тринадесет, и сега бе зает да търси някой поетически бисер, който може да се осъвремени.

Успех в търсенето!

Джени си беше наумила да се появи на фотосесията без сутиен, което не правеше никога, поне не на обществени места. Освен това беше решила да си сложи светлосиня тениска, прилепнала по тялото.

— Е, какво ще кажеш?

— Прекалено е — отвърна Ванеса прямо, като се стараеше да придържа фокуса над раменете на Джени, за да не бъде ограничен филмът ѝ за лица над 18.

— Наистина ли? — Джени се обърна, за да провери как изглеждаше задникът ѝ в огледалото на гърба на вратата на гардероба. В новите ѝ дънки „Ърл“ краката изглеждаха много по-дълги, отколкото в другите дънки. Чудо на дизайна.

Ванеса направи панорамна снимка на стаята. Типична стая на тийнейджърка, решена в бяло и розово, с изрезки от модни списания по стените и библиотека, пълна с тийнейджърска художествена литература и полуоблечени кукли Барби, които така и никога не изхвърляше. Картините по стените обаче определено бяха уникални. Съвършено копие на „Целувката“ на Густав Климт, удивително копие на „Вятърните мелници“ на Ван Гог и прекрасен мак ала О’Кийф — всичките дело на точната ръка на Джени.

Ванеса се върна на основния си обект.

— Защо не опиташ с черна блуза — предложи тя. — И сутиен.

Джени посърна.

— Толкова ли е зле?

Баща ѝ се появи на вратата. Беше вързал по-дългите кичури на косата си с едно от ластичетата на Джени.

— Леле, момиче, сложи си пуловер или нещо такова — ахна Руфъс. — Какво ще си помислят съседите?

Джени знаеше, че баща ѝ се майтапи, но като цяло ѝ стана ясно какво беше преобладаващото мнение. Извади един суичър от гардероба и го навлече.

— Много благодаря, хора. Прекрасно е да знаеш, че някой ти мисли доброто — каза тя, поглеждайки ядосано баща си. — Има ли вариант и аз да се изнеса при теб? — попита тя Ванеса.

— Абсолютно не — възрази Руфъс. — Кой ще изпива целия портокалов сок, преди да стана сутрин? И кой ще запълва отделението за масло в хладилника с лак за нокти? Кой ще боядисва черните ми чорапи розови?

Джени го погледна иронично. Баща ѝ щеше да бъде наистина самотен, ако останеше съвсем сам. А и така или иначе нямаше желание да живее с Дан и Ванеса. Не и при положение, че те бяха почти женени. Щеше да бъде доста неловко.

Внезапно Ванеса се почувства ужасно виновна, че им отнемаше Дан, след като майка му ги бе напуснала преди години и бе заминала за Прага с някакъв барон.

— Ще се отбиваме за вечеря в края на седмицата — предложи тя неубедително. — А може и вие да ни идвате на гости и да готвите. Руби има много кухненски съдове и няма да е лошо някой да ми покаже как да ги използвам.

Лицето на Руфъс се озари.

— Можем да организираме уроци по готварство!

Ванеса настрои фокуса на камерата и се опита да вкара Руфъс в кадъра.

— Господин Хъмфри, ще възразите ли да ви задам няколко въпроса? — запита тя.

Руфъс седна на пода и придърпа Джени до себе си.

— Обожаваме светлината на прожекторите! — заяви той и щипна дъщеря си по бузата.

— Татко! — изхленчи Джени, скръствайки ръце пред гърдите си, макар вече да бе облякла пуловер.

— Как се чувствате сега, когато синът ви е на възраст да отиде в колеж и да се изнесе от семейното гнездо? — попита Ванеса.

Руфъс подръпна твърдата си прошарена брада. Той се усмихваше, но очите му бяха навлажнени и в тях се четеше тъга.

— Мен ако питате, трябваше да се е изнесъл преди доста време. Американските семейства разглеждат децата си. Трябва да започват училище, веднага щом се научат да си държат главите изправени, и да се изнасят на четиринадесет. — Отново щипна Джени. — Точно когато започнат да негодуват срещу бащите си.

— Татко! — запротестира Джени отново. Изведнъж засия. — Хей, значи ли това, че мога да се преместя в стаята на Дан? Та тя е два пъти по-голяма от моята!

Руфъс се намръщи.

— Да не прибързваме — промърмори той. — На него все още му трябва стая. — Той смигна на Ванеса. — Все пак може да го изриташ. Дори от колежа може да го изхвърлят!

— Но нали току-що каза... — започна Джени, но внезапно спря. Баща ѝ непрекъснато си противоречеше. Крайно време беше да му свикне. — Както и да е, веднага щом спечеля малко пари като модел, ще обнова тази — добави тя.

Руфъс погледна строго за пред камерата и Джени го фрасна по ръката. Дан се появи на вратата. Носеше зелената спортна риза „Лакост“, която майка му му бе подарила преди няколко години. Беше му поне с три размера по-малка и с нея приличаше на надрусан играч на голф.

— Тази риза остава тук — заповяда Ванеса. Дан се засмя, свали ризата и я хвърли в кошчето за боклук на Джени.

— Хей, не ми пълни кошчето — оплака се Джени.

— Това е просто риза, нищо няма да ти стане — изръмжа в отговор Дан.

Изведнъж Джени избухна в смях. Дан се мислеше за голяма работа, защото бяха публикували негово стихотворение в „Ню Йоркър“ и го бяха приели във всички онези колежи, но без риза изглеждаше доста хилав, а и беше малко тъпо, че правеше абсолютно всичко, което му каже Ванеса, без да гъкне.

— Наистина ще ми липсваш, Дан — въздъхна Джени престорено печално.

Руфъс извади пакет пурети от задния си джоб и раздаде на всички без излишни обяснения. Запали своята и запуши.

— Може би е за добро — въздъхна той.

Ванеса спря камерата и завъртя пуретата между устните си. Беше трудно да отхвърли обзелото я чувство на вина, като гледаше колко тъжен бе Руфъс, но пък не можеше да чака повече, за да има Дан само за себе си, двадесет и четири часа на ден, седем дни в седмицата. Очите ѝ не можеха да се отделят от бледите му кокалести гърди. Това бяха гърдите на един измъчен мъж. Нейния.

— Готов ли си да тръгваме? — попита тя, усмихвайки се въодушевено.

Дан отвърна на усмивката ѝ. Все още не бе дошъл на себе си след въодушевляването от последните дни и нямаше намерение скоро да го направи.

— Готов съм — отвърна той закачливо.

Да се надяваме, че си е взел и други ризи.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Досадницата

Сецате се за кого говоря. За момичето, което се мисли за прекрасно и умно, което вярва, че всички момчета си падат по нея. От която непрестанно се излъчва: „Аз, аз, аз!“. Тя бърза да вдигне ръка, щом учителката зададе въпрос. Тя е най-самодоволният човек наоколо, но се притеснява, да не би да изглежда прекалено самодоволна, затова непрестанно се опитва да прикрие предполагаемия си гений с глуповато кискане и държание. Тя е най-шумното и мърляво пиянде, на което можете да попаднете. Ако не бяха приятелите ѝ, щеше да припада в локва с повръщано на пода в нечия баня или да си тръгне с някой по-възрастен смотаняк. Но приятелите ѝ винаги я съжаляват и на следващия ден е по-жизнерадостна отвсякога и се усмихва, ни лук яла, ни лук мирисала.

Обаче независимо дали си признаваме или не, всеки от нас прилича по нещо на Досадницата. Затова ни е толкова удобно да я ненавиждаме. Тя е най-големият ни кошмар. Припомнете си колко пъти ви се е искало да изстреляте ръка във въздуха, когато учителката задава въпрос, чийто отговор прекрасно знаете, но сте се възпирали, за да не изглеждате като нещастен зубър? А всички случаи, когато ви е идвало да се настаните в скута на някое момче и да започнете да го целувате, но отново сте се въздържали, за да не ви се изсмее в лицето? В общи линии Досадницата е всички нас минус неувереността. Чувства се така добре в кожата си, че ви се иска да я зашлевите. Но вие тайно си мечтаете да бъдете толкова непоносими понякога, без да ви е грижа какво ще си помислят околните. Примирете се: хората винаги ще си намират причини да ни мразят, особено ако сме ослепително красиви.

И все пак има една русокошка, която никога не се дъни. Тя не просто влезе във всеки труднодостъпен колеж, в който подаде документи, но във всяко от тези училища момчетата вече се редят на опашка, за да поговорят с нея.

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Дочух, че се надига някакъв скандал с подправени документи. Един вид да платиш на някого, за да ти направи съвсем правдоподобни писма, че си приет в „Принстън“, например, а училищата не могат да направят нищо по въпроса, тъй като самите писма са напълно истински.

маг

О: Скъпа маг,

В днешно време с пари всичко се постига, но ако все пак не си достатъчно добра ученичка, за да влезеш заслужено в престижен университет като „Принстън“, наистина ли би поискала да го направиш с измама? В крайна сметка все някога ще ти се наложи да поработиш!

И.

Наблюдения

Гореща новина от последните минути: *С* и интелигентно сладко момче с очила от „Харвард“ се хранят един друг с пържени картофки в един от столовете на „Харвард“. Тя определено е наясно с критериите си за избор на университет. Готини момчета, отметка. Приемливи пържени картофки, отметка. *Б* виси в един от караоке баровете на „Джорджтаун“ с новите си състудентки. Определено се намира на ръба на нервна криза. *Н* се упражнява в тесен кръг с една дългокрака блондинка, която тренира отбора по лакрос на Йейл. Побутване. Сякаш вече не крие достатъчно тайни от *Б*. *Дж* се намира в един магазин за бельо във Вилидж, където само те премерват с поглед и ти съобщават, че си напълно различен размер от това, което си си мислила до момента. В нейния случай — чашка *Е*! *В* и *Д* в Уилямсбърг пазаруват

заедно хранителни стоки. Карат се дали да купят спагети или паста с по-нестандартна форма — бляк, все едно са женени.

Междувременно, в ранчото, аз обмислям варианта да намъкна един анцуг и да се престоря на треньорка по лакрос. Кой знае, може пък да ми излезе късметът!

Бъдете добри. Знаете, че аз няма да стана.

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

ТРИДЕСЕТ СЕКУНДИ ИСТИНСКА ЛЮБОВ

Серена обгърна с длани лицето на Дрю и замъгли с дъха си стъклата на очилата му. После ги избърса с връхчето на съвършения си нос.

— Обещай ми, че ще дойдеш в Ню Йорк!

Беше прекарала целия следобед, седнала до Дрю в оркестрината по време на репетицията му. Диригентът дори ѝ бе позволил да посвири на тимпани и звънчета. Разбира се, бе ѝ доста трудно да спазва ритъма, докато наблюдаваше Дрю да свири на ксилофон. Той примижаваше, присвиваше устни и си тактуваше с крак, което бе очарователно. След репетицията я почерпи капучино в кафенето и си поделиха едно брауни. Но дотогава Серена бе толкова хлътнала, че го завлече в стаята му за частен урок по ксилофон.

Аха.

Не успя до го измъкне от рипсените му панталони — не бе толкова момче, — но определено умееше да се целува. Сега лежах на тясното му легло, притиснати един в друг, с измачкани дрехи и влажни коси. На Серена ѝ се прииска да не мръдне оттам целия уикенд, но за жалост трябваше да тръгва.

Дрю си свали очилата и ги изтри в калъфката. Сложи ги отново и прочисти гърлото си.

— Е, как мислиш, ще дойдеш ли тук наесен?

— Определено — прошепна Серена. Тя се сгуши на гърдите му. — Но не знам как ще издържа дотогава без теб.

На Дрю му оставаха две седмици да завърши този курс. След това щеше да замине за Мозамбик, за да изучава перкусии.

Дрю я целуна по косата.

— Ще дойда да те видя, преди да замина, и ще ти пиша всеки ден, докато ме няма.

О!

Серена затвори очи и го целуна продължително. Беше време за вечеря и общежитията бяха притихнали. След това по коридора

изведнъж се разнесоха гласовете на студентите, които се връщаха да се занимават с това, което правят колежаните след вечеря — учене, флирт с готиния пич в дъното на коридора, учене, заговаряне на готиния пич в дъното на коридора, преструване, че учат, приготвяне на коктейли „Космополитън“, гол покер, поръчване на пица.

Вратата се отвори и Дрю се отдръпна от нея.

Червенокосо момче с червена бейзболна шапка и черни баскетболни шорти застана на прага.

— Хей? К'во ста'а? — поздрави той със силен масачузетски акцент.

— Уейд, Серена. Серена, съквартирантът ми Уейд. Серена е от Ню Йорк. Сега ще посети и „Браун“ — обясни Дрю, леко притеснен.

Серена се изправи и изтри устата си.

— Аха, просто наминава, за да види как стоят нещата в „Харвард“ — отбеляза Уейд шеговито. — Предполагам, че си останала с добро впечатление.

Серена се изчерви още повече. Тя обу кафявите си кадифени пантофи на „Келвин Клайн“.

— Най-добре да тръгвам. Шофьорът чака повече от час.

— Ще те изпратя — предложи Дрю. Щом излязоха в коридора и се отправиха към изхода, Дрю стисна ръката на Серена.

— През последните две години Уейд не спря да ми се подиграва, че си нямам приятелка. Предполагам, че хич не е очаквал да ме види с момиче, което е... — заекна той и прехапа устни, като че ли се притесни от потока прилагателни, на път да се изсипят от устата му.

От типа, по който ти потичат лигите? Изключително сексапилна? Невероятно сочна? *Женствена?*

Серена му се ухили, докато ѝ отваряше вратата, а страните ѝ горяха от прилив на любов. Не се налагаше Дрю да довършва изречението си. Тя прекрасно знаеше как се чувства, тъй като и тя изпитваше същото към него.

Един сив линкълн чакаше пред стъпалата, готов да я откара в Провидънс. Тя се метна на врата на Дрю, притисна лице в неговото и се опита да вдиша колкото може повече от него.

— Обичам те — прошепна тя в ухото му, преди да се отскубне и да хукне надолу по стълбите към колата.

Дрю помахала по посока на отдалечаващата се кола, а Серена се усмихваше и плачеше, и се чувстваше толкова щастлива, колкото не се бе усещала от доста време насам. Най-сетне бе открила истинската любов.

Любов, която щеше да трае поне тридесет секунди.

Б НАУЧАВА НЕЩО В КОЛЕЖА

— Добре, значи искате да чуete нещо наистина гнусно? — попита Форест, една от съквартирантките на Ребека в „Джорджтаун“.

Блеър седеше на една маса с Ребека и нейните приятелки в дъното на „Мони“, лигав караоке бар в Джорджтаун. В него се бе изсипал цял туристически автобус, пълен с унгарци по анцузи, които не пускаха микрофона, влагайки всичко от себе си в „Staying alive“ на „Би Джийс“. Блеър и момичетата се наливаха със зелени ледени коктейли с вкус на киви, които се казваха „Киви Снежният човек“, като се преструваха, че не забелязват колко отвратителна беше така наречената музика. Питиетата бяха абсурдно силни и им ставаше все по-трудно да свързват думите в изречения.

— Сигурна съм, че ще споделиш, дори да не искаме да го чуем — отвърна Гейнър. Гейнър беше с черна коса с руси кичури, а носът ѝ бе толкова чип, че Блеър можеше спокойно да го разгледа отвътре.

Не, че това я влечеше, де.

— Хайде, казвай вече! — замрънка Ребека.

— Добре — провлечено каза Форест. Запали цигара и замълча драматично. Форест бе с корейски произход. Косата ѝ бе изрусена, но щеше да ѝ стои сто пъти по-добре, ако просто я бе оставила тъмна.

Не, че на Блеър ѝ пукаше достатъчно, за да каже нещо.

— Нали знаете как „Джорджтаун“ трябва да е изпълнен с всеобща любов, тук няма братства и конкуренция между хората? Е, току-що научих, че има едно такова тайно общество на състезателите по лакрос и при посвещаването в него по-големите момчета карат по-малките да ядат бисквитка, намазана със сперма. Имало си специален ритуал. А ако не изядеш бисквитката, няма да влезеш в отбора.

Всички направиха гримаса, включително Блеър. Понякога момчетата бяха ужасно... гнусни. С изключение на Нейт, който никога не би направил нещо толкова отвратително.

— Ти си от Ню Йорк, нали? — заговори я Фран. Тя беше под метър и петдесет, тежеше около 35 кило и говореше хриптящо. Кожата

й бе толкова прозрачна, че на Блеър й се струваше, че вижда как „Киви Снежният човек“ тупти във вените й. — Била съм там само веднъж, но получих хранително отравяне в някакъв суши ресторант и цяла седмица не спрях да повръщам.

— Като че ли не го правиш постоянно — засече я Форест, с което намекна, че миниатюрното й тяло е резултат от съзнателни усилия.

— Познаваш ли един Чък Бас? — попита Гейнър.

Блеър кимна утвърдително. Всички познаваха Чък Бас, независимо дали им харесваше, или не.

— Вярно ли е, че не са го приели *никъде*? — попита Ребека, хрускайки лед с щръкналите си зъби.

— Това е доста унизително — заяви Форест без капчица съчувствие.

Блеър мълчаливо отпи от питието си. Сега, когато „Джорджтаун“ прогресивно губеше своята привлекателност, а тя на практика нямаше други алтернативи, вече можеше да влезе в положение на Чък.

— Познаваш ли Джесика Уорд? — попита я Ребека. — Тя дойде тук за един семестър и после се прехвърли в Бостънския университет.

Блеър поклати глава. Не познаваше Джесика, но вече прекрасно разбираше мотивите й да се махне от това място.

— А Кати Фаркас? — попита на свой ред Фран. — Ходихме заедно на лагер.

Блеър кимна отегчено. Вече започваше да й писва от кръстосания разпит.

— Съученички сме в „Констънс“.

— А Нейт Арчибалд? — обади се Гейнър. Тя игриво побутна Форест с лакът и повдигна вежди. — Помниш ли го?

Форест отвърна на побутването.

— Млъкни — отвърна рязко тя, като по лицето й се изписаха едновременно яд и тъга.

Блеър застана в отбранителна позиция.

— Какво за него?

— Веднъж дойде тук. Най-надрусаният тип, когото сме виждали. Но чух, че са го взели в най-добрите университети, даже в „Йейл“, за да играе лакрос. Не мисля, че е подавал документи тук. Не му се е наложило.

— Нейт Арчибалд — повтори Фран. — Всички бяхме влюбени в него — изсмя се дрезгаво тя, — особено Форест.

— Млъквай! — викна Форест отново.

Стомахът на Блеър се обърна. Сега унгарците се пробваха на Еминем. *На, на, на, на, на. На, на, на, на, на*, рапираха дразнещо те. Тя избута питието си.

— Нейт е приет в „Йейл“? Долна лъжа — каза Блеър сякаш на себе си. Но когато ставаше въпрос за Нейт, тя не знаеше на какво да вярва.

— Защо да те лъжем? Дори не те познаваме — отговори й Гейнър остро.

Блеър я погледна за момент, след което се пресегна за чантата си под масата.

— Веднага се връщам — обяви тя и се отправи към тоалетните.

ПАЛАВИЯТ Н

Бриджид бе провела интервюто на Нейт през есента и вече знаеше, че той от дете всяко лято плава в Мейн. Затова предположи, че обича омари. И тъй като трябваше да даде всичко от себе си, за да го привлече в „Браун“, го заведе в ресторант „Читарела“, където се беше обадила предварително, за да поръча огромен омар на скара за двамата, заедно с бутилка „Дом Периньон“ и кошница пържени картофи.

— Израснала съм в Мейн — обясни тя, играейки си с перлите около врата си. — Камдън. Семейството ми плаваше и ядеше омари — само това правеше.

В интерес на истината Нейт смяташе, че омарите бяха много смешни — като ракообразни анимационни герои, които танцуваха на опашките си и стискаха микрофон в щипките си, пееха и пускаха шеги, за да размиват хората. Определено не бяха храната, за която копнееше, когато бе гладен.

Коего на практика беше през цялото време.

— Е — Бриджид доля шампанско в чашата си, макар че сервитьорът току-що я бе напълнил. Беше се преоблякла в изрязана оранжева рокля, с блестящ гланц за устни и спирала. Червеникаворусата ѝ коса беше разресана и изглеждаше още по-сладка, отколкото на игрището по лакрос в парка по-рано. Тя опипваше нервно столчето на чашата си. — Стига сме говорили за мен. А ти, във...? — Прехапа устни. — Имаш ли си приятелка?

Нейт бодеше от салатата си и размазваше козе сирене по зеленчуците. Усещаше, че изрязаната рокля на Бриджид и флиртът, който долавяше, леко надхвърляха мисията ѝ да го убеди да се запише в „Браун“. Подозираше, че си падаше по него. Но все пак тя бе жената, провела интервюто му за университета, и той искаше да направи добро впечатление.

— Нещо такова — отвърна той колебливо. — Ту сме заедно, ту се разделяме.

Изглежда отговорът ѝ хареса.

— Заедно ли сте в момента?

Нейт предпочиташе бира пред шампанско, но изгълта съдържанието на чашата си наведнъж, също като Блеър. На теория в момента бях заедно и бяха щастливи, урра. Но все още не бяха обсъждали *условията* на връзката си. Дали флиртът със служителка от администрацията на „Браун“ влизаше в графата изневяра?

Внезапно телефонът му звънна и той го измъкна от джоба си, като се ядоса, че не бе изключил звука преди вечеря. Погледна дисплея. За вълка говорим...

Съзнанието на Нейт бе леко замъглено от шестте дръпвания от бонга у Антъни Авалдсен, преди да дойде насам. Разговорът с Блеър можеше и да го отрезви.

— Тъъ, налага се да се обадя — каза той на Бриджид. — Ало — вдигна той.

— Здравей — отвърна студено Блеър. — Преди да кажеш каквото и да било, искам да те попитам нещо.

Гласът ѝ звучеше доста остро, сякаш се опитваше да използва колкото се може по-малко думи. Явно бе пила.

— Добре.

— Кажи ми истината — подаде ли документи в „Йейл“?

Опа.

Нейт вдигна чашата си с шампанско и я пресуши. *Мамка му!* Изруга наум. *Мамка му, мамка му, мамка му!* Тук определено нямаше правилен отговор. Ако кажеше „да“, щеше да излезе копеле и лъжец. Ако кажеше „не“, отново щеше да бъде копеле и лъжец.

Бриджид му се усмихваше в очакване с блестящите си устни. Поне можеше да се успокои с факта, че Блеър бе на километри разстояние в Джорджтаун, а той вечеряше с интервюиращата от „Браун“, която умираше да го види гол. Реши да каже истината.

— Да. И май ме приеха.

Блеър издаде странен гърлен звук и след това Нейт отчетливо чу познат шум: тя повръщаше в тоалетната.

— Майната ти — изръмжа тя в слушалката, преди да му затвори.

Нейт си изключи телефона и го пхна в джоба. Сервитьорът пристигна с омара.

— Леле, колко вкусно изглежда — възкликна Нейт отнесено.

— Искаш ли да си разделим опашката? — попита Бриджид, заемайки се с парещото ракообразно с отработена лекота. Тя посочи приборите за ядене на омар, донесени от сервитьора. — Или пък да започнем с щипките?

Всъщност Нейт искаше още няколко дръпвания трева, голяма купа шоколадов сладолед „Брейсрс“ и да се просне в безсъзнание пред „Матрицата“, която вече бе гледал осемнадесет пъти.

Бриджид остави за малко омара.

— Добре ли си?

Той вдигна рамене.

— Мисля, че току-що приятелката ми отново скъса с мен.

Бриджид зяпна с големите си зелени очи.

— Бедничкият. — Тя направи знак на сервитьора. — Може ли да опаковате това за вкъщи? — Тя се изправи. — Хайде. Ще ти взема бира и цигари.

Нейт си каза, че щом Блеър я нямаше наоколо, за да го убие веднага, той се намираше в безопасност и трябваше да се наслади на следващите двадесет и четири часа, преди тя да се прибере. Можеше дори да се позабавлява с Бриджид, ако му се приискаше.

Всъщност му беше дошло до гуша непрекъснато да късат с Блеър, след като и двамата знаеха, че един ден щяха да се оженят и да прекарат живота си заедно. А за разлика от Блеър, изобщо не го интересуваше в кой колеж точно ще се запише. На практика дори щеше да му бъде доста добре да го отложи няколко години. Доколкото познаваше приятелката си, най-добрият начин да станат отново наравно, беше да се опита да провали и двете възможности — и „Йейл“, и „Браун“. А нали най-добрият начин за това беше да се държи като пълен задник?

— Мамка му — изруга той под нос. Изправи се и помогна на Бриджид да облече дънковото си яке, окачено на стола зад нея. Пръстите му докоснаха врата ѝ, докато вадеше косата ѝ изпод яката. Стояха много близо един до друг, а дъхът на Бриджид миришеше на хавайски пунш.

— Колко силно ме искат от „Браун“? — прошепна той в ухото ѝ. Зелените ѝ очи се разшириха.

— Много — прошепна тя с треперещ глас.

Ключът за хотелската ѝ стая бе на масата. Нейт го взе и го пусна в джоба си.

— Много — повтори тя.

Сервитьорът подаде на Нейт плик с деветкилограмовия омар, увит във фолио. Той го остави на масата и хвана Бриджид през кръста.

— Покажи ми — каза ѝ той с дрезгав глас, отвратен от това как прозвуча.

Явно бе забравил за омара.

С ПОЕМА ПО НЕОТЪПКАНИЯ ПЪТ

Само половин час след отпътуването им за Провидънс Серена помоли шофьора да спре на една бензиностанция. Магазинчето ѝ бе малко и зле заредено, но си купи кока-кола, „Туикс“ и един местен вестник, за да има какво да прави, докато си мисли за Дрю. Отвън до колонките стоеше момче с табелка „БРАУН“ в ръка. Носеше избелели дънки, хубава риза на сини и бели райета и мокасини без чорапи. На гърба си имаше огромна лилаво-черна раница с много отделения, от типа, който се носи при дълги преходи. Къдравата му черна коса беше чиста и като цяло изглеждаше нормален.

— Превоз ли чакаш? — провикна се тя.

Момчето се обърна.

— Аз ли?

Имаше хубави и големи кафяви очи.

— Имам шофьор, който ще ни закара дотам. Хайде — подкани го тя.

Момчето се усмихна срамежливо и я последва към колата. Залепи се за вратата и сложи раницата си помежду им. За нея бе защито парче от италианското знаме. Серена отвори кока-колата и се престори, че се зачита във вестника. Момчето на свой ред измъкна един скицник и молив от раницата и започна да си драска нещо.

В началото тя си помисли, че пише домашно или писмо, но после реши да погледне по-внимателно. Прозина се и се облегна назад, скришом хвърляйки поглед към написаното. За голямо нейно учудване, скицираше нея. И по-точно — *ръцете* ѝ.

— Мога ли да го задържа, когато приключиш? — попита тя.

Момчето се стресна и подскочи на седалката, сякаш се срамуваше и се опитваше да скрие, че я рисува. Затвори скицника и пъкна молива зад ухото си.

— Извинявам се.

— Всичко е наред. — Серена се протегна и постави ръцете в скута си. — Така или иначе съм доста замаяна. Давай. Продължавай да

рисуваш.

Отново отвори скицника.

— Нямах нищо против?

— Не. — В крайна сметка бе професионален модел. Тя се облегна и застана по същия начин като преди малко. — Така добре ли е?

— Тъхъ — отвърна той, навел глава над рисунката.

Кожата му бе мургава, косата — на черни букли, и от него се носеше аромат на мента.

Серена затвори очи и се опита да извика в съзнанието си косата на Дрю. Спомни си, че косата на съквартиранта му Уейд бе червена. А тази на Дрю... тъмноруса? Кестенява? Наистина не успя да си спомни. Тя отвори очи и отново погледна момчето. Тилът му изглеждаше мек и тъмен. *Ако имаме деца, ще имат целогодишен тен и онзи тип русоляво-кафеникава коса, която изглежда толкова красиво на слънце,* замисли се тя. Веднага отмести поглед. Какво й ставаше? Дори не знаеше името му!

Момчето вдигна поглед.

— В „Браун“ ли учиш?

Серена продължи да се взира в прозореца. Беше мръсен и виждаше отражението му в него. Имаше черни извити мигли и меки кафяви очи като на Бамби.

— Все още не. Може би от догодина.

Момент, не смяташе ли да се записва в „Харвард“ преди пет секунди?

— Надявам се — отвърна той и продължи да рисува.

Серена не можеше да си обясни какво й ставаше, но определено се почувства възбудена. *„Дали, ако просто му се нахвърля и го целуна?“*, помисли си тя. Шофьорът се бе вгълбил в някакъв бейзболен мач по радиото, изобщо нямаше да забележи.

— Знаеш ли, би била доста добра като модел на художниците — каза й момчето. — Може да позираш при рисунките на човешко тяло в „Браун“. Професор Кофке винаги търси добри модели.

— Благодаря. Всъщност съм се занимавала с това. — Но реши, че е най-добре да замълчи, за да не създаде впечатление на разглезено момиче.

Момчето пъкна молива зад ухото си, разглеждайки рисунката.

— За мен лично няма значение дали един модел е красив или не. Обикновено рисувам само ръцете.

Серена надзърна зад рамото му. Наистина миришеше на мента.

— Направил си ръцете ми много по-хубави, отколкото са в действителност. Виж нокътя на палеца ми: целият е надъвкан! А този... — Тя протегна лявото си кутре. — Горките ми кожички!

Момчето обаче изобщо не гледаше. Той отвори ципа на раницата си, извади лист хартия и ѝ го подаде.

Серена го разгърна. Беше изрезка от списание. „Стегнат корем за седем дни“, гласеше заглавието.

— Обърни го — каза той.

Серена погледна от другата страна на изрезката. Там имаше реклама на „Сълзите на Серена“. Тя, разплакана в снега на Сентръл парк, с жълтата си лятна рокля.

— Това истинското ти име ли е? Серена? — попита той, наблюдавайки я с погледа си на Бамби.

— Да.

Той си прибра изрезката.

— Излъгах, че рисувам само ръце. Преди малко, когато ме взе от бензиностанцията, ми се стори, че сънувам. Рисувам те от два месеца. От тази реклама. Все още не съм приключил. В ателието в „Браун“ е. — Прибра изрезката обратно в раницата си. Протегна ръка към нея. — Кристиан.

Серена не побърза да отдръпне ръката си от неговата. Вероятно трябваше да се стресне, но всъщност осъзна, че това я възбуди още повече.

— Ще ме разведеш ли наоколо като пристигнем? — попита тя. — Трябваше да се видя с брат ми, но вече съм закъсняла порядъчно и вероятно се е забил в някой бар. — Ерик нямаше да има нищо против, ако му вържеше тенекия. При братята и сестрите това бе редовно явление. Освен това Кристиан можеше да ѝ предложи по-обстойна обиколка на университета.

Определено можеше.

Б СЕ ПРИСЪЕДИНЯВА КЪМ ЖЕНСКО БРАТСТВО В ДЖ-ТАУН

Унгарците си тръгнаха и на тяхно място се появиха три жени в униформи на охрана от музея „Смитсониън“, които припяваха „*And Ieeeeeel will always love you!*“ на Уитни Хюстън.

Бяха трагични.

Веднага щом затвори телефона на Нейт, Блеър се отправи към бара и поръча кана „Маргарита“ с розов грейпфрут за цялата маса.

— Момичета, спасихте ми живота — каза тя на Ребека, Форест, Гейнър и Фран и тръсна каната на масата. Момичетата заклатиха пиянски глави. Блеър седна, запали цигара и си дръпна, след което я подаде на Ребека. — Много се радвам, че ми се падна точно ти да ме развеждаш, а не някоя загубенячка.

Ребека подаде цигарата нататък и гланцовете на момичетата образуваха размазано петно в сливов цвят върху филтъра.

— Миналия месец Форест развеждаше един кандидат-студент. Деканът ги хвана без дрехи в пералното помещение и я уволниха от отдел „Прием на студенти“.

— Млъквай — проплака Форест с усмивка.

Блеър се опита да си представи как би протекло посещението ѝ тук, ако ѝ се беше паднал гид момче, но с нейния късмет, вероятно щеше да попадне на някой загубеняк. Погледна Форест и за момент се замисли дали да не ѝ каже, че перхидролената ѝ коса има евтин и мръснишки вид и нищо чудно, че от отдел „Прием на студенти“ не са пожелали повече да ползват услугите ѝ като гид. Но понеже беше пияна като свиня, каза нещо съвсем друго:

— Има ли сред вас девственици?

Четири момичета се закикотиха нервно и започнаха да се подритват под масата. Блеър запали още една цигара, леко раздражена от факта, че ѝ се налагаше да признае, че все още беше девствена пред четири очевидно леки момичета.

— Не ми казвайте, ако не искате.

Ребека премигна опиянено и се опита да се стегне.

— Всъщност всички сме такива. Работата е там, че сключихме пакт. — Тя погледна приятелките си на масата. — В „Джорджтаун“ няма тайни общества, но ние си имаме нещо такова. Може да се нарече обществото на целомъдрието.

Очите на Блеър се разшириха. На път бе да стане част от някакъв култ към девствеността и бе толкова пияна, разстроена и уязвима, че това ѝ прозвуча като добра идея.

— Не сме против да се занаяш с момчета. Абсолютно не. Всички ние сме правили почти всичко, *с изключение* на това да стигнем до края — поясни Гейнър. Тя разтърка чипия си нос. — Пазим се за първата брачна нощ.

— Или поне за истинската любов — допълни Фран. — *Аз никога* няма да се омъжа.

— И двамата родители на Фран са женени и разведени по три пъти — обясни Ребека.

Блеър изгаси цигарата си. Майната му на Нейт. Майната му на „Йейл“. Внезапно единственото ѝ желание бе да стане част от това общество.

— Аз също — призна тя. — И аз съм девствена, имам предвид.

Четири момичета я зяпнаха с отворени усти, сякаш главите им не можеха да поберат как изтънчено момиче от Ню Йорк като нея никога не беше правило секс.

— Определено трябва да се присъединиш — прошепна със сипкавия си глас Фран. — И щом дойдеш тук, ще бъдем заедно. Не само до завършването, завинаги!

Блеър се облегна с лакти на масата и се наведе напред, готова за действие.

— Какво трябва да направя?

Четири момичета се закискаха сякаш обожаваха ритуалите си за посвещаване.

— Аз съм най-новият член — обади се Форест.

— Косата ѝ преди това беше почти черна — добави Гейнър.

— Първо трябва да ни позволиш да ти обръснем краката — каза Фран.

— А после ще ти изрусим косата — допълни Ребека.

А смятаха ритуала със сперма върху бисквитка за гнусен?!

Блеър се облегна назад на стола си. Животът ѝ бе скапан, а и винаги бе искала да види как ще изглежда като блондинка. Тя вдигна чашата и я изля в гърлото си, след което я удари в масата.

— Готова съм — обяви тя на новите си сестри.

— Ура-а-а! — ревноха момичетата и отново си напълниха чашите.

— Ако съвсем скоро не хапна нещо, мисля, че ще повърна — простена Ребека.

— И аз — обадох се останалите.

— Трябва да отидем до аптеката, преди да затвори — добави Ребека. — Можем да си вземем някакво меню по пътя.

Ммм. Можеше дори да си купят пържени свински кожички!

Блеър грабна чантата си и се олюля, докато ставаше.

— Последният в таксито е пияна девствена кучка.

Петте момичета се хванаха под ръка и се заклатушкаха навън в нощта.

Въпрос: Дори да става въпрос за новите ти най-добри приятелки, би ли позволила четири пияни девствени кучки да ти обръснат краката и да ти изрусят косата?

ТРИМА СА МНОГО

— Това е невероятно — каза Дан ентусиазирано, докато наблюдаваше как спагетите вряха в тенджерата. Поглед на Ванеса, която стоеше до него и режеше лук на една дъска над мивката. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Той я целуна по влажната буза. — Виж ни само.

Ванеса се засмя и го целуна. Всъщност наистина беше доста забавно да живеят заедно. Руби бе заминала рано сутринта. Дан бе натъпкал багажа си в едно такси и се бе пренесъл. Бяха прекарали следобед на пазар. Купуваха си глупави неща за апартамента като магнитчета за хладилника и черни чаршафи с неонов зелени надписи НЛО. Сега готвеха първото си ястие като съжителстваща двойка.

Ако спагетите с рагу изобщо биха могли да се нарекат *готвене*.

Дан бръкна под блузата на Ванеса с едната си ръка и изключи печката с другата. Вечерята можеше да почака. С долепени едно до друго лица излязоха от кухненската част и отидоха в хола, където се стовариха върху разтегателния диван на Руби, който сега беше тяхната холна гарнитура. Все още носеше аромата на „Пойзън“ на Кристиан Диор, както и на лакрицовия чай, с който Руби се наливаше, но сега беше изцяло на тяхно разположение и можеха да правят секс върху него, когато си поискат.

— Какво ще правим в понеделник, когато и двамата няма да искаме да отидем на училище? — запита Ванеса, докато Дан я целуваше по ръката.

Ръцете ѝ миришеха на лук.

— Ще избягаме? Вече и без това няма защо да се притесняваме за колежа — отвърна Дан.

Тя извади колана му и го плесна по задника.

— Лошо момче! Спомни си какво каза баща ти. Ако оценките ти се понижат, ще се наложи да се върнеш обратно.

— Хей, това не беше никак зле — пошегува се Дан.

— Така ли? — засмя се Ванеса и го плесна отново, този път малко по-силно.

И тогава някой кихна.

Дан и Ванеса се отдръпнаха един от друг, изплашени до смърт. На вратата стоеше някакво момиче с лилаво-черна коса, черни къси панталони, разкъсана черна тениска от „Озфест“, черни три четвърти чорапи и черни кецове „Конверс“. Носеше нещо като кирка и мешка.

— Нещо против да се присъединя? — Тя ритна вратата зад себе си. — Аз съм Тифани. Руби не ви ли спомена, че ще дойда?

Руби беше пропуснала да спомене нещо такова, но в крайна сметка тя не блестеше с организаторски способности. Ванеса се отдръпна от Дан.

— Руби замина за Германия днес. — Чак тогава осъзна, че Тифани беше влязла сама. — Тя ли ти даде ключ?

— Преди живеех тук — обясни Тифани. — Със сестра ти бяхме съквартирантки известно време. — Тя приближи и си метна нещата на дивана до тях. После се наведе и отвори мешката. Оттам се подаде малка главичка с очи като мъниста и мустаци. Тифани извади животинчето и го гушна като бебе.

Дан пребледня. Приличаше на плъх.

— Какво е това? — попита Ванеса заинтригувано. Руби никога не беше споменавала за момиче на име Тифани, но тя бе живяла сама в Уилямсбърг цяла година, преди родителите им да разрешат на Ванеса да дойде при нея. Вероятно през тази година се бяха случили доста неща, за които Ванеса нямаше ни най-малка представа.

— Това е Пръдльо. Той е декоративно порче. Има проблеми с газовете и обича да дъвче книги. Но всяка вечер спи до мен, свит на кълбо, и е истинско съкровище. — Тифани го погали под брадичката. — Нали, Пръдльо? — Тя подаде съществото на Ванеса. — Искаш ли да го подържиш?

Ванеса се пресегна към хилавото животинче и го взе в ръцете си. Порчето я погледна с малките си кафяви очички.

— Не е ли очарователен? — обърна се тя към Дан. Гостите сякаш затвърждаваха усещането, че двамата е Дан бяха двойка, а Тифани със сигурност изглеждаше много по-готина и интересна от всички нейни съученички.

Дан не отвърна на усмивката ѝ. От момента, в който бе отворил писмата с кандидатстудентските резултати, сякаш бе попаднал на магистралата на щастията, която го водеше все по-нагоре и по-нагоре. Беше приет в колеж и се беше събрал с Ванеса. Живееха заедно. Всичко беше толкова лесно и приятно. Но Тифани определено не се вписваше в картинката.

— А това за какво ти е? — Ванеса посочи към кирката.

Тифани я вдигна и я размаха няколко пъти във въздуха. След това я облегна на стената.

— Свързано е с работата ми. Работя в строителството. Предимно събаряне на сгради. Имам голям обект около „Бруклин Нейви Ярд“ и в момента нямам покрив над главата. Затова беше много мило от страна на Руби да ме покани тук.

Ванеса се обърна към Дан.

— Спагетите — подсети го тя.

Дан стана и отиде в кухнята. Отвори буркана с рагу и го изсипа в един тиган заедно с лука. След това включи котлона. Изсипа готовите спагети в гевгира в мивката и извади три купи от шкафа.

— Ако някой с гладен, готово е — провикна се той.

— Умирам от глад. О, донесох подарък. — Тифани се разрови в мешката си и извади наполовина празна бутилка „Джак Даниелс“. Сипа малко в капачката и го поднесе към Пръдльо. — От това му растат косми по гърдите — каза тя на Ванеса и отпи от бутилката.

Ванеса ѝ върна порчето и отиде при Дан да му помогне да намери приборите.

— Добре ли си? — прошепна тя.

Дан не отговори. Той изсипа лъжица разтворимо кафе в една чаша и го смеси с гореща вода от чешмата. Тифани пусна пората на земята и той се насочи право към една от купчинките със стихове на Дан. Започна да ги дъвче.

— Не! — извика Дан и метна една лъжица по дребния хищник.

— Хей, не му крещи! — извиси глас Тифани. Тя грабна Пръдльо и го притисна към себе си. — Той е още бебе.

Ванеса ѝ предложи купа със спагети.

— Дан е поет — каза тя, сякаш това обясняваше всичко.

— Виждам — отвърна Тифани без капчица съжаление. Тя взе купата и седна с нея на дивана. Пръдльо се настани в скута ѝ, подпря

лапички на ръба на купата и започна шумно да лапа спагети.

Внезапно целият апартамент се изпълни с миризма на развалени яйца, прокиснало мляко и горяща сяра. Тифани покри лице с ръка и изсумтя.

— Опа! Пръдльо пръдна!

Добър апетит!

— Господи — Дан грабна една кърпа за съдове и покри носа и устата си.

— Хайде — прошепна Ванеса, докато стискаше носа си с пръсти. — Не е чак толкова зле. Много е *симпатична*.

Дан я погледна иззад кърпата за съдове. Той усещаше, че пада от своята кула с шеметна скорост. Бе разочарован от себе си, задето така се дразнеше от момиче, което изглеждаше съвсем приятно по един ексцентричен, поролюбив начин. Метна кърпата за съдове настрани, сипа си спагети и ги занесе в другия край на дивана.

— Е, — започна той, решен да положи усилие, — в кой университет си учила?

Тифани се засмя и нави спагети на вилицата си.

— В университета на живота — отвърна тя, развеселена.

— Страхотно — отвърна Ванеса. — Трябва да ти взема интервю за филма.

— *Страхотно* — повтори Дан, полагайки малко повече усилие.

Или не чак толкова страхотно.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Къде ни е мястото?

Някога задавали ли сте си въпроса какъв щеше да бъде животът ви, ако бяхте избрали друго училище в различен град и имахте напълно различни приятели? Вероятно щяхте да изглеждате съвършено различно; да говорите и да се обличате по друг начин. Извънкласните ви занимания щяха да бъдат различни, музиката, по която си падате, нямаше да е същата. Точно поради тази причина е и цялата драма с избора на учебно заведение. Разбира се, учителите и родителите ви ще побързат да ви уверят, че няма никакво значение къде точно ще изберете да отидете, важното е какво ще направите след това. Убедена съм, че отчасти имат право. Но ако не мога да се впиша в обстановката, защото всички наоколо носят дънки „Севън“, а не „Блу Кълт“, или пък считат за префърцунено да мъкнеш навсякъде със себе си карамеленото си бебе пудел в чанта „Бърбъри“, бих искала да знам това *сега*.

Не че дънките или кучето определят момичето. Всъщност... отчасти е така.

Добрата новина е, че ако някой от нас е направил или е на път да направи огромен социален гаф, разполагаме с празния лист на висшето образование, върху който можем да преоткрием себе си. А по всичко личи, че на някои от нас им предстои сериозно преоткриване. Сещате ли се за онова момче, което не влезе *никъде*? Баща му бе осенен от гениалната идея, че на него перфектно би му прилягало военно училище. Още четири години в униформа. Никаква „Прада“. Къса подстрижка. И никакви монограми!

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Уча в „Джорджтаун“ и съм почти сигурна, че забелязах онова момиче *Б*, за което не спираш да говориш, да се мотае с едни загубенячки в смотан караоке бар, където ходят само загубеняците, и здраво да се забавлява. Изглеждаха мъртвопияни и един мазник с „Лексус“ ги откара обратно в общежитията.

диа

О: Скъпа диа,

Долавям ли нотка на ревност в гласа ти? Какво са ти направили тези предполагаеми загубенячки? Мисля, че е много хубаво, дето *Б* разширява социалния си кръг и се запознава с нови хора.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Мислех, че *Н* е приет във всички университети от Бръшляновата лига, но ми се стори, че го видях с жената, която ме интервюира за „Браун“, в един ресторант, където вечерях с родителите ми, и по всичко личеше, че се сваляха. Знаеш ли нещо по въпроса?

селест

О: Скъпа селест,

Добър въпрос. Може би се тревожи от „Браун“ да не си променят мнението. Или пък вече му е дошло до гуша да бъде отхвърлян от сещаш-се-коя.

Интригантката

Наблюдения

Дж с лична асистентка в „Блумингдейл“ получава допълнителни насоки по отношение на бельото. Поне най-сетне търси професионални съвети — слава Богу! *Н* и служителката от администрацията на „Браун“ се качват в асансьора на хотел „Уоруик Нью Йорк“. Позволете ми да рискувам с едно предположение: Тя е държала да направи второ интервю. *Б* и четири пияни руси момичета

си купуват самобръсначки за еднократна употреба и перхидрол от „Уолгрийнс“ в Джорджтаун. С лежи на покрива на художническото ателие в „Браун“ и брои звездите с момче, което изглежда като латиноамерикански любовник. Човече, това момиче не си поплюва! Д, В и едно момиче с лилаво-черна коса и порче пият еспресо в едно кафене в Уилямсбърг. Изглежда Д добре се вписва в новата обстановка.

Не ме напуска усещането, че нощта ще бъде дълга и безсрамна — следователно с нищо няма да се различава от останалите. Пийте много „Ред Бул“ и „Гаторейд“ сутринта и до понеделник ще сте свежи като краставички. Нямам търпение да ми разкажете!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН

— Май е хубаво, че вече съм приет в „Браун“, а? — каза наперено Нейт. Той запали прясно свития джойнт, дръпна си и го подаде на Бриджид. Изправи се, намъкна си панталоните и отиде до прозореца.

Стаята на Бриджид в хотел „Уоруик Нью Йорк“ гледаше към една въздушна шахта. Стаята ставаше, стига да си падаш по цветни мотиви и кафяви килими, но бе доста далеч от „Плаза“.

— В този коптор не сервират ли кафе сутрин? — промърмори той.

Бриджид се беше изправила в леглото, гола и обвита в чаршафите.

— Долу има ресторант, но чаша чай струва пет долара.

Нейт се обърна.

— Е, и?

Искаше да я накара да се почувства така, сякаш изминалата нощ е била огромна грешка. Че да го приемат в „Браун“ е било грешка.

Тя остави джойнта на ръба на стъкления пепелник.

— Знаеш ли, обикновено не се държа така — каза тя, докато синьо-зелените ѝ очи го оглеждаха, за да разберат какво се въртеше в главата му.

Нейт отвори шкафа срещу спалнята и включи телевизора. Загледа се в някакви спортни коментари по *MSNBC*, като съзнателно я пренебрегваше.

— Знаеш, че те харесвам, нали? — настоя Бриджид, опитвайки се да привлече вниманието му. — Направихме го, защото се харесваме, нали?

Нейт остана безмълвен.

Бриджид придърпа чаршафа към брадичката си.

— Нали няма да кажеш на никого в „Браун“ за това?

Той изключи телевизора и метна дистанционното на леглото. Сега вече Бриджид изглеждаше сериозно разтревожена, а той искаше

точно това.

— Може би — отвърна той, — а може би не.

Тя прехапа устни. Червеникаворусата ѝ коса бе разрошена и стърчеше във всички посоки.

— Иначе ще оттеглят приема ти — предупреди го тя.

Идеално. Нейт напъха краката в обувките си и нахлузи наполовина разкопчаната си риза през главата.

— А мен могат да ме уволнят.

Той грабна джойнта от пепелника и го засмука.

— Трябва да бягам — каза той, без да издиша дима. От „Йейл“ го очакваха за късна закуска след по-малко от час, а преди това искаше да се пооправи. Той изгаси джойнта между пръстите си и го пъкна в джоба си. — Може би трябваше да се задоволим с омара — каза той на Бриджид, докато загащваше ризата си.

Тя понечи да каже нещо, но се отказа. Очите ѝ се бяха зачервили, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Само това ли ще кажеш?

— Да — отвърна Нейт, врътна се и си тръгна, без да обели дума повече.

Чао!

Той натисна бутона на асансьора в коридора, притиснал челото си в стената. Никога не се бе държал по подобен гаден начин с когото и да било — поне не целенасочено — и се чувстваше отвратително. Но го бе направил заради Блеър, а и нямаше намерение да предизвика уволнението на Бриджид. Единственото, към което се стремеше, бе да получи писмо от „Браун“, в което му казват, че в крайна сметка не го искат.

И след малкото представление от тази сутрин по всяка вероятност щеше да го получи.

НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН. ВТОРА ЧАСТ

— Къде си всъщност, по дяволите? — настоя Ерик.

— Шшшт — прошепна Серена в слушалката. — В сградата по изкуствата. В едно ателие. — Тя погледна към Кристиан. Той спеше на пода до нея върху парче неупотребявано платно. По косата му имаше зелена боя. — Заспахме тук.

— А, така ли направихме! — отвърна Ерик подигравателно. — Не мога да повярвам, че си тук, а дори няма да мога да те видя — промърмори той, преструвайки се на тъжен, макар Серена да беше напълно наясно, че по всяка вероятност бе купонясвал цяла нощ и в този момент умираше за сън. — Е, какво, да не си се влюбила?

Серена се усмихна. Очите на Кристиан с дългите черни мигли бяха затворени, а сладките му устни — отпуснати. Приличаше на спящо бебе.

— Не съм сигурна — отвърна тя тихо. — В момента би трябвало да пътувам за „Йейл“. — Тя затвори очи. — Този уикенд беше пълна лудница.

— А още не е свършил, скъпа — прозина се Ерик. — Не мога да повярвам, че съм буден. Девет часът в неделя е, мамка му! Както и да е, ще ти повикам кола. Ще те чака на паркинга отсреща. И да няма повече взимане на стопаджии от бензиностанциите. Успех в „Йейл“ днес, макар че по-добре да се запишеш в „Браун“, за да се мотаем заедно. Доскоро. Знаеш, че ме обичаш. Чао! — измърмори несвързано той, преди да затвори.

Серена също затвори и за миг се зачуди дали да събуди Кристиан, или да го остави да спи. По горната му устна бе засъхнал лимонов сок от бразилските коктейли, които беше приготвял предната вечер, а по матовата му кожа имаше петна зелена боя. Самата тя бе изцапана и размъкната, но Серена бе типът момиче, което дори след нощ, прекарана на пода на художническо ателие, можеше да се събуди на сутринта, да приглади гънките на дънките си, да разреши косата си

с пръсти, да намаже устните си с гланц с аромат на череша „ЧапСтик“ и готово — ето ви богиня.

Слънцето играеше по дървената дограма на прозорците. Червените стени на „Браун“ изглеждаха спокойни и сънени, като че ли се намираше в изоставен град. Точно в този момент под прозореца премина група студенти с анцузи и големи чаши кафе. Серена се отдръпна от Кристиан и си обу кафявите пантофи „Келвин Клайн“. От другата страна на стената бе облежната творбата на Кристиан — копие на рекламата на „Сълзите на Серена“ в реални размери, вече напълно завършена. Странно защо бе използвал толкова много зелена боя, при положение, че рекламата бе заснета в снежен ден през февруари, но дори с толкова зелено картината бе зашеметяваща. И странна. Кристиан използваше някаква техника, при която завършваше образа само с една линия. На картината всички елементи от лицето на Серена бяха свързани. Очите ѝ бяха свързани с носа, който бе съединен с устата, тя — с брадичката, бузите, ушите и косата. Приличаше на герой от „Шрек“, особено с цялото това зелено, но все пак беше красиво по свой собствен начин.

Тя извади един гланц „Шанел“ от чантата си, откри на пода лист хартия и написа:

Зеленото ми харесва с розови искри. Ела да ме видиш
в Ню Йорк.

С обич, С.

Бутна листчето към Кристиан, грабна чантата си и се измъкна на пръсти от студиото.

— *Au revoir* — прошепна тя, като се обърна и изпрати въздушна целувка на спящото момче. За момент се поколеба. Не беше ли твърде просташко да се измъкне, без да се сбогува? Не и когато просто се бяха целували и заспали в прегръдките си. А освен това бележката сама по себе си беше доста романтична.

Чу се изсвирване на клаксон и Кристиан се размърда. Серена се промъкна крадешком навън и слезе надолу по стълбите. Не си падаше по сбогуванията, а ако Кристиан се събудеше, нямаше да успее да стигне до „Йейл“.

— Обичам те — прошепна тя на излизане от сградата. Тя познаваше „Браун“ от посещенията при брат си и лесно намери паркинга. Избягвайки павираната пътека, тя притича по поляната и обувките ѝ се покриха с роса, а крачолите ѝ — с прясно окосена трева. Една черна кола бе спряла отстрани на пътя и я очакваше. Внезапно я налегна много силно дежа вю. Вчера ли Дрю я беше целунал на стълбите на общежитията в „Харвард“, докато колата ѝ я очакваше да я откара в „Браун“? Вчера ли беше казала на друго момче „Обичам те“?

Да, точно така. Вчера.

Шофьорът ѝ отвори вратата и тя скочи вътре. „И теб обичам“, прошепна тя на Дрю за извинение, макар че беше далече. Един уикенд на посещения в различни университети трябваше да ѝ помогне да си изясни нещата, но в момента Серена се чувстваше по-объркана отвсякога. Как щеше да се концентрира върху колежа, след като той бе пълен с момчета, които само чакаха тя да се влюби в тях?

Е, разбира се, винаги можеше да избере девическия колеж „Дорна Б. Рей“ в Брин Мор, Пенсилвания. Там все още приемаха документи!

НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН. ТРЕТА ЧАСТ

— Клин клин избива, сестро.

Блеър отвори едното си око. Ребека стоеше над нея и размахваше огромна чаша „Блъди Мери“ с целина, лимонов резен и бъркалка с форма на розово фламинго. Изрусената коса на Ребека бе току-що изсушена със сешоар. Носеше розов хавлиен анцуг „Джуси Котюр“ и яркосиня очна линия.

Мокра котка. Това беше най-подходящото определение за начина, по който се чувстваше Блеър в момента. Като мокра и сплъстена котка. Опита се да се изправи, но отново се свлече назад върху надуваемия дюшек. Изсумтя. Скалпът я щипеше. Краката ѝ горяха. Миришеше странно. Какво ѝ ставаше?

Без коментар.

— Кълна се, веднага щом изпиеш това, ще се почувстваш по-добре — Ребека клекна до нея и обгърна главата ѝ като майка, която дава на болното си дете топъл бульон. — Това е тайната ни рецепта.

Колко успокояващо.

Блеър се изправи отново и изпи гъстата червена смес. Имаше вкус на водка и чипс с аромат на барбекю.

Отврат!

— Косата ти ще изглежда доста по-добре, когато корените поникнат малко — каза Ребека. — А може и да си боядисаш веждите в същия цвят.

Блеър бе забравила за косата си. Знаеше, че вече е руса или поне нещо в тази гама, но не можеше да събере сили, за да се погледне, не и докато беше далече от фризьорски салон „Червената врата“ на Елизабет Арден. Щеше да се наложи Ребека да ѝ услуги с шапка.

В стаята на момичетата имаше две двойки легла, разположени перпендикулярно, за да могат да си говорят и да се кискат по цяла нощ. Леглата бяха празни.

— Къде са останалите? — простена Блеър. В устата си имаше вкус на лак за нокти.

— Отидоха да купят кифлички — Ребека прибра косата си в стегната конска опашка. — Всяка неделя си лежим в леглата, ядем кифлички и обсъждаме момчетата, с които сме могли да спим, но не сме го направили предната вечер.

Колко забавно.

Главата на Блеър я цепеше твърде силно, за да обсъжда кифлички и момчета.

— Трябва да се прибирам — промърмори тя. У дома щеше да лежи на собственото си легло, да гледа стари филми и да похапва кроасани от подноса, донесен ѝ от Мъртъл. Можеше да напише гаден имейл на Нейт. И нямаше да ѝ се налага да гледа отблъскващия висящ орнамент във формата на великденски заек, направен от червени презервативи „Лайфстайлс“, който момичетата бяха окачили да виси от тавана.

— Не може да си тръгнеш, преди да са се прибрали — настоя Ребека. Тя седна на един шкаф близо до Блеър, извади несесер и започна да оформя ноктите на краката си с пиличка от неръждаема стомана. — Трябва да ти покажем специалния ни поздрав.

Точно в този момент Блеър реши, че ако някога ѝ се наложи да живее в студентско общежитие, определено ще си вземе единична стая. Нямаше начин да седи с една сюррия момичета, които си ровят по ноктите или конструират висящи украшения от презервативи. От първи клас насам бе посещавала девически училища — имаше предостатъчно опит в тази област.

Олюлявайки се, тя се опита да се задържи права в светлосинята нощница „Пауърпф Гърлс“, която Гейнър и бе заела предната вечер. Трябваше да вземе душ и да се измъкне от това място. Всъщност майната му на душа. Щеше да попадне в баня с огледала, а тя искаше да избегне това на всяка цена.

Нахлузи дънките си и направи гримаса, тъй като ожулиха раздразнената ѝ от бръсненето кожа. После навлече бялата си ленена блуза, макар че ѝ беше твърде лошо, за да носи такава красива дреха. Метна нощницата на облегалката на един стол.

— Трябва да тръгвам веднага — настоя тя. На пода се търкаляше сива бейзболна шапка на „Джорджтаун“. — Твоя ли е? — попита тя Ребека.

— Вземи я — каза щедро Ребека.

Блеър грабна шапката и покри косата си.

— Благодарни на всички и се сбогувай с тях от мое име — каза тя измъчено.

В този миг вратата на стаята се отвори и вътре нахлуха Форест, Гейнър и Фран с хартиени пликове, пълни с топли, прясно изпечени кифлички и горещо кафе. Стомахът на Блеър се обади със смесица от гадене и вълчи глад.

— Но ти си тръгваш?! — извика Форест, пусна пликовете, които носеше и се втурна към Блеър и Ребека. — Хайде, момичета, време е за кръга!

Блеър стисна уста, тъй като усети, че всеки момент ще повърне. Беше станала твърде рязко. Или пък не трябваше да изпива онова „Блъди Мери“.

Или да позволява на четири пияни момичета да ѝ бръснат краката и да ѝ съсипват косата.

Момичетата се подредиха в плътен кръг, хванати за ръце. Блеър застана между Ребека и Форест, като от смесицата на парфюмите им ѝ стана още по-лошо.

— Какво ще кажем сега...? — прошепна Фран със сипкав ентузиазъм. Приличаше на началния стих на някой псалм.

— Какво казваме *ние*, когато *той* ни каже: „Хайде знаеш, че го искаш“? — казаха момичетата в един глас. — Казваме: „*Чакай, задник!*“.

Момичетата се наведоха напред в нещо като рус сноп.

— Никакъв секс без истинска любов. Приятелството сега и завинаги! — изведнъж напуснаха кръга и заподскачаха наоколо като някакви откачени мажоретки.

— Трябва да тръгвам — обяви Блеър за петдесети път, а стомахът ѝ не спираше да се бунтува. Тя тръгна към вратата на банята, надявайки се да стигне навреме, но вече бе твърде късно. Шапката на „Джорджтаун“ падна напред и тя повърна върху нея.

— Ще ти викна кола — каза Ребека и вдигна телефона. — Не бива да изпускаш самолета си.

Сестринството беше едно, но да повръщат в спалнята ти беше съвсем друго.

— Ето — Фран ѝ подаде друга бейзболна шапка с бяла буква *Й* върху нея. Шапка на „Йейл“. — Вземи моята.

Блеър взе шапката със себе си в банята. Стотната от секундата, в която зърна отражението си в огледалото, потвърди необходимостта от носенето на шапка и очила. И съвсем нов живот.

НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН. ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

— Сутрин му трябва доста време, за да се облече, макар че винаги изглежда по един и същ начин — Дан се събуди и чу Ванеса, която си говореше с Тифани в кухнята. Той лежеше по гръб в леглото на Ванеса и слушаше гласовете им, докато трополяха и приготвяха закуска.

„Какъв е този начин?“, зачуди се той.

— Хей, трябва си време да овладее изкуството на полуразгачената риза — отвърна Тифани. След това Ванеса каза нещо, което Дан не успя да чуе, но и двете момичета избухнаха в неудържим смях.

Тифани вареше яйце в микровълновата, а Ванеса бе включила камерата.

— Кажи ми защо *реша* да не се запишеш в колеж? — попита тя.

Тифани върза лилаво-черната си коса с ластик и извади една чиния от шкафа.

— Всъщност не го *реших*. Така и не успях да кандидатствам.

— И какво направи, когато всички останали започнаха да следват? — запита Ванеса.

Тифани сложи две филии в тостера и заотваря всички чекмеджета в кухнята в търсене на нож.

— Една година не правих нищо. Заминах за Флорида. Живеех на плажа и правех пиърсинги. След това за известно време работих като сервитьорка на круизен кораб. В един момент реших да избягам оттам и останах в Мексико, където боядисвах къщи. После се върнах и се захванах със строителство. — Тя се ухили и облиза маслото от ножа. — Беше доста интересно преживяване.

— Еха! — възкликна Ванеса. Тифани бе най-интересният и оптимистично настроен човек, когото беше срещала, и й се стори, че започва да се влюбва в нея. Не по онзи сексуален начин, а по-скоро й се прииска да си приличаха повече.

— Ако можеше да върнеш времето назад, щеше ли да предпочетеш колежа? — обади се Дан от коридора. Носеше избеляла червена тениска и бели боксерки. Косата му бе рошава и сплъстена.

— Здравсти, рошко! — отвърна Тифани, пренебрегвайки въпроса.

— Здравсти, рошко! — повтори Ванеса със същия тон. — Всичко наред ли е?

— Да — Дан придърпа свенливо тениската си. — Кога станяхте?

— Преди известно време — отвърна Ванеса отнесено.

Тифани извади яйцето си от микровълновата, сложи го върху препечената филийка и понесе чинията си във всекидневната. На едно място под чаршафа на Тифани имаше издуптина, където Пръдльо се беше свил и спеше. Тифани пхна един от своите дискове в уредбата и усили звука. Беше нещо шумно и тежко, което Дан не беше слушал. Определено не беше подходящо за сутрин. Тя направи няколко танцови стъпки към Ванеса и я хвана. За изумление на Дан, Ванеса започна да подскача наоколо и да си върти задника в такт с музиката.

Опа.

Ванеса не танцуваше. Никога. Какво ѝ беше направила Тифани?

Докато момичетата се носеха във вихъра на танца, Пръдльо се измъкна изпод чаршафа и се насочи към новите кецове „Пума“ на Дан, разположени до входната врата, завъртя се около тях и започна да пишка.

— Хей! — изкрещя Дан и се втурна да спасява обувките си.

— Пръдльо! — танцуваше Тифани. — Всичко е наред, мъник. Ела при мама. — Тя клекна и протегна ръце към него. — Не се страхувай!

Ванеса се присъедини към тях със зачервени от движението бузи.

— О, Дан уплаши ли го?

— Не достатъчно — ядосано размаха ръка Дан към пората. — Върви при мама, малко копеленце — прошепна.

В главата му вече се въртеше ново стихотворение, озаглавено „Да убиеш Пръдльо“

ГОЛЕМИЯТ ДЕБЮТ НА ДЖ

— Подредете се, момичета. По реда на размера, моля — изръмжа Андре, асистентът на фотографа.

Бе единадесет часът в неделя. Джени бе пристигнала в студиото преди повече от час. Стана в шест и в продължение на три часа се приготвя. Изкъпа се, изсуши си косата и се гримира — три пъти. Първият път малко се попрестара, вторият път изглеждаше леко страшничко, а третият път се изми и реши да отиде без грим — и без това това беше работата на стилиста.

Снимките бяха в студиото, където се беше провел кастингът. Този път от червения диван и белия екран нямаше и следа. Подът беше покрит с огромно парче изкуствена трева, а над него бе опъната волейболна мрежа. Когато Джени пристигна, разбра, че няма да снимат само нея. Имаше още пет момичета и те всички приличаха на... модели. Стилистката я накара да се преоблече в спортен потник и шорти „Найк Ликра“ в кралско синьо. Тя разреса косата на Джени и я върза на конска опашка, след което ѝ сложи малко безцветен гланц. Джени се почувства готова по-скоро за час по физическо, отколкото за фотосесия, но след това забеляза, че останалите модели изглеждат по същия начин.

— Наредете се в редица пред мрежата. Побързайте, момичета. Това не е ядрена физика! — нареди Андре.

Тъй като обикновено беше най-ниската във всяка група, Джени застана в края на редицата до едно плоско момиче, няколко сантиметра по-високо от нея. Андре хукна към Джени, хвана я за ръката и я поведе към другата част на редицата до едно високо момиче с гърди почти колкото нейните. След това преподреди останалите момичета.

— Така става — обади се фотографът и започна да крачи наоколо с яките си крака. Поглади козята си брадичка и огледа редицата. — Сега се хванете една за друга през кръста.

Момичетата се подчиниха.

— Не-е-е, така приличате на мажоретки. Отстъпете една от друга и си сложете ръцете на кръста с широко разтворени крака. — Вдигна камерата и погледна във визъора. — Изправете раменете, вдигнете брадичките, това е — изкомандва той и започна да щрака.

Джени даде всичко от себе си, за да си придаде силния, предизвикателен и самоуверен вид, който според нея подхождаше на моделите на „Найк“. Нямаше мускулатура на алпинист или маратонец, но останалите момичета също бяха такива.

— За какво е това всъщност? — прошепна тя на момичето до нея.

— Някакво тийнейджърско списание — отвърна момичето и се обърна към фотографа. — Какви изражения искате от нас?

— Няма значение — фотографът се покачи на един стол и продължи да снима.

Джени излезе от образа на предизвикателен модел на „Найк“. Как така нямаше значение? Тя затвори очи и издаде напред долната си устна все едно се цупеше, за да го тества.

— Браво, малката! — извика фотографът.

Джени отвори очи, напълно озадачена. Тя се озъби и набръчка нос. После се изплези.

— Отлично! — продължи фотографът.

Джени се разсмя. Беше доста по-забавно от опитите да изглежда предизвикателно и красиво. Така поне можеше да демонстрира характера си. И за пръв път, макар и в тесен спортен потник, напълно забрави за гърдите си, докато се снимаше.

А това, само по себе си, бе същинско чудо.

„ЙЕЙЛ“ ИСКА ДА ВИДИ Н В СВОЯ БАНДАЖ

— К'во става, тренер? — поздрави провлачено Нейт, пристигайки с цели четиридесет и пет минути закъснение на уречената среща с треньорката на „Йейл“ в „Сарабетс“. — Извинявам се за закъснението. Още не съм на себе си от снощи. — Беше изпушил още два джойнта след този в хотелската стая с Бриджид. Сега очите му бяха почти затворени и не спираше да се хили.

„Сарабетс“ беше приветливо място, пълно с цветя и похапващи късна закуска майки с деца от Горен Ийст Сайд и бащи, погълнати от неделната преса. Наоколо ухаеше на кленов сироп.

— Заповядай. — Треньорката посочи стола срещу себе си. Русата ѝ грива се спускаше върху раменете. Беше с червено червило и сребрист потник. Приличаше на отдавна изгубената по-голяма сестра на Джесика Симпсън. — Хубава шапка — добави тя с усмивка.

Нейт носеше една от бейзболните шапки на „Йейл“, които тя му беше подарила.

— Нося и бандажа — каза той, полагайки неистови усилия да остане сериозен. Вече доста добре му се удаваше да се държи като задник. — Грабна едно кексче от кошницата на масата и го напъха цялото в устата си. — Умирам от глад, мамка му — добави той с пълна уста.

— Яж, колкото искаш — подкани го треньорката щедро. — Свикнала съм да бъда с отбор прегладнели момчета.

— Тъхъ — изгрухтя Нейт. Щеше да бъде по-трудно отколкото си мислеше. Грабна цяло пакетче масло между пръстите си и си го напъха в устата при кексчето. — Кажй сега защо смяташ, че трябва да играя с тези педерастчета.

Треньорката отпи от коктейла си „Мимоза“.

— Виждам, че си от хората, които обичат предизвикателствата. В противен случай се отегчаваш. Правиш неща, за които после може да

съжаляваш. Моята работа е да ти наричам задника и обещавам, че ще го сторя.

Нейт преглътна бучката масло. Нищо чудно, че тази година „Йейл“ бяха толкова напред с материала. Трябваше да признае, че определено беше впечатлен. Но все пак *мисията* на треньорката беше да го убеди да отиде в „Йейл“, точно за това беше дошла в Ню Йорк. Неговата мисия, от друга страна, беше да ги накара да се *откажат* от него.

Вероятно не беше избрал правилния подход. Избърса си устата и впи неустоимия си зелен поглед в сините очи на треньорката.

— Казвали ли са ти, че си секси? — той се пресегна към крака ѝ под масата и задържа ръката си върху него.

Треньорката се усмихна спокойно и уверено.

— Да, доста често, особено момчетата в отбора.

Внезапно Нейт изпита силна болка от убождане в ръката.

— Мамка му! — извика той и се отдръпна. Сложи ръката в скута си. Треньорката на „Йейл“ го бе пробоча с вилицата си. Течеше му кръв!

— Бих казала, че и ти ме привличаш. Хубаво момче си. Но ще се наложи да се примиря с това да те виждам по бандаж в съблекалнята следващата есен. — Тя се пресегна към чантата си и измъкна една лепенка от там. — Съгласен ли си?

Внезапно Нейт осъзна, че „Йейл“ може би е мястото за него. Блеър също можеше да бъде приета там. Можеха да отидат двамата и да си живеят мирно и щастливо заедно. Серена също можеше да избере да отиде там и тогава и тримата щяха да заживеят щастливо.

Малко вероятно.

— Съгласен съм — отвърна той и махна към сервитьора с другата си ръка. Поръча си бира и се усмихна на треньорката по същия нахакан и отнесен начин, който караше момчетата да припаднат по него, а учителите — да му пишат 6, когато заслужаваше 4.

Треньорката прокара пръсти по зъбите на вилицата си.

— Мисля, че ще бъде доста забавно да станеш част от моя отбор — каза тя.

А всички ние смятаме, че ще ни бъде доста приятно да го гледаме по онзи бандаж.

„ЙЕЙЛ“ СЕ ПРОМЪКВА В СЪРЦЕТО НА С С ПЕСЕН.

Определеният за Серена гид в „Йейл“, който трябваше да ѝ покаже университета, го нямаше. В това нямаше нищо чудно, при положение, че беше закъсняла с почти час.

— Върнете се в три — каза ѝ служителката от отдел „Прием на студенти“. — Тогава ще има друга обиколка.

Серена застана пред центъра за посетители на „Йейл“ — старинна бяла сграда с черни капаци на прозорците, и се зачуди с какво да си запълни времето.

— *До, ре, ми, фа, сол, ла, си, до* — припяваше един мъжки хор надолу по улица „Елм“.

— *Ла, ла, ла, ла* — продължиха гласовете.

Серена тръгна по улицата към внушителния параклис „Бател“, откъдето идваше звукът. Щом приближи, видя няколко момчета, които се бяха подредили под една арка и се разпяваха. Беше чувала за известните „Уифенпуфс“, момчешката акапелна певческа група на „Йейл“, но не ги беше слушала. А освен това не бе и подозирала колко очарователни бяха всичките!

Изведнъж превключиха на „Среднощен влак за Джорджия“. Тя седна в подножието на стъпалата на параклиса, като тайно се надяваше да нямат нищо против да поостане и да послуша. Както и да ги *погледа* — особено един русоляв тенор, който пристъпваше напред и запяваше соло; мускулестият ръгбист отзад с най-дълбокия баритон, който бе чувала някога; луничавият чудак, който сега извисяваше глас; високото, бледо и кльоцаво момче с небрежна тъмна коса, което пееше с невероятен британски акцент и носеше най-странните обувки в стил от 40-те, които Серена беше виждала.

Спокойно можеше да стане и да изпее своето соло: *Момчета от „Йейл“, момчета от „Йейл“. Хрус, хрус, хрус!*

Момчетата завършиха изпълнението си, изправяйки се на пръсти при последните тонове. След малко русият тенор тръгна надолу по

стълбите и се насочи към Серена с тананикане и тактуване. Когато стигна до нейното стъпало, коленичи пред нея и се вторачи в лицето ѝ.

— *Едно, две, три... Красиво момиче, ще се влюбиш ли в мен?* — запя той.

Серена се изкиска. Сигурно се шегуваше?

— *Красиво момиче, ще станеш ли моето семейство?* — поде песента от върха на стъпалата ръгбистът.

— *Красиво момиче, ще ме целуваши ли цял следобед под дървото?* — припя целият хор в един глас.

Серена седна върху дланите си и силно се изчерви. Сега разбира защо Блеър толкова отчаяно искаше да се добере до „Йейл“!

— *Днес е неделя — не говорим, а пеем цял ден. Денят е прекрасен. Ще дойдеш ли на разходка с мен?*—продължи да пее русият тенор и я хвана за ръката.

Серена се поколеба. Беше доста нахално от негова страна да се приближи и да започне да ѝ прави серенада просто така. Момчето изглежда усети притеснението ѝ.

— Казвам се Ларс. Второкурсник съм — прошепна той скришом, сякаш внимаваше да не го чуе останалата част от хора, че говори, вместо да пее. — Просто импровизирахме — постоянно го правим.

Серена се поотпусна. Ларс имаше великолепни сини очи и малко лунички по носа. Носеше същите обувки „Кемпър“, които беше купила на брат си за миналия рожден ден.

— Ами все пак пропуснах обиколката си — призна тя.

— *Ще те разведе наоколо, няма проблем.*

Тя се обърна и хвърли поглед през рамо към старите сгради на „Йейл“ отвъд Колидж стрийт. Няколко момичета играеха фризби на Ню Хейвън Грийн, а над тях се издигаха острите прозорци на старите общежития. Мястото беше красиво.

— *Красиво момиче, всички ние ще те разведем наоколо* — запяха „Уифенпуфс“ в един глас.

Серена отново се разсмя и позволи на Ларс да ѝ помогне да се изправи. Ако „Йейл“ я искаха толкова много, щеше да им се даде!

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Малко известни факти (или чисти лъжи — решете вие)

В „Джорджтаун“ има една общност от проститутки, които се представят за кръг на целомъдрието. Това е изключително отбрана група, която съществува от половин век.

Серийна убийца, носеща със себе си порче и представяща се с екзотични момичешки имена като Фантазия и Тинкърбел, е на свобода в града. Любимо оръжие: кирка.

Умела измамница, преструваща се на служителка в кандидатстудентския отдел на „Браун“ приема студенти и събира такси за обучение. Когато през есента студентите пристигнат в очакване на ориентационната си обиколка, се оказва, че университетът никога не е чувал за тях. Към момента властите все още се опитват да открият извършителя на тази хитро замислена схема.

Последният брой на тийнейджърското списание „Трийт“ публикува статия, озаглавена „Размерът на гърдите има ли значение?“. Досещате ли се какво имам предвид?

Излиза, че катедрата по изкуства „Браун“ е издигнала в култ работата на най-младия си професор, младеж от Венецуела, специализиращ в абстрактни маслени интерпретации на фигури от поп културата, най-вече представители на тийнейджърската поп култура.

Ще ви попитам отново — досещате ли се какво имам предвид?
Разбира се, тези твърдения далеч не са потвърдени с факти.

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Как така не си обхваната от кандидатстудентската паника? Започвам да си мисля, че си някаква осмокласничка и просто имаш по-голям брат или сестра и затова знаеш всичко за нас.

пиленце

О: Скъпо пиленце,

Много се забавлявам, като видя колко време отделят хората на МЕН. Чудя се дали някой ден няма да стана една от онези поп икони, за които докторантите пишат дисертации, като Мадона, да речем? Ще ти кажа едно: осми клас? Това вече съм го минала.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Изритаха ме от „Браун“, преди дори да съм започнал първата си година. Определено бях изненадан, като разбрах, че съм приет там, тъй като през последната година в училище имах предимно тройки. Но излиза, че никога не са ме приемали. Явно съм станал жертва на някаква схема, при която учениците получават писма, в които им съобщават, че са приети, след което обират парите на техните, а учебното заведение изобщо няма идея какво се случва. Сега нося стиковете в голф клуба на баща ми.

играч

О: Скъпи играчо,

Искрено се надявам да си като едно от онези наркоманчета, които работят в голф клуба на МОЯ баща, които обожават да разказват истории за това как са били приети в „Браун“, а после са ги изключили. Интересен разказ. Само се надявам същото да не се случи с мен или приятелите ми.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Можеш ли да ми обясниш разликата между момичето, което обича да излиза с различни мъже, и леко момиче? Защото знам, че вероятно изглеждам като леко момиче, но всъщност чисто и просто

имам много приятели от мъжки пол, които нямат нищо против. За разлика от момичетата.

ПОПММИЧ

О: Скъпо попммич,

Нищо. Нищо. Нищо. На практика едно момиче, много близко до сърцето ми, познато тук като С, е точно от този тип и виж как добре се оправя!

Интригантката

Наблюдения

В и Д са повлечени из китайския квартал от едно шумно момиче с лилаво-черна коса, което размахва плик с жива риба вътре. Да речем, че ще се постарая да не вечерям у тях в близко бъдеще. Б е във фризьорски салон „Червената врата“ на Елизабет Арден след края на работното време в неделя. *Корекция на цвета*. С, с чело, долепено до прозореца на влака „Ню Хейвън — Ню Йорк“, похърква лекичко. Вероятно този уикенд са й се събрали доста безсънни часове — побут, побут. Н в един тъмен ъгъл разменя тениската си на „Браун“ за пликче дрога. Малката Дж тича в парка Ривърсайд. Да не би да се опитва да влезе във форма за следващата си фотосесия?

Кой можеше да предположи, че този уикенд ще промени живота на толкова хора?

Ще се видим утре в училище.

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

Б ЗАСЛУЖАВА ОРДЕН ЗА ХРАБРОСТ

— На госпожа М са ѝ се обадили от „Джорджтаун“ — прошепна Рейн Хофщетер на Кати Фаркас в библиотеката на „Констънс Билард“, докато двете момичета се преструваха, че си избират книги за модерната американска живопис. — В събота вечер Блеър и няколко студентки от „Джорджтаун“ са хванати да проституират. Отишли в някакъв бар за самотници и цяла вечер се предлагали на мъжете. Повикали са майка ѝ на среща при госпожа М, защото сега тя не може да отиде дори в „Джорджтаун“.

Блеър, от своя страна, тъкмо беше казала на библиотекарката, че няма да посещава занятия заради някаква важна среща в кабинета на директорката с майка ѝ.

— Днес ми се стори странна — отбеляза Изабел Коутс. — Предполагам, че ако чакаш толкова дълго, за да изгубиш девствеността си, поне може да ти платят за това.

— И защо е с чорапогащи? Навън е около двацет градуса! — обади се Кати.

Лора Салмън се засмя.

— Може да са ѝ протрити колената, сещате се, след целия този секс.

Или пък е дала на четири пияни момичета да ѝ обръснат краката?

Кабинетът на госпожа М се намиреше на първия етаж, по коридора, който започваше от приемната. Минавайки оттам, Блеър забеляза, че бюрото на секретарката е покрито с букети, предимно рози.

— За какво са тези? — попита Блеър Дона, новата секретарка на половин работен ден.

Дона вдигна рамене и подпечата поредното писмо с подписа на госпожа М.

— Ти ми кажи.

Блеър провери картичката на най-големия букет, невероятен ансамбъл от жълти рози и фрезии. Надписът гласеше: „Серена, Серена. Не мога да спра да припявам името ти.“ Бе подписана: „С обич: Ларс и «Уифенпуфс» от «Йейл».“

— А, ясно — вкисна се Блеър, докато се отправи към кабинета на госпожа М. Може би ако беше такава мръсница, че да преспи с всеки един от „Уифенпуфс“, и нея щяха да я приемат в „Йейл“.

Кабинетът на госпожа М беше решен в червено, бяло и синьо. Тапетите бяха на райета в китайско синьо и бяло. Килимът бе червен. Диванът бе в морскосиньо. Столът бе в червено и бяло. Доста патриотично. Самата госпожа М също беше в червено, бяло и синьо — тъмносин бабешки костюм, червено червило, бяла кожа, червен маникюр. Единствено косата ѝ — кафява и къдрава — се, отклоняваше от палитрата.

— Харесваш ми с къса коса — заяви госпожа М, щом Блеър пристъпи вътре.

Естествено, че ти харесва, дърта лесбийке, помисли си Блеър и се усмихна учтиво.

Потупа я по ръката.

— Благодаря ви.

Всъщност беше доста доволна от факта, че до този момент никой, дори собствената ѝ майка, не беше забелязал, че косата ѝ беше претърпяла трансформацията от естествено кафяво към таксиметрово жълто и обратно към кафяво. Фризьорката си бе свършила работата добре, но според нея цветът беше неестествено хомогенен, а и от всичките тези процедури скалпът я сърбеше неистово.

Блеър седна на дивана и майка ѝ се доклати до кабинета на госпожа М, притискайки корема си, все едно, че бебето напираше да изскочи отвътре и ако не го придържаше, щеше да изпадне. По лицето ѝ бяха залепнали кичури от късата ѝ руса коса, а лицето ѝ беше зачервено и блестеше от пот. Тя си вееше с ръка.

— Миналата година по това време играех по цял мач тенис пет пъти седмично. Сега не мога да измина и една пресечка, без да се изпотя!

Госпожа М се усмихна учтиво, както правеше с всички родители.

— Цялото търчане след бебето ще ви върне във форма за нула време.

Да, бе, да, майка ѝ вече беше наела бавачка, която спеше в стаята на прислугата.

Блеър ги изгледа с досада и се почеса по протритите при бръсненето прасци. Едва ли беше организирала тази среща, за да си говорят за бебета. Блеър погледна през прозореца на кабинета на госпожа М. По Деветдесет и трета улица крачеше жена във военна униформа. Изведнъж на Блеър ѝ хрумна идея. Нямаше ли някаква военна програма, която спонсорира следването? Можеше да влезе в армията, да отиде в „Йейл“ и после да прослужи минималната служба. Представи си как крачи в кал до кръста из окопите и се бие с врага, докато всички останали четат в библиотеката, например. Можеше да стане герой, да спечели... медал „Пурпурно сърце“! И когато заминеше на мисия, Нейт щеше да я последва, да рискува живота си, за да си я върне и най-сетне, след всичките тези години, щяха да правят секс.

„Спасяването на редник Блеър“. Очаквайте скоро в близката видеотека.

Госпожа М настани масивния си задник в червеното кресло зад огромното си махагоново бюро.

— Сега, когато и двете сте тук, бих искала да поздравя Блеър за отличното ѝ представяне в „Констънс“. Нито една оценка под 5. Никакви отсъствия. Прекрасни лидерски умения и активност. Блеър, можеш да очакваш няколко награди на церемонията по дипломирането през юни.

Майката на Блеър се усмихна разсеяно на директорката. Изглежда умът ѝ бе зает с други неща.

— Защо тогава не ме приеха в „Йейл“? — настоя Блеър. — Какъв е смисълът от целия този къртовски труд, ако университет като „Йейл“ предпочита ученици, които са по-глупави от мен?

Госпожа М започна да подрежда хартиите по бюрото си.

— Не бих могла да говоря от името на „Йейл“ и не мога да твърдя, че разбирам взетото от тях решение. Въпреки това нашата информация сочи, че си в резервния списък, което означава, че шансовете ти са доста високи.

Блеър скръсти ръце. Това не ѝ беше достатъчно. Тя погледна гневно към майка си. Сега беше моментът, в който Елинор трябваше да предложи много пари на госпожа М за „Констънс“, за да се свърже с

отговорника за приема в „Йейл“ и да подсигури мястото ѝ там. Елиноор обаче просто зяпаше като хипнотизирана през прозореца и пръхтеше като куче през лятото.

— Мамо? — обади се Блеър.

— Фу-у-у — обади се Елиноор, задъхана. Тя неистово ръкомахаше пред лицето си. — Скъпа, би ли повикала кола? — Тя се свлече от стола и клекна върху червения килим на госпожа М в поза, която Блеър познаваше от часовете за родилки на Рут. — Фу-у-у! Май нещата се намират в доста напреднал стадий!

Невероятно подходящ момент.

Блеър направи гримаса, когато майка ѝ започна да диша учестено, както я бяха учили по време на часовете.

— Фу-у-у, фу-у-у, фу-у-у!

— Мамо!

Госпожа М се обади на Дона в приемната.

— Дона, моля те, повикай линейка. Изглежда госпожа Уолдорф Роуз ражда.

— Не! — намеси се Блеър. — „Ленъкс Хил“ е близо. Колата на майка ми я чака отпред. — Майка ѝ я хвана за ръката и я стисна силно. Блеър имаше усещането, че беше казала правилните думи.

— Забрави — нареди госпожа М със своя командирски тон, на който момичетата се подиграваха. — Колата на госпожа Роуз я чака отвън. Моля те, кажи на шофьора, че излиза и трябва да я откара в болница „Ленъкс Хил“.

— Фууу, фууу, фууу! — дишаше Елиноор.

— Веднага! — изкрещя госпожа М в слушалката.

Блеър измъкна мобилния си телефон от чантата и се обади на Сайръс.

— Мама ражда — каза тя на гласовата му поща. — Отиваме в болницата. — Прибра си телефона и хвана майка си под мишниците.

— Не искаш да я родиш тук, мамо, нали?

— Не — изскимтя Елиноор и се олюля, изправяйки се на крака. Тя се облегна с едната си ръка на рамото на Блеър, а с другата се хвана за кръста на госпожа М.

— Фу-у-у, фу-у-у, фу-у-у — дишаше тя, докато странното трио се придвижваше надолу по коридора към синята врата на изхода на „Констънс Билард“.

— Ще звънна в болницата и ще ги предупредя, че идвате — каза досетливо госпожа М.

— Инфаркт ли? — попита шофьорът, докато им отваряше вратата. Изглеждаше почти щастлив от ситуацията.

— Не, идиот такъв — просъска Блеър. — Ражда. А ако си беше държал устата затворена, вече щяхме да сме там.

— Фу-у-у, фу-у-у, фу-у-у — дишаше Елиноор, панически стискайки ръката на Блеър.

Блеър хвърли поглед към прозорците на библиотеката на третия етаж на „Констънс“, докато колата потегляше. По тях се бяха накачулили момичета и зяпаха към улицата.

— Божичко — възкликна Рейн Хофщетер, — мисля, че тя току-що роди в кабинета на госпожа М.

— Кой? Блеър? — попита Лора Салмън.

— Не, тъпачке. *Майка* ѝ — поправи я Рейн.

— Блеър е виновна. Чух, че стресът може да доведе до преждевременно раждане — обади се компетентно Изабел Коутс.

— Бедната ѝ майка. Какво я очаква само сега — о, между другото, дъщеря ти е проститутка. А сега — опа, ето ти още едно дете, което да прецакаш! — добави Ники Бътън.

— Бебето излиза! Фу-у-у! — сумтеше Елиноор, застанала на четири крака на задната седалка на колата. — Бебето излиза *сега* — изръмжа тя и ухапа кожената облегалка. Блеър се обърна и потупа майка си по рамото.

— Почти стигнахме, мамо — прошепна ѝ тя, доволна, че беше до нея, когато започнаха родилните болки, вместо някой досаден продавач в „Сакс“, например. — Представи се, че... — опита се да възпроизведе някой от съветите на Рут, но единственото, което ѝ хрумваше, беше онова със спадането на задника, подут като балон, а *това* определено нямаше да свърши работа в този момент. Замисли се какво ѝ помагаше на нея да се отпусне. — Представи си, че ядеш огромна купа шоколадов сладолед и гледаш „Закуска в Тифани“, каза тя.

— Бебето излиза *сега*! — Изкрещя отново майка ѝ. Кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели, а лицето ѝ беше поморавяло от напрежението.

Блеър осъзна, че нямаше никакво значение какво ще и каже. Бебето се раждаше — беше въпрос на минути. Колата спря на един светофар на Осемдесет и девета и Парк авеню. Тя се облегна напред и се наведе до ухото на шофьора.

— Искаш ли да ти съсипем напълно задната седалка или ще минеш на червено и ще ни закараш в следващите тридесет секунди?

Шофьорът натисна газта и се облегна на клаксона едновременно.

Бебето е на път!

НА Н И С ИМ ЛИПСВА СТАРАТА ТРОЙКА

Нейт се бе запътил навън, за да си вземе бурито и едно пакетче трева за обяд, но застина на място. На кафявия кожен диван в коридора седеше жена с червеникаворуса коса, с черна чанта „Кейт Спейд“ на коленете и сак на университета „Браун“ в краката. В скута ѝ лежеше разтворен дебел роман и изглежда седеше там от часове. Нейт се промъкна назад към съблекалните в мазето. Този път трябваше да пренебрегне глада си и да пропусне обичайния джойнт преди тригонометрията. Иначе рискуваше да се изправи очи в очи с Бриджид.

— Пич, от кого се криеш? — попита Джереми от долната площадка на стълбището.

— От никого — измърмори Нейт. — Хей, обядва ли вече? — попита го той с надежда.

— Не. Тръгнал съм към гастронома. Идваш ли? — Джереми потупа джоба на торбестите си панталони, за да може Нейт да чуе шумоленето на цигарената хартия и торбичката с трева. — Не искаш ли едно предястие преди това?

Нейт извади банкнота от двайсет долара от джоба си и я подаде на приятеля си.

— Вземи ми само някакъв сандвич с риба тон и „Гаторейд“.

Джереми взе парите.

— Пак ли не си си довършил домашното по тригонометрия?

— Даже не съм го започвал.

Джереми праметна раницата си отпред и извади една тетрадка. Подаде я на Нейт.

— Започвай да преписваш. Като се върна, ще ти донеса ядене.

— Благодаря, човече — отвърна Нейт признателно. В интерес на истината Джереми беше доста по-зле по тригонометрия от Нейт, но винаги бе насреща, що се отнасяше до приятелите му.

— Хей — обади се Джереми от горната част на стълбището. — Чу ли за майката на Блеър? Май е родила по време на някаква среща в

училището на Блеър.

Нейт го погледна, но го хвана страх да му отговори, за да не го чуе Бриджид. Вдигна ръка и кимна нескопосано, преди да се слее с тълпата при шкафчетата. За Бога! Как беше възможно животът на Блеър да стане още по-мелодраматичен, мамка му?

Стой наблизо и ще разбереш.

Шкафчетата долу бяха единственото пространство в училище, където можеха да използват „портативни устройства“. Момчетата се мотаеха наоколо и слушаха mp3-плеърите си или се скупчваха, за да гледат DVD на нечий лаптоп. Нейт седна на студения под, покрит със зелен линолеум с цвят на повръщано пред шкафчето си, взе телефона си и набра Серена. Разбира се, нямаше как да се обади на Блеър. Не и при тези обстоятелства, когато беше в болницата при майка си.

Сякаш иначе щеше. Страхливец.

Серена седеше на един стол до прозореца в библиотеката на „Констънс Билард“ и се преструваше, че не надава ухо на клюките, летящи наоколо, най-вече поради факта, че половината бяха свързани с нея. Тя си даваше сметка, че приемната на училището приличаше на цветарско изложение в „Мейсис“ и всички цветя бяха от нейните обожатели от Бръшляновата лига. Но как да се наслаждава на любовта си към три момчета, при положение, че нямаше с кого да сподели въодушевлението си? И как да избере един от тях без безпристрастен съвет от най-добрата си приятелка?

Момент, но трябваше ли да си избира училище?

По всичко личеше, че Блеър беше твърде разстроена заради случилото се с „Йейл“, за да говори с нея. Освен това щяха да ѝ се струпат доста грижи на главата заради неочакваната поява на бял свят на малката ѝ сестричка. А нямаше как да отиде при някоя от предполагаемите си приятелки и съученички като Изабел Коутс и Кати Фаркас, тъй като съдейки по упорито пълзящите в училището слухове, всички си мислеха, че Серена е правила секс с целия оркестър в „Харвард“, с всеки професор във факултета по изкуствата на „Браун“ и с всеки член на „Уифенпуфс“ в „Йейл“.

— Чух, че даже го е направила с първата цигулка — прошепна недискретно едно от момичетата. — А той е някакво

петнадесетгодишно дете-чудо от Япония.

— Сещате ли се за професора по рисуване в „Браун“, с когото се е свалила? Той е най-старият преподавател там. Там е от *основаването* на университета.

От 1764 година? Уау, старичък е!

— Чух, че е откраднала сценария за Одри Хепбърн, който Блеър написала за „Йейл“. Затова са я приели. Блеър я е разкрила и отново не могат да се гледат.

За Серена не бе нищо ново да е обект на толкова скандални слухове. След мистериозното си завръщане в „Констънс“ тази есен бе обръгнала на полуистини и дребни клюки. Знаеше и най-добрия начин да се справи с тях: да не им обръща внимание.

В този момент телефонът и звънна и завибрира в розовата ѝ платнена чанта „Лулу Гинес“. Тя хвърли поглед — беше Нейт.

— Ало — прошепна тя, прикривайки се с огромния учебник по химия. — Чу ли за майката на Блеър?

— Затова се обаждам — отвърна Нейт. — Какво стана?

— Не съм сигурна. Знам само, че Блеър е отишла на някаква среща с майка си при директорката и внезапно двете се забързали към една кола, паркирана отвън. Секретарката е казала на някои от момичетата в училище, че раждала и са тръгнали към „Ленъкс Хил“.

— Боже — промърмори Нейт.

— Наистина — отвърна Серена. — Очакваше се чак през юни.

— Мислиш ли, че трябва да отидем в болницата? Например утре? Да занесем цветя и...

— Не знам — каза колебливо Серена, макар че цветя можеше да намери веднага. — Това е доста лично семейно събитие. Може да не е подходящо.

В действителност майката на Блеър винаги се беше отнасяла с тях като част от семейството. Единствено Блеър можеше да го сметне за неподходящо и двамата знаеха това.

— Да — съгласи се Нейт. — Вероятно си права. Предполагам, че просто... — гласът му заглъхна.

— Знам — каза Серена нежно.

И на двамата им се искаше тримата да бяха така близки както преди, да се подкрепят в моменти като този. Много лошо, че Блеър им беше толкова сърдита.

— Знаеш ли кое е най-странното? Започвам да клоня към „Йейл“ — призна Нейт. — Блеър ще ме убие.

Серена погледна през прозореца. Един човек разхождаше няколко кучета едновременно в Сентръл парк. Главата му бе килната назад и пееше с цяло гърло.

— Аз също клоня натам — каза Серена, въпреки че не беше напълно убедена в избора си. Дрю, Кристиан или Ларс? Как да реши? — Или просто да си почина една година?

— Накрая всички можем да се окажем в „Йейл“ — предположи Нейт.

Определено си струваше да се види това.

— Може би — съгласи се Серена.

Внезапно в библиотеката беше станало невероятно *тихо*. Тя вдигна поглед над учебника, за да провери какво става, и внезапно около четиридесет чифта очи се отместиха от нея. Цялата зала подслушваше разговора им.

Е, така й се падаше, след като говореше по телефона в библиотеката, което всички знаем, противоречи на училищните правила.

— Най-добре да вървя — каза тя на Нейт. — Всеки момент ще бие звънецът.

— Хей — побърза да каже Нейт, преди да му затвори, — онова момиче с бръснатата глава още ли интервюира хора в парка?

— Май да — отвърна Серена.

— Добре — каза той разсеяно. — До после — добави той, преди да затвори.

Серена затвори учебника. Може би можеше да използва една част от цветята, като ги хербаризира в него и направи някоя хубава картичка за майката на Блеър.

Нейт пхна телефона си в джоба и се втурна нагоре по стълбите. Бе решил да отиде до местния цветарски магазин и да изпрати букет на майката на Блеър. Точно навреме обаче се сети защо беше закотвен долу при шкафчетата. Бриджид бе заседнала отвън и все още го чакаше.

Обърна сей бавно тръгна надолу. Набра 411. Блеър винаги казваше, че щом заживеят заедно, ще поръчва цветя по телефона от „Такашимая“ три пъти седмично. Тя много обичаше цветя.

— Бих искал да изпратя цветя на една пациентка в болница „Ленъкс Хил“ в Манхатън — поръча Нейт на жената от другата страна. Джереми се спъна надолу по стълбите зад него.

— Мило — отбеляза той и му подаде кафява книжна кесия и рестото.

— На картичката напишете само: „С обич, запетая. Нейт“ — даде указания той.

Мило.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Съобщение за раждане в „Ню Йорк Таймс“

Пуснах съобщението за сватбата им, а сега, едва... ъхъм, пет месеца по-късно, правя съобщение за раждането. То гласи:

Йейл Джемайма Дорис Роуз — дъщеря. Очаквана в началото на юни, малката палавница просто нямаше търпение. Вместо това си реши да се появи на белия свят в болница „Ленъкс Хил“, Горен Ийст Сайд в Манхатън в 2.17 часа на обяд на 20 април — вчера. Продължителност на раждането: четиридесет и пет минути. Тегло: 3 килограма и 800 грама. Дължина: 48 сантиметра. Ако беше почакала малко, щеше да стане Биг Мак, а не малък хамбургер. Гордите родители са Елинор Уитън Уолдорф Роуз, светска дама, и Сайръс Соломон Роуз, строителен предприемач, от Източна Седемдесет и втора улица. Братя и сестри: Арън Елихю Роуз, 17-годишен, Тайлър Хю Уолдорф Роуз, 12-годишен, и Блеър Корнелия Уолдорф, 17-годишна, на която се дължи необичайното първо име на бебето. По всяка вероятност Блеър се надява малката ѝ сестричка да ѝ донесе късмет в образованието, а определено има нужда от него. Майката и детето са добре, утре следобед ги изписват и се връщат в апартамента си.

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Снощи хванах батко ми да чете списанието ми „Трийт“ в леглото. Взех си го обратно, но той ми показва страницата, която го бе заинтригувала. На нея е едно момиче от моя клас в „Констънс“ със спортно потниче, което ѝ е доста малко, в редица с още няколко модела, подредени по размера на гърдите. Брат ми попита дали може да скъса страницата и да я залепи на шкафчето си. Аз отказах, но мисля, че ще си купи списанието и така или иначе ще направи, каквото си е наумил. Ако бях на мястото на това момиче, щях да умра.

финикс

О: Скъпа финикс,

Да се надяваме заради съученичката ти, че брат ти няма много приятели.

Интригантката

Наблюдения

Цяла група абитуриентки от „Констънс Билард“ са се събрали в „Уикър Гардън“ на Медисън авеню и гукат около бебешки подаръци. Търсят си извинение да пазаруват. *Дж* и *Е* случайно се качват в един и същ автобус и се правят, че не се забелязват през целия път. Томахавката още не е заровена, а? *В* си прави лилави кичури в един салон в Уилямсбърг. Момент, как така кичури, като няма коса? *Н* се измъква от мъжкото училище „Сейнт Джудс“, след като дори портиерът си е тръгнал. Какъв параноик! *Б* в „Зитомер“ на Медисън авеню купува пелени и кашмирени ританки за триста долара. Познайте коя ще бъде любимата сестричка на бебенцето? *С* се разхожда в парка и раздава цветя на бездомните. Важна е идеята.

Аз отивам до будката за вестници, за да видя онова списание!

Знаете, че ме обичате,

Интригантката

РАЗМЕРЪТ ИМА ЗНАЧЕНИЕ

Дан влезе в първия час по английски във вторник и видя, че всички момчета от неговия клас зяпат някакво тийнейджърско списание.

— Хората не знаят, че на живо изглеждат още по-големи — обади се от обичайното си място в дъното на стаята Чък Бас, най-неприятният човек на Дан от „Ривърсайд“ и изобщо. Чък си беше сложил зеленото войнишко кепе, което му бяха дали от „Уест Пойнт“ този уикенд. Това беше новият му любим аксесоар след маймунката. Носеше го със себе си навсякъде, дори в банята. Чък вдигна поглед. — Не съм ли прав?

Дан изпита странното усещане, че Чък говореше на него.

— Сякаш са напompани с хелий — добави друго момче и се наведе до Чък, за да погледне.

Чък кимна. Черната му коса не беше подстригвана отдавна и бе стигнала почти до раменете.

— Ако бяха пълни с хелий, щеше да отлети. — Той отново се наведе надолу и примижва. Златният пръстен с монограм на кутрето му проблесна на изкуствената светлина в стаята.

Отново вдигна поглед към Дан.

— Пич, тя ти е сестра. Какво става с нея?

В първия момент на Дан му се прииска да прати Чък по дяволите, но щом ставаше въпрос за малката му сестра Джени, която доста често се забъркваше в неприятности, реши, че трябва да провери каква е работата. Седна на чина пред Чък и качи краката си на стола. Нещо на пода се размърда в оранжевата чантичка „Прада“ на Чък. Внезапно отвътре се подаде една бяла глава със златисти очички. Това беше маймунката на Чък, която се хилеше дяволито.

Дан хвърли враждебен поглед към Чък.

— Какво за сестра ми?

Чък се ухили мазно и му подаде списанието.

— Само не ми казвай, че го виждаш за пръв път.

Списанието беше отворено на две страници, озаглавени „Размерът на гърдите има ли значение?“. Статията представляваше откровен коментар за социалния статус на момичетата в зависимост от големината на бюстовете им. Както ставаше ясно от написаното, ако си в двете крайности — плоска или много надарена — вероятността да бъдеш отхвърлена от останалите беше по-голяма. Ако си цицореста, но не прекалено, те смятаха за мръсница. Популярните момичета обикновено носеха среден размер — 34В. Дан се вгледа в снимката. Джени и пет други момичета, облечени в еднакви сини спортни потничета и шорти, бяха подредени според размера на бюста — от най-големия до най-малкия — пред една волейболна мрежа. Всички останали момичета бяха модели — руси, с правилни усмивки и зъби, плоски коремчета и златист загар. Момичето точно до Джени определено имаше импланти, но въпреки това напълно естествените гърди на Джени бяха по-големи. Натъпкан в твърде тесен потник, няколко размера по-малък от нейния, бюстът на Джени изглеждаше абсурдно и прекалено. Най-лошото беше, че се бе изплезила, а очите ѝ бяха изцъклени и блестяха, сякаш искрено се забавляваше.

— Господи — промърмори Дани метна списанието обратно на чина на Чък. Ръцете му започнаха да се потят и треперят, както всеки път, когато имаше нужда да запали цигара. Знаеше, че статията целеше да покаже силата на момичетата с по-големи гърди. Джени стоеше там, изглеждаше абсурдно и беше горда от това. Това обаче нямаше да спре всяко момче, попаднало на статията, да откъсне страниците, да напише някакъв неприличен коментар под нея и да я залепи на вратата в банята.

— Вътре пише, че девет от десет момчета предпочитат красиво момиче с нормален бюст пред нормално момиче с много пищен бюст — обясни Чък.

Благодаря, капитан Задник, сър.

За Дан беше напълно ясно, че нетърпението на сестра му да стане модел я беше заслепило и изобщо не беше помислила как ще изглежда снимката в действителност. И все пак преди известно време доста компрометираща снимка на Джени бе разпространена дори по интернет. Хората я коментираха ден-два, след което си намериха нови теми за разговор. А цялата тази история не разстрои Джени особено. Тя беше точно като Мистър Магу — втурваше се със затворени очи

към най-смущаващите и неловки ситуации, след което се измъкваше от тях, напълно невредима и без да обвинява, когото и да било. Можеше само да се надява, че и това щеше да отшуми така, но за всеки случай Дан реши да я предупреди.

Джени седеше сама близо до покритата с огледала стена в дъното на стола на „Констънс Билард“ и похапваше сандвич със сирене и резенчета кисели краставички. Тя се стараше да подреди краставичките върху препечената филийка, преструвайки се, че няма нищо против да се храни сама. Наоколо цареше особено спокойствие, което не можеше да си обясни, но всеки път, когато поглеждаше в огледалата, виждаше как останалите момичета са се навели над чиниите и се хранят в мълчание.

Да, бе. Откога момичетата не говореха, докато се хранят? Всъщност помещението *жужеше*, жужеше със звука на най-сочната клюка от тази сутрин.

— Чух, че дори не са й платили — направила го е *доброволно* — прошепна Вики Райнерсън.

— Но Серена й го уреди, помниш ли? Онзи път в групата за обмяна на опит? — просъска Мери Голдбърг. — Каза й: „О, Джени, всеки може да бъде супермодел.“

— Лесно й е на нея — съгласи се Каси Инуърт. — Но не ми е жал за Джени. Ясно е, че просто е жадна за внимание.

— Да, но кой иска подобен тип внимание? — засече я Вики.

Трите момичета погледнаха крадешком към Джени. Как можеше да си седи просто така и да си обядва, все едно, че нищо не се беше случило?

Телефонът на Джени иззвъня тихо в чантата.

— Ало — обади се тя, без да провери кой се обажда. Така или иначе можеше да бъде само Дан или Елиз, а с Елиз вече не бяха приятелки. Пъхна телефона си под тъмните къдрици, за да го скрие от обядващите момичета. — Какво има?

— Обаждам се само да проверя дали си добре — каза Дан.

Джени погледна отражението си в огледалото. Носеше розови метални фиби в косата, които й харесваха, тъй като изглеждаха ретро.

— Ами, така мисля.

— Значи никой не ти е казал нищо или... — продължи Дан.

— За какво? Защо, да не си направил нещо, Дан? — побърза да го обвини Джени.

— За твоята снимка в онова списание? Момчетата тук са го прибрали от сестрите си и го лепят по шкафчетата.

Стомахът на Джени се сви. Дан нямаше да звучи толкова загрижен, ако снимката изглеждаше толкова добре, колкото тя си беше представляла.

— Видя ли я? Какво ѝ е?

Той не отговори.

— Дан! — едва не извика Джени. — Какво ѝ е?

— Просто... — запелтечи Дан. — Ами цялата работа е, че в статията пише, че момичетата с много голям бюст, както и тези с много малък, не са популярни. Предполагам, че целта на статията е да те накара да се почувстваш по-добре, но ти изглеждаш като... клоун до останалите момичета. Направили са те максимално огромна и странна на вид.

Джени бутна таблата с храната настрана и опря глава върху студената дървена маса. Нищо чудно, че никой в помещението не смееше да продума. Всички бяха заети да я обсъждат шепнешком, клоунът с големите цици.

Точно така.

Още по-лошо беше от реклама на тампони. Тя беше клоунът. Може би просто трябваше да избяга и да заживее с невротичната си майка в Европа. Да си смени името и да си боядиса косата оранжева.

— Джени? — каза Дан загрижено. — Много съжалявам.

— Няма значение — отвърна Джени съкрушено и затвори. Остана с долепена до масата глава и ѝ се прииска да изчезне.

Внезапно до себе си усети топлината на друго тяло и характерния аромат на етерични масла на Серена.

— Ей, сънливке. Та, значи, Джонатан Джойс — знаеш кой е той, нали? — ми се обажда, страшно ентусиазиран от твоите снимки. Знае, че сме приятелки, и иска да ни снима заедно в края на седмицата!

Това да не беше някаква злобна шега? Джени присви очи колкото можеше по-силно и мислено се опита да прогони Серена.

— Някои от дрехите ще си останат за теб — добави Серена.

Джени вдигна глава и се изправи, като цялата се тресеше.

— Остави ме на мира — промърмори тя и избяга от кафенето право в лекарския кабинет, тъй като помоли да я освободят от занятията.

МАЛКИТЕ ПУХКАВИ ПРИЯТЕЛИ НА Д

— Пръдльо, виж! — Тифани метна порчето си на рамо и посочи към малката бяла маймунка на Чък Бас. Маймунката беше облечена с миниатюрна червена тениска с монограм Ч върху нея. — Хей, малко маймунче, искаш ли да се сприятелим?

Ванеса и Тифани бяха дошли да вземат Дан от училище.

— Може би не — предупреди я Ванеса, тъй като добре знаеше за чувствата на Дан към Чък.

— Хей, сладурче, как се казваш? — Чък се приближи към Пръдльо и го почеса по муцуната. Вдигна маймунката си на рамо и двете животинчета си опряха носовете. — Аз съм Сладура. И не се тревожи, не хапя. Наистина съм сладък.

— Аз съм Пръдльо — изчурулика Тифани със своята интерпретация на глас на пор. — И внимавай, наистина пърдя — каза тя, превивайки се от смях.

Дан блъсна вратата на училището и за момент застина в горната част на стъпалата. Метна черната си пощенска чанта през врата и примижа срещу силното априлско слънце. През целия следобед се беше притеснявал за сестра си. Точно в този момент Джени по всяка вероятност си беше вкъщи, легнала по лице на леглото си, съвсем сама. Живееха само на двацет пресечки; може би трябваше да се прибере и да се опита да я развесели. Въпреки това, когато бе разстроена, Джени предпочиташе да остане сама със себе си — също като него. Семейна черта.

— Хей, готино парче, насам! — извика към него Тифани с пронизителен глас. Долу на тротоара стояха Ванеса, Тифани и Чък Бас. Порчето на Тифани и маймунката на Чък бяха кацнали на раменете им и явно ги сватосваха.

— *Господи* — изръмжа Дан. Ами да, Чък също можеше да се пренесе да живее при тях и да станат едно голямо, щастливо семейство. Или по-скоро точно в този момент можеше да каже на

Ванеса, че ще се прибере и ще поостане малко вкъщи. Сестричката му имаше нужда от него.

— Може ли да те изпратим до вкъщи? — Ванеса се отдели от групичката, когато Дан се приближи с кисело изражение. Тя го целуна по бузата. — Хей, тиквичке, защо постоянно изглеждаш ядосан.

Дан се държеше ядосано и дръпнато откакто бяха заживели заедно и на хоризонта се беше появила Тифани. Почваше да се дразни, че винаги тя трябваше да е жизнерадостната в двойката.

Тиквичке? Само за няколко дни Ванеса беше попила като гъба лекомисления и възторжен говор на Тифани, с което още повече дразнеше Дан.

— Не съм ядосан — промърмори той, наблюдавайки Чък Бас, който се сближаваше с Тифани благодарение на животинката си. — Просто...

Тифани насочи показалците си към Дан сякаш държеше пистолети и се престори, че стреля.

— Знаеш ли, Дани, мисля, че това, което е направила сестра ти, е страхотно. Да си разголиш гърдите е най-дръзката феминистка проява за едно момиче!

Беше сплела предната част на косата си, а останалата приличаше на лилаво-черно гнездо, което по всяка вероятност също считаше за много смела феминистка проява.

Ванеса се беше опитала да извърне поглед преди малко, когато Чък бе показал на Тифани снимката на Джени, но не бе успяла да се съдържи. Най-странното беше, че и тя мислеше като Тифани. Може би не приличаше на модел, но определено изглеждаше дръзка.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се тя, преди да види изражението на Дан.

— Не е разголвала каквото и да било — отвърна ядосано. — Господи, та тя е само на четиринадесет.

— Хей, което ми напомня — каза Ванеса, нетърпелива да смени темата. — В случай, че си забравил, този уикенд е рожденият ми ден. Ставам на осемнадесет!

Дан се намръщи. Той и Ванеса никога не бяха приемали рожденият си ден като нещо кой знае какво.

— И си мислех, че сега, когато живеем заедно, можем да си направим купон! — продължи Ванеса.

Дан забеляза, че в косата ѝ имаше лилави оттенъци, които не беше виждал преди.

Купон? Ванеса ненавиждаше купоните. Това със сигурност беше идея на Тифани.

— Ще бъде супер! — извика Тифани. — Тя грабна лапата на Пръдльо и посочи маймунката на Чък. — И ти ще дойдеш, нали? — попита тя с глупавия си глас на порче.

— Определено — отговори Чък, преструвайки се на маймунка.

По дяволите!

— Хайде — Ванеса дръпна Дан към „Бродуей“. Беше слънчево и няколко момчета се бяха запътили към парка. — Преди това искам да направя още няколко интервюта. След това ще се приберем и ще пишем покани.

— Но...

— Не се тревожи за сестра си — каза Ванеса, прочитайки мислите му. — По-добре е, отколкото си мислиш. — Целуна го в опит да го накара да се усмихне. — Първият ни истински купон!

Дан неохотно се остави да го водят. Мразеше купоните, а и нямаха други приятели. Като цяло списъкът с гости щеше да се състои от Чък, Тифани, маймунката на Чък, Пръдльо, и отхвърлената от обществото сестра на Дан, Джени. Какъв купон само!

Ванеса го сръга в ребрата.

— Хайде, усмихни се. Знаеш, че го искаш.

— Ако не се усмихнеш, ще ти покажа циците си — намеси се Тифани, пърхайки до тях по тротоара в своите ботуши „Джон Флувог“. Разкопча ципа на камуфлажното яке, което беше взела от шкафа на Руби, и пъкна Пръдльо под блузата си.

— Може ли и аз да си ги покажа? — попита Чък. Маймунката му беше увила опашката си два пъти около врата му. С войнишкото кепе на „Уест Пойнт“ беше лика-прилика на Тифани.

Дан стисна зъби и се засмя насила, за да ги накара да млъкнат.

— Усмихна се! — викнаха една през друга Ванеса и Тифани и си плеснаха ръцете.

Ето за какво по-точно мислеше Дан, докато продължаваше да се усмихва: колежът „Евъргрийн“ бе на другия край на континента, на северозападното тихоокеанско крайбрежие, където валеше доста и хората бяха в постоянна депресия. Никога не се беше замислял за това,

че би могъл да отиде там, но сега това далечно място му се струваше като кътче от рая.

И СИ РАЗГОЛВА... ДУШАТА

Както обикновено в слънчев следобед Сентръл парк беше пълен с блейдове, скейтбордове и фризбита и момичета по бански, които се припичаха на слънце, като че ли бяха на плажа в Сен Тропе.

Ванеса разположи камерата си на обичайното ѝ място до фонтана Бетесда. Тифани измъкна Пръдльо от пазвата си и започна да го къпе. Дан изостана, купи си голяма фуния сладолед от една сергия и седна на близката пейка, за да изчака Ванеса. Надяваше се Тифани да го остави на мира.

— Мисля, че ще бъда много щастлив в „Уест Пойнт“ — започна Чък изповедта си пред камерата на Ванеса. — Стига, разбира се, да има на кого да поверя Сладура и да мога да го навестявам. Дано само не ме накарат да си обръсна главата. Освен това леглото ми ще бъде доста по-голямо от походните легла, на които спят останалите нещастници.

Явно му предстоеше доста сериозна изненада.

— Майка ми обеща да ми открие сметка в „Балдучи“ и веднъж седмично оттам да ми изпращат кутия със сирене бри, хайвер, шоколад и пури — добави той. — Вярно, апартаментът ще ми липсва, но ще е по-добре от нищо... — Гласът му заглъхна и той зарови лице в бялата козина на врата на Сладура. — „Уест Пойнт“ — прошепна той, — шибаният „Уест Пойнт“!

Внезапно до него изникна Нейт Арчибалд. Чък вдигна поглед към него и се захили с нахаканата си усмивка, като че ли само допреди пет секунди не беше на път да избухне в горчиви сълзи.

— Приключих. Продължи ти, ако искаш — каза той, давайки да се разбере, че не иска да разкрива душата си пред друг мъж. Той се изправи и отнесе маймунката до мястото, където Тифани къпеше Пръдльо. — Искаш ли да ти помогна? — изчурулика той с гласа на Сладура.

С ръце в джобовете Нейт запристъпя от крак на крак. След това седна на мястото на Чък.

— Май доста пооплесках нещата — призна той пред камерата. — Животът на приятелката ми е пълна катастрофа, а аз дори не мога да ѝ се обадя.

Зелените му очи се натъжиха, докато наблюдаваше как Тифани плакне Пръдльо във водата, падаща от фонтана.

— Реши ли вече в кой колеж искаш да отидеш? — запита Ванеса. Нямаше нищо против разказите за любовния му живот, но се предполагаше, че филмът е за влизането в колеж.

Нейт свъси вежди.

— Точно там е проблемът — обясни Нейт. — „Йейл“. Сега искам да отида в „Йейл“. — Поклати глава и заби поглед в земята с горчива усмивка. — Няма начин да избира „Браун“, а отборите на останалите университети не струват. Но ако започна там, а Блеър не успее да се измъкне от резервния списък... — Той се облегна назад на лакти и присви очи, вперил поглед в небето. — Знам, тя първа го каза, но аз май също вярвах, че в крайна сметка ще се оженим. — Изправи се отново, свали опърпаната си бейзболна шапка на „Сейнт Джудс“ и уморено потри очи. — Сега вече не съм сигурен.

Тифани помъкна Пръдльо към Ванеса и допря студената му и влажна козина до врата ѝ.

— Ааа! — изпищя Ванеса, едва не изпускайки камерата. Двете избухнаха в истеричен кикот.

Нейт се изправи и потънал в размисли, се отдалечи.

По-надолу Дан метна остатъка от сладоледа си в кошчето и запали цигара. Странното беше, че в главата му се въртяха мисли, доста сходни с думите на Нейт. Той също бе вярвал, че с Ванеса ще остаряят заедно. Сега вече не беше толкова сигурен.

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Добрата вълшебница Глинда

Много ясно. Всеки би искал да има кръстница-вълшебница. Е, едно цицоресто момиче от Горен Уест Сайд, което всяка седмица е на крачка от най-смуцаващия гаф на живота си, като че ли има такава в лицето на висока, руса и красива абитуриентка. Както всички знаем, С е експерт по превръщането на позора в магия. Не поглеждайте към нея, но Дж може да стане следващата Джесика Симпсън! Или още повече, следващата С...

Странна компания

Една от причините, поради която повечето от нас нямат търпение да заминат за колежа догодина, без значение къде точно сме приети, е това, че ще живеем сами — без родители, бавачки, охрана или *който и да било*, който да ни наглежда. Дори повечето от нас да разполагат със собствени крила на сгради или етажи, персонални кухни и всякакви такива неща у дома. Важното е, че искаме да *изчезнем* оттам. Освен ако вече не сме се изнесли — като един наш общ познат — и нещата не вървят по мед и масло заради натресли се неканени гости...

Истината за Либърти или Лолита, или както и да се нарича на този етап.

Ще ви кажа какво достигна до ушите ми. Сещате ли се за момичето с лилаво-черната коса с порчето в пазвата? Преди това е била добро момиче. Имам предвид посещавала е частно девическо училище в Горен Ийст Сайд, живяла е в голяма къща и е играела

тенис. Но по време на последната година на обучението си ѝ щукнало да се разбунтува, „пропуснала“ да подаде документи за колеж, отпаднала от училище, семейството ѝ се отказало от нея и тръгнала да обикаля страната, правейки пиърсинг на непознати, за да припечелва по някой и друг долар. И всеки път, когато изпада в затруднение, се връща обратно в града, за да поживее малко на гърба на стари приятели и да им открадне дрехите. Винаги е с толкова приповдигнат дух от цялата тази работа, че обикновено на хората им трябва известно време, за да разберат какво става.

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Аз съм началник на АГ отделението на болница „Ленъкс Хил“ и работя в родилната зала. Бях на смяна, когато докараха жена с родилни болки, придружена от дъщеря си — тийнейджърка. Само след няколко минути ме извикаха по друг спешен случай, но останах силно впечатлен от начина, по който дъщерята наставляваше майка си, и ми хрумна да издиря името ѝ, за да я препоръчам за подготвителната програма по медицина в „Йейл“, която съм посещавал и аз. Майката беше регистрирана под името Роуз, но дъщерята не мога да открия никъде. Можеш ли да ми помогнеш?

дрпепър

О: Скъпи дрпепър,

Мисля, че тази новина ще направи много слънчев деня — не, живота — на един човек.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Не считаеш ли, че е доста грубичко да се присъединиш към изключително затворено общество, което означава толкова много за останалите му членове, след което изобщо да не им се обадиш? Искам да кажа, защо ти е тогава изобщо да ставаш част от него?

моетоммич

О: Скъпа моетоммич,
Никога ли не ти се е случвало да направиш нещо, за което после да съжбяляваш?

Интригантката

Наблюдения

Б се разхожда по Шийп Медоу с вързоп с характерната шарка на „Бърбъри“ в ръце, в който е напъхана новата й сестричка. Изглежда Б е преоткрила своята нежна и чувствителна страна. С и известен моден фотограф избират дрехи за фотосесия в „Джефри“. Има едно прекрасно бюстие с кристали, в което С просто няма какво да сложи. Или планира да си постави импланти, или ще използва подплънки, или бюстието е предвидено за друго момиче... Н разглежда сребристите бебешки дрънкулки в „Тифани и Ко“. Лично на мен би могъл да купи дрънкалка, когато си поиска. В, момичето с лилаво-черна коса и Ч се придвижват в индийска нишка във „Файв енд Дайм“ в Уилямсбърг. Без коментар. А къде е Д? Без коментар.

До уикенда остава още един ден, а до мен вече достигнаха слуховете за някакво парти.

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

РАЗКАЗИ В КАРТИНКИ

— Това е Йейл в одеялото за бебета, което й купих от „Хермес“. Тук с нея и Кити Минки гледаме „Закуска в Тифани“ в люлеещия се стол. Виж, дори си има котешки чорапки с малки ушички и мустачки.

Петъчната консултация на дванайсети клас бе свещеният половин час, по време на който абитуриентките от „Констънс Билард“ седяха на пода в малка празна стая на петия етаж, пиеха капучино, обменяха клюки и обсъждаха новите си придобивки. Този петък беше първият на Блеър от появата на бебето, затова половината час беше отделен, за да покаже и разкаже какво се беше случило.

— Ето тук спи в малкото си кошче.

— Ооо! — възкликнаха едновременно тридесет момичета.

— А откъде й е този невероятен сребърен мобилен телефон? — запита Лора Салмън.

— От „Тифани“. Подарък й е.

От *Нейт*, добави Серена тихо от единия край на групичката. Нейт дори й се беше обадил от „Тифани“, за да му помогне в избора.

— Кошчето, в което спи, е толкова изящно — посочи Изабел Коутс. — Много ми харесва розовата панделка, вплетена в дръжките.

Благодаря, помисли си Серена. Беше поръчала кошчето от един бебешки бутик в Южна Франция и беше платила да го доставят чак оттам.

— Плетено е ръчно от елзаски монаси от върбово дърво — обясни Серена. — Трябва да остане в семейството като един вид реликва.

Което означаваше, че беше подарък и за Блеър.

Блеър вдигна поглед от фотоапарата си. Със Серена не си бяха говорили от зловещното парти по отварянето на писмата за прием и бе напълно очевидно, че щедрите подаръци от нея и Нейт имаха и определена стойност като изкупление. Само че Блеър поначало бе доста злопаметна.

Разнесе се първият звънец. Скупчените момичета изпъшкаха и започнаха да се разотиват, вземайки със себе си учебниците, химикалките, дъвките, четките за коса и всичко останало, от което се нуждаеха през деня. Междувременно не спираха да се ослушват, любопитни да чуят какво щяха да си кажат Серена и Блеър, изправени очи в очи.

Серена остана на мястото си, прегръщайки коленете си и наблюдавайки как Блеър си подрежда нещата в бебешко синя раница „Фенди“, твърде малка, за да побере всичко.

— Красива е — отбеляза Серена.

Блеър я удостои с леко самодоволна полуусмивка. Да, Йейл бе красива.

— Как мина уикендът? — попита тя. — Реши ли къде искаш да отидеш?

Това беше подвеждащ въпрос. Ако кажеше „Йейл“, Блеър щеше да я разстреля с поглед. Ако пък споменеше друг университет, щеше да излъже, тъй като все още не беше взела категорично решение. Все пак „Йейл“ се намираше най-близо до Ню Йорк, а Ларс и „Уифенпуфс“, както и строгият дух на Ню Ингланд ѝ напомняха за дома. Освен това щеше да бъде изключително забавно тя, Нейт и Блеър отново да се сблизат и да учат на едно и също място.

Тя се примъкна към Блеър по червения плюшен килим и започна да обяснява.

— Всъщност се влюбих. Във всички тях. Във всяко едно училище. — Лицето ѝ пламна и тя прибра кичур коса зад ухото си. — Влюбих се в гидовете си. Всички те бяха момчета и бяха толкова...

Блеър вдигна ръка и погледна отегчено. Възможно ли беше някой някога да се промени?

— Не ми разказвай — прекъсна я тя. Истината беше, че ѝ бе интересно, но в същото време бе сигурна, че Серена рано или късно щеше да ѝ каже всичко.

— Ами ти? — запита Серена с искрено любопитство. — Как мина в „Джорджтаун“?

Блеър отново погледна отегчено и смутено докосна косата си.

— Не е за разказване.

Серена вдигна рамене.

— Няма значение. Така или иначе ще те приемат в „Йейл“ — заяви уверено тя.

Прозвуча и вторият звънец, но останалите момичета нарочно продължаваха да се размотават и наблюдаваха Серена и Блеър с периферното си зрение, докато престорено отпиваха от вече празните си чаши за капучино.

— Чух, че Серена е подписала много голям моден договор за догодина и ще преотстъпи мястото си в „Йейл“ на Блеър. Блеър просто трябва да се представи за нея — прошепна Кати Фаркас на Изабел Коутс.

А за кого щеше се представи Серена? За Кейт Мос?

— Чух, че тя и Блеър ще си вземат бебетата в „Йейл“ и ще основат група за подкрепа на лесбийките с деца — просъска Изабел.

— О, Господи! Сигурна съм, че видях Серена при гинеколога на майка ми вчера — обади се Лора Салмън. — Докато чаках майка ми, чух Серена да му казва как е хванала някакви болести от всичките мъже, с които е спала през уикенда. Бляк!

— Момент, те не бяха ли скарани? — отбеляза Кати. — Вижте, сега се прегръщат.

Всички момичета се обърнаха през рамо и зяпнаха с почуда, докато Серена и Блеър се прегръщаха.

— Нейт ми звъни по десет пъти на ден, за да пита как си — прошепна Серена на ухото на Блеър.

Блеър прехапа долната си устна.

— Изпратил е на „Йейл“ доста хубави неща.

— Знаеш, че те обича — увери я Серена, макар че беше излишно. — А и всички сме толкова по-щастливи, когато не се караме.

— Така е — призна Блеър. Но Нейт трябваше да се постарее, за да ѝ го докаже.

Не, че щеше да му бъде много трудно отново да я спечели.

ДОБРАТА ВЪЛШЕБНИЦА ГЛИНДА И ПОМОЩНИЦАТА Й ДЪВЧАЩА

— Свободно ли е мястото? — Елиз попита Джени в обедното междучасие в петък.

— Не знам дали би искала да седнеш точно тук — промърмори Джени. Откакто гнусната ѝ снимка се беше появила в онова списание, тя бе по-ниска от тревата, на всяка цена се опитваше да избягва обществени места и вървеше с поглед, забит в земята. Самото ѝ присъствие в училище ѝ костваше неимоверни усилия. Баща ѝ обаче я беше накарал да дойде и сега седеше на обичайната си маса до огледалото и се взираше мрачно в собственото си отражение.

— Донесох ти сладоледена вафла — Елиз седна срещу нея и побутна вафлата към Джени.

Джени я отмести. Беше обявила гладна стачка.

— Не съм гладна. Всъщност тъкмо си тръгнах — добави тя нацупено. Значи Елиз отново се опитваше да се сприятелят? Истината обаче беше, че моментът далеч не бе подходящ.

Елиз изсипа меда от едно пакетче в чашата си чай, започвайки ежедневната си чайна церемония, която практикуваше откакто се бяха скарали с Джени.

— Просто постой малко с мен — примоли се тя с глас, граничещ с отчаянието.

Джени свъси вежди.

— Защо?

Елиз разбърка чая си и отпи.

— Не знам.

Тя се огледа наоколо, сякаш търсеше някого.

— Защото те помолих?

Джени въздъхна тежко и се изправи.

— Виж, отивам в компютърната зала, става ли? — Поне там можеше да се скрие от злобните погледи на всички, докато се

преструваше, че изпраща имейли на въображаемите си приятели. — Ще се видим по-късно.

Елиз я хвана за ръката.

— Почакай. Седни. Само още минутка.

Джени се отскубна.

— Какво ти става?

Луничавото лице на Елиз започна да почервенява.

— Аз просто...

Точно в този момент Серена паркира красивия си задник на пейката до тях и Елиз видимо си отдъхна.

— Тъкмо си помислих, че ще ми се наложи да седна отгоре ѝ, за да я задържа тук — промърмори тя.

— Някой ще ми обясни ли какво става? — настоя Джени. Значи сега Елиз и Серена работеха в *комбина*, за да саботират живота ѝ още повече? Това вече беше прекалено.

Серена извади купчина списания от чантата си.

— Преди да кажеш каквото и да било, ще ми позволиш ли да ти покажа някои от работите на Джонатан Джойс? — тя започна да разлиства списанията и да се спира на определени снимки. — Ето това. И това. Виж колко е яко това!

Джени погледна снимките с навлажнени очи. Модели се излежаваха на едно легло с много малко или без никакъв грим, със стари тениски и широки мъжки панталони. Момиче, седнало по турски, пиеше чаша мляко. Мъж целуваше кучето си. Стюардеса бе заспала на пейка на летището, наметната с палтото на пилота. В снимките нямаше никаква провокация. Бяха прекрасни.

— Иска да ни снима на въртележката в Сентръл парк в събота — продължи Серена. — Дрехите са невероятни — Джонатан вече е събрал цял шкаф с неща, които избрахме заедно. — Серена сияеше. — А най-хубавото е, че каквото облечем по време на снимките, си остава за нас.

Джени остана безмълвна. Безспорно, всичко това звучеше много вълнуващо, а и моментът със запазването на дрехите не беше за изпускане, но как можеше да бъде сигурна, че това нямаше да се превърне в поредния номер, при който в крайна сметка всички щяха да се подиграват на момичето с големите цици.

— Канена съм на парти за рожден ден в Уилямсбърг в събота — запротестира тя, чудейки се какво оправдание да измисли.

— Но то ще е чак вечерта — опроверга я Елиз. — Мога да дойда с теб на снимките и да те гледам. Ще свиркам, ако усетя, че по някакъв начин интегритетът ти се накърнява.

Елиз все се опитваше да използва психологически термини, прочетени в някоя от книгите за самопомощ на майка ѝ. Джени скръсти ръце върху онази част от себе си, която най-често ставаше обект на накърнен интегритет.

— Накарах го да обещае, че няма да ни снима в нещо твърде разголено — добави Серена. — Така или иначе той се интересува основно от лицата ни.

Джени хвърли поглед към огледалото на стената пред себе си. Лицето ѝ беше красиво и този известен фотограф искаше да го снима. Какво толкова?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Добре, съгласна съм.

— Юпи-и-и! — Серена я прегърна силно. — Ще бъде страхотно, ще видиш!

Останалите момичета в стола хвърляха любопитни погледи към тях.

— Може би Джени се е съгласила да дари излишните тлъстини от гърдите си в полза на имплантите на Серена — предположи Мери Голдбърг.

Или пък Серена беше измислила перфектния начин да се отърве от тайфата ухажори от Бръшляновата лига, които щяха да пристигнат в събота!

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Кой каза купон?

И така, ще бъде в Бруклин и хората, които го организират, в общи линии не са сред най-популярните в социалните кръгове, но така или иначе този уикенд не се очаква кой знае какво. А пък и един купон не се прави от хората, които го организират, а от тези, които отиват на него. Затова, според мен, да отидем, да вземем с нас всичките си познати и да го направим яко. Съгласни ли сте?

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Уча в „Джорджтаун“ и чух, че тази година толкова хора са го използвали за резервен вариант, че училището прави всичко по силите си, за да привлече първокурсници. Този уикенд дори ще изпратят една група момичета в Ню Йорк, за да привлекат всички хлапета, приети там.

джшок

О: Скъпа джшок,

Да не би случайно бойната групичка момичета да са с изрусени коси и белези от бръснарски ножчета по краката?

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Аз съм в програмата за обучение на офицери от запаса на „Йейл“, което означава, че мястото ми тук се покрива финансово от

армията. Междувременно ме обучават и на основните неща в тази област. Служителят, отговарящ за програмата, е получил писмо от момиче, което твърди, че е в резервния списък на „Йейл“, но ще се присъедини към програмата, ако ѝ обещаят място там. Затова служителят реши да ме изпрати в Ню Йорк, за да се срещна с нея. Писала е на много странен лист с обувки по него и е сложила снимка на себе си и сестричката си. Бебето се казва Йейл. Май става въпрос за някаква откачалка, как мислиш?

военната

О: Скъпа военна,

Нямаш представа с какво си се нагърбила. Съвет от мен: вземи си каската.

Интригантката

Наблюдения

Н във „ФАО Шварц“ се опитва да избере между кон в реални размери и увеселителна люлка, която пуска DVD-та и mp3-ки. Хубаво е, че е толкова щедър и така нататък, но това вече граничи с абсурда. *С* и *Дж* в „Бенделс“ пазаруват за удоволствие, докато *Е* послушно им носи торбите. *Б* представя сестричката си на отделението за обувки в „Барнис“, където всички я познават. Десет красиви момчета във влака от Ню Хейвън пеят песен от „Уестсайдска история“. Приятелката на *В* с порчето купува цяла мешка с пиене от магазин за алкохол в Уилямсбърг. Явно подготовката за купона тече с пълна пара! *Д* седи сам в един ресторант в Уилямсбърг късно вечерта и пише. Може би стихотворение за рождения ден на *В*?

Не забравяйте и кажете на всичките си познати да не забравят — утре вечер в Бруклин ще му отпуснем юздите!

Ще се видим там!

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

А ТОЙ СИ МИСЛЕШЕ, ЧЕ НИКОЙ НЯМА ДА ДОЙДЕ.

— Честит рожден ден — Дан подаде на Ванеса написаното специално за нея стихотворение и се облегна на касата на вратата. — Исках да ти го дам, преди да дойдат гостите.

— Само не казвай „Ако някой изобщо дойде“ — предупреди го Ванеса. — Ще дойдат. — Тя се наведе над мивката в банята и се огледа, докато си слагаше от лилаво-черното червило на Тифани. Седна на тоалетната и започна да чете на глас:

списък с нещата, които обичаш:

черно

ботуши с метални носове

мъртви гълъби

мръсен дъжд

ирония

мен

списък с нещата, които обичам:

цигари

кафе

теб и ябълковобелите ти ръце,

но особеното на списъците е,

че се губят

— Благодаря — каза Ванеса. Тя сгъна листа хартия и го пъхна в тоалетната масичка под мивката, където Руби държеше гела си за коса

и гримовете.

Доста странна реакция към стихотворение, което се предполагаше, че е пропито с горчивина.

— За бога, пич, трябва да минеш на антидепресанти — обади се Тифани от коридора. — Как може да напишеш толкова *меланхолично* стихотворение за рождения ден на приятелката си? — Тя отмести Дан от пътя си, грабна червилото, което стоеше до мивката, и си сложи малко. — Розите са червени, виолетките — сини — тя изправи Ванеса и я целуна по бузата, като остави размазано лилаво-черно петно. След това я целуна и по другата буза. — Скъпа, изглеждаш доста секси с тези целувки по лицето!

Двете момичета се засмяха и се огледаха в огледалото. Тифани беше облечена с черен копринен комбинезон от шкафа на Руби.

— Хубава блуза — отбеляза Ванеса.

— Хубави панталони — отвърна Тифани. Ванеса беше заела долнището на пижамата на Руби със зебров шарка, което всъщност някак се връзваше с черен дънков минижуп, черна тениска и кубинки. В стил Блонди плюс „Секс Пистълс“.

Дан се отдалечи. Щеше му се Тифани да не беше подслушала така грубо разговора му с Ванеса. И какво като стихотворението не беше весело, щастливо и жизнерадостно? В крайна сметка беше любовно. И носеше послание, стига Ванеса да му беше обърнала достатъчно внимание, за да вникне в него.

— Мисля, че тази вечер е подходяща за малко пиърсинг — обяви Тифани.

Ванеса я погледна в огледалото. Ушите на Тифани не бяха продупчени.

— Така ли? Къде?

Тифани се засмя и повдигна палаво вежди.

— Не за мен, глупаче. За теб!

Звънецът на външната врата зазвъня настоятелно. Тифани грабна Ванеса за ръката и я повлече вън от банята.

— Поканих едни хора. Нали нямаш нищо против?

— Разбира се, че не — отвърна Ванеса, доволна, че темата за пиърсинга остана на заден план.

Дан натисна копчето на домофона и след няколко секунди една малка армия от огромни мъже с мръсни, изцапани с боя работнически

гащеризони и работни обувки нахлу в апартамента.

— Здравейте, момчета — Тифани повлече мешката си през дневната и я отвори. Тя беше натъпкана с бутилки водка „Грей Гус“. — Това са колегите ми от строежа. Не говорят много английски. — Подаде бутилка на всеки от тях, след което понечи да отвори една и за себе си. — Време е да се повеселим!

Дан отиде в кухнята, за да си направи чаша лошо кафе. Строителните работници воняха на боя и коресилин и сигурно до един бяха психопати като Тифани. Но поне не говореха английски, което означаваше, че нямаше да му се наложи да общува с тях. Това беше добре.

Ванеса нямаше нищо против група непознати да се мотаят в дневната ѝ, стига да се държат прилично. Поне духът на купона започваше да се усеща. Тя отиде до уредбата и пусна диска на групата на Руби. Рожденият ден си беше неин, пък и сестра ѝ ѝ липсваше.

— „Убоди ми пръста, целуни ме отзад“ — разнесе се ревът на Руби от колоните.

— *Серена! Срегнах момиче на име Серена!* — един доста по-мелодичен хор от гласове се разнесе отвън.

Входната врата все още зееше и пред нея стоеше русоляво момче, следвано от още девет други момчета с морскосини костюми, вратовръзки на „Йейл“ и червени рози на реверите.

— Серена тук ли е вече? — попита русолявото момче. Всъщност той по-скоро изпя въпроса.

— *Още не-е-е-е-е!* — запя Тифани в отговор. — *Но вли-и-и-и-изайте-е-е-е-е!* — Тя подаде бутилка водка „Грей Гус“ на всеки. — Момчета, танцувате ли, или само пеете?

Дан стоеше в кухнята, палеше цигара след цигара и се наливаше с кафе. Купонът заприличваше на сцена от „Уестсайдска история“ — строителите срещу певците. Можеше да се стигне и до бой.

Ванеса се беше настанила на перваза на прозореца и снимаше. Купонът вече беше толкова разнороден, че не можеше да си представи какво ще последва.

Тогава входната врата се откряна и в апартамента влетя бяла майmunка, облечена в червена тениска с инициал Ч.

— Сладур! — извика Тифани, грабвайки майmunката в прегръдките си. — Пръдльо спи в дрешника. Но ако знаеше, че си тук,

щеше веднага да стане, за да си играете.

— Някой да иска пура? — попита Чък Бас размахвайки шепа от тях. — Прислужникът на баща ми току-що донесе цял куфар от Куба.

Прислужник ли?

„Уифенпуфс“ и колегите на Тифани си взеха по една пура. Тифани понесе маймунката на Чък към дрешника, където Пръдльо спеше на пода, свит на геврек върху любимия сив пуловер на Дан.

— И да не правите маймунджилъци вътре, деца! — каза тя и притвори вратата на гардероба, за да им осигури уединение. Обърна се към Ванеса. — Какво ще правим с пиърсинга?

Ванеса се усмихна нервно.

— Винаги съм искала да имам на устната.

— Дадено! — Тифани сграбчи един от грамадните си колеги за ризата. — Лед, игли, водка, кибрит. В банята. Заминавай — заповяда тя и го побутна.

Внезапно на вратата се появиха четири руси момичета със сиви суичъри на „Джорджтаун“, хванати за ръка.

— Пристигна ли Блеър Уолдорф? — попита една от тях.

— Още не — отвърна Тифани, сякаш Блеър ѝ бе стара приятелка. Подаде бутилка водка на всяка от тях. — Но в банята правя пиърсинг, ако имате желание.

Четирите момичета се спогледаха със светнали от въодушевление очи. Винаги бяха мечтали за еднакви татуировки. Еднакви обици на пъпа обаче щеше да бъде още по-добре.

— Да го направим! — викнаха те в един глас.

Ванеса остави камерата и ги последва по коридора към банята. Все пак беше рожденият ѝ ден. Защо не?

Защото щеше адски да боли?

Б & Н

Йейл имаше бавачка на пълен работен ден, която живееше в стаята на Мъртъл, но щом Блеър чуеше, че бебето плаче, тя се озоваваше в стаята му много преди бавачката и започваше да гали голата главичка на Йейл, докато не се успокои. Тя бе толкова постоянна в грижите си към бебето, че бавачката вече дори не си правеше труда да стане, щом до нея достигаше рев по бейбифона. Просто след няколко секунди оттам се разнасяха напевните думи на Блеър: „Коя е моята принцеска?“, произнесени с нежност, която никой не подозираше, че тя притежава.

Тази вечер обаче бавачката трябваше да поеме задълженията си, тъй като Блеър щеше да излиза.

— Връщам се след два часа — обеща тя на малката си сестричка.

Таксито я остави на отсечка от „Бродуей“ в Уилямсбърг, която можеше да се опише единствено като мизерна. По тротоара беше разхвърлян боклук, а вратите бяха покрити с графити. Предположи, че на изрода с бръснатата глава, Ванеса, и сестра ѝ вероятно им се струва доста хипарско да живеят на подобно място, но Блеър щеше да мине и без подобни гледки в живота си, много благодаря. Пето авеню напълно задоволяваше вкуса ѝ.

Покачи се на покритата с изпражнения на гълъби циментова плоча, която служеше за стъпало, и позвъни в апартамента на Ванеса. Не последва отговор. Позвъни още веднъж. Пак не последва отговор. Какво щеше да прави сега?

— Май са оставили отворено — чу се познат глас зад нея.

Блеър се обърна и видя Нейт на тротоара зад себе си. Ето ги двамата, заедно, на тротоара в Бруклин. Каква неочаквана среща.

Сякаш тя не се беше появила на този купон заради него!

— Дойдох само да видя кой е тук. Не мога да остана дълго — побърза да обясни тя. Нейт изглеждаше изморен и рошав, но по доста сладък начин. Сякаш беше подремнал с дрехите. В действителност изглеждаше точно по начина, по който тя се чувстваше.

— Аз също — каза той, оглеждайки я плахо със зелените си очи от главата до петите. — Много си хубава. Харесва ми какво си направила с косата си.

Блеър я докосна. Единствено той от цялото ѝ обкръжение бе забелязал, че е с няколко нюанса по-тъмна.

— Благодаря.

— Как вървят нещата у вас — с бебето и всичко останало? — попита Нейт. Пъхна ръце в джобовете си, като че не знаеше какво да ги прави.

Някой отгоре метна бутилка водка, която се разби на около пет метра от тях на тротоара. Блеър слезе от циментовата плоча. Нямаше да се качи горе, не и сега.

— Йейл е... — Гласът ѝ заглъхна, сякаш се опитваше да намери точните думи, с които да опише малката си сестричка. — *Свършена* — каза накрая тя.

В очите на Блеър светеше щастливо пламъче, което го нямаше преди това.

— Много ми се иска да я видя някой ден — обади се Нейт.

Блеър се пресегна към него. Какво правеха на някакъв купон в Бруклин, на който никой от тях не държеше да присъства?

— Да отидем *сега*.

В този момент до тях спря едно такси, от което се изсипаха Серена, Джени и Елиз, както и две момчета с еднакви бананеножълти костюми „Долче и Габана“. След тях спря още едно такси, от което излязоха четири манекенки, облечени в дрехи на „Кармен Миранда“ и шапки с плодове на главите. Още една кола, пълна с манекенки и после „Рейвс“ — да, цялата група, с изключение на вокалиста, който току-що бе напуснал — в друго такси.

— Лимузината „Хамър“ се счупи, затова се наложи да си хванем таксита — обясни Джени на Нейт и Блеър с щастлива усмивка.

Блеър стисна Нейт за ръката и го завлече към първото празно такси.

— Хайде.

Серена им намигна, докато се качваха на задната седалка.

— И умната, вие двамата!

Блеър се усмихна и отпусна глава върху тапицерията от изкуствена черна кожа на таксито. Кракът на Нейт докосваше нейния и

цялото ѝ тяло бе пламнало. Чувстваше се като Санди в края на оригиналния „Брилянтин“, когато тя и Дани отпътуваха с колата му, оставяйки всички останали на училищния карнавал. За Блеър бе напълно ясно какво се готвеха да направят Санди и Дани, предвид сексапилните черни кожени панталони на Санди и това, че той не сваляше ръцете си от нея.

„Искам точно теб — о, о, о, скъпа!“

Нейт пхна ръка между коленете на Блеър и я остави там.

О, да бе, щяха да я карат умната.

ДЖ И НЕЙНИЯТ АНТУРАЖ

Дан едва успя да познае сестра си. Тя и Серена влетяха на купона, приличащи на филмови звезди — с еднакви чорапогачи в тюркоазно и черно, бели боти и тюркоазни кожени жилетки. Косите им бяха изправени, имаха изкуствени мигли, а по устните им блестеше розово червило.

В стил рокерка плюс „Мод Скуод“.

На всичко отгоре ги следваха цяла тумба манекенки и хора от екипа на фотосесията, както от членовете на една нова и много популярна банда — „Рейвс“. Елиз също беше с тях. Носеше яркооранжев гащеризон, подарък от Джонатан Джойс за това, че беше толкова услужлива по време на сесията.

Джени се промъкна до Дани го целуна по бузата.

— Честит рожден ден! — извика тя, макар че прекрасно знаеше, че не той бе поводът за партито. Днес бе един от най-хубавите дни в живота ѝ и прачеше от адреналин. — Къде е Ванеса?

Дан захапа деветдесетата си цигара за вечерта и бързо я запали.

— В банята, правят ѝ пиърсинг — злобно отговори той.

— Уау! — Джени го целуна отново. — Какъв страхотен купон!

Бандата започна да разполага оборудването си във всекидневната. Елиз дойде, за да отмъкне Джени.

— Би ли ни извинил, Даниел, бих искала да покажа нещо на Дженифър. — Тя грабна Джени за лакътя. — Трябва да видиш нещо — в дрешника.

Дали не бяха две малки животинки и техните пакости?

Дан не можеше да си обясни на какво се дължи напрежението, което го бе парализирало. Вероятно в това беше разликата между четиринадесет и осемнадесет. На четиринадесет нещо, което днес ти се струва краят на света, на следващия ден можеше да бъде забравено. На осемнадесет при подобна ситуация животът ти сякаш свършва.

А още дори не ги беше навършил!

Групата започна с репертоара си и хората наоколо наскачаха да танцуват. През последния час гостите на купона постепенно се увеличаваха и апартаментът вече гъмжеше от представители на всички частни училища в Манхатън. Сега, когато вече бяха във втория срок на последната си година, нямаше никакво значение дали познават Ванеса, или не. Те търсеха и най-малкия повод да се веселят и се възползваха от него докрай.

На Дан обаче изобщо не му беше до веселба. Вместо това реши да си пийне. Отиде до всекидневната и грабна бутилка водка „Грей Гус“ от полупразната мешка на Тифани, след което се облегна на една от стените, за да гледа бандата, докато се наливаше с алкохол. Чък Бас се вихреше на импровизирания дансинг с едно от момичетата от „Джорджтаун“. Прясно продупченият ѝ пъп беше покрит с лепенка, а металната свирка, провесена на врата ѝ, се мятеше наляво-надясно и я шляпаше по чипия нос.

Като се има предвид с кого танцуваше, свирката можеше да се окаже доста полезна.

Момиче с военни дрехи, каска и метална табелка се приближи към Дан и го поздрави.

— Да си виждал Блеър Уолдорф? — попита тя.

Дан поклати глава и отпи голяма глътка водка. Не беше напълно сигурен как точно ще му се отрази, но настроението му определено бе на път да се подобри.

С ГУБИ ДИРЯТА НА СВОИТЕ МОМЧЕТА

Серена танцуваше с двамата стилисти-гейове от фотосесията, като бананеножълтите им костюми контрастираха рязко с нейните тюркоазно-черни панталони в типичен стил от осемдесетте, на които тя просто не можеше да се нарадва.

— Серена? — Едно високо момче със сребристи рамки на очилата изскочи пред нея и я хвана за ръка. Серена спря да танцува и сърцето ѝ подскочи. Това бе Дрю от „Харвард“. Или беше „Браун“?

— Здравей — промълви тя бавно, пърхайки с изкуствените си мигли. Тя посочи към шарените си панталони и остри бели ботуши. — Виж, това е обичайното ми облекло. — В момента се опитваше да си спомни кой точно бе Дрю. Момчетата от уикенда вече се сливаха в съзнанието ѝ. Дали беше онзи, който свиреше на ксилофон, или пък художникът?

Дрю се усмихна плахо. Изглежда се чувстваше доста неловко в грижливо изгладения си костюм „Дж. Крю“ и кафяви велурени обувки. Сякаш нямаше търпение да чуе от нея „Да се махаме оттук и да отидем да пием кафе на някое по-спокойно и уединено място.“

Серена се поколеба. Искаше да бъде такова момиче, наистина. Момиче, което пие кафе с приятеля си. Част от двойка. Но не го искаше достатъчно, за да пропусне купона.

Внезапно някой я грабна през кръста и я наведе надолу към земята. Серена едва си пое въздух. Пред нея стоеше атлетичното лице с квадратната челюст на съквартиранта на Дрю.

— Уоу! — възкликна тя с широко отворени очи.

— Помниш ли Уейд — обади се Дрю. Изглежда сега се чувстваше още по-неудобно. — Държеше да дойде с мен.

Уейд я придърпа към себе си и я целуна по устните. *Мяс!*

— Не се ли радваш? — обади се той.

Серена не искаше да дава вид на момиче с леко поведение, но наистина се радваше. Колкото повече, толкова по-весело, беше нейното

мото. Една дребничка жена с червеникаворуса коса и елегантна чанта „Кейт Спийд“ я потупа по рамото.

— Познавате ли Нейт Арчибалд? — попита тя.

Серена кимна.

— Вече си тръгна. — Дрю продължаваше да стои до нея с ръце в джобовете, чудейки се как да се държи. — Това е моят приятел Дрю — представи го тя. — Той учи в...

— „Харвард“ — добави той и протегна ръка с чаровната си глуповата усмивка.

В другата част на стаята „Уифенпуфс“ започнаха да припяват на „Рийвс“. Звученето беше невероятно. Серена се изправи на пръсти, за да им помаха и всички те ѝ изпратиха въздушни целувки. Но не липсваше ли някой? Художникът от „Браун“? Нима той не я обичаше колкото останалите?

О, сякаш някога изобщо бе изпитвал подобни чувства към нея!

Хората се бяха скупчили до прозорците и зяпаха надолу към улицата.

— Може ли да ме качиш на раменете си? — невинно попита тя Уейд.

Уейд я понесе към прозореца, където най-горе над всички можеше да види какво се случваше долу. Едно момче рисуваше на паважа със спрейове в зелено и златисто. Това беше Кристиан, приведен съсредоточено над произведението си. Рисунката придоби очертанията на портрет на Серена с флуоресцентни зелени пеперуди в косата и златисти криле, изникващи от раменете ѝ, подобно на ангел.

Серена се изкиска, смутена от разточителната проява на обожание на Кристиан, която по нищо не се заличаваше от тази, показана от останалите. Може би онова, което в крайна сметка търсеше, не беше истинската любов. Вероятно бе просто... *любов*. А тя беше навсякъде около нея.

ДРЪНКАЛКАТА НА Б ВЪЗБУЖДА Н

— Мини от тази страна на стаята — прошепна Блеър. — Дъските на пода скърцат от другата.

Нейт вървеше плътно зад нея в детската стая, осветена единствено от нощна лампа хартиена луна. Йейл спеше в бялата си, покрита с дантели люлка. От ъгъла до прозореца като часовой ги наблюдаваше шарено пони с истински размери, купено от Нейт от „ФАО Шварц“.

Бебето бе завито с розово одеялце и лежеше по гръб с навъсено и порозовяло лице.

— Виж как се движат очичките ѝ под клепачите — прошепна Блеър. — Сънува.

Нейт не можеше да си представи какво би могло да сънува същество, което едва вчера се беше появило на този свят, но предположи, че вероятно е от онези сънища, които му се присънваха, когато беше надрусан. Нищо не се случваше, просто *чувстваше* разни неща. И винаги се будеше гладен като вълк.

Блеър се пресегна към люлката и извади една сребърна дрънкалка. Приличаше на миниатюрно звънче.

— Това е било мое, когато съм била бебе. — Тя го обърна. — Виж леките отпечатьци от зъби?

Тя подаде дрънкалката на Нейт. На пръв поглед изглеждаше гладка, но при по-внимателно вглеждане в нея се виждаха стотици вдлъбнатини. Нищо чудно, че Блеър е била толкова лакома, доминираща и агресивна още от малка. Но в този момент тя беше спокойна, като че ли грижите за бебето я бяха научили на смирение.

Нейт ѝ я върна и тя шумно задрънка. Йейл веднага започна да се муси и хленчи, краченцата и ръчичките ѝ започнаха да се мятат във всички посоки, а лицето ѝ се набръчка като сушена кайсия.

Блеър се наведе над люлката и вдигна сестричката си.

— Шшт — прошепна тя. — Няма нищо. Спи спокойно.

Тя я залюля напред-назад на ръце, докато бебето се успокои. Положи я обратно в люлката и подпъхна нежно одеялцето под нея.

— Готово. Заспивай — каза тя и вдигна поглед към Нейт.

— Красива е — каза Нейт дрезгаво. Тихо се пресегна към ръката ѝ и я измъкна в коридора. Тя затвори вратата на детската стая и той я прегърна силно, впивайки устни в нейните.

— Нашите ги няма — прошепна той, заровил лице в косата ѝ.

Апартаментът бе така притихнал, че Блеър чуваше ударите на сърцето си. Тайлър и Арън гледаха филми в библиотеката, а майка ѝ и Сайръс бяха навън. Но не можеше да прави секс с Нейт, докато Йейл спеше така невинно в съседната стая. Тя притвори очи и го целуна отново, след което прошепна:

— Добре, готова съм.

Най-сетне.

ДЖ Я ОЧАКВА СКАНДАЛНО БЪДЕЩЕ

Джени не беше сред най-запалените танцьори, но как можеше да стои на едно място с тези откачени остри бели ботуши? Най-прекрасното беше, че тясната и тюркоазна кожена жилетка придържаше здраво прелестите ѝ. Гърдите ѝ бяха силно пристегнати — нямаше случайни опипвания и не се мятаха наляво-надясно. Дори и без жилетката пак щеше да се чувства добре. Повече от добре.

„Рейвс“ спряха да свирят и обявиха кратка почивка. „Уифенпуфс“ обаче тъкмо бяха загрели.

— *Едно, две, едно, две, три...* — започнаха те с обичайната си акапелна хармония. — *Джени, о, Дженифър* — започнаха серенадата си те. — *Сестричката на Серена, Дженифър. Не си приличат. Едната — висока, другата — ниска, но всеки на своето парти ги иска.*

Серена се приближи и прегърна Джени през рамо, поклащайки се напред-назад в ритъма на песента. Останалите също се движеха в такт, без да им прави впечатление, че истинската музика бе прекъсната.

— *Дженифър има огромни бабонзери!* — запя Чък Бас на висок глас, докато минаваше покрай двете момичета и пияно поклащаше задник с маймунката си на рамо и войнишкото кепе. В стаята се разнесе сподавен кикот.

Опа.

— Знаете, че са го правили, нали? — прошепна едно момиче от „Сийтън Армс“ на приятелката си. — Хванали са ги на един купон през октомври, в банята. Тя е била чисто гола и Чък я е оправял на тоалетната чиния.

— Аз го мислех за гей — обади се едно момиче в чисто нова тениска на „Васар“.

— *Всички искат да стискат големите цици на Джени!* — продължи да дразни Чък.

— *Чък Бас има космат гъз!* — извика Серена високо. — Не му обръщай внимание — каза тя на Джени.

Но вместо да се изчерви от гняв и срам, Джени не можеше да престане да се смее. Преди две седмици малкото представление на Чък щеше да ѝ подейства съкрушително. Сега обаче всички се смееха на самия него, а не на глупостите, които бръщолевеше. Освен това, когато беше преживяла един скандал — а може би два или дори три — и бе продължила напред, вече беше доста по-жилава. Имаше минало, история. Бе момичето, за което нямаше да престанат да говорят. Тя и големите ѝ балкони бяха обречени да пожънат успех.

А ако животът поемеше по кофти направление и нещата се объркаха непоправимо, винаги можеше да я изпратят в пансион, както беше заплашил баща ѝ. Там щеше да преоткрие себе си.

Може би дори щеше да се върне от пансиона и пак да се преоткрие, също като Серена.

Вероятно пак като Серена можеше да има и много гаджета. Някой ден.

Д ОТКРИВА НОВ ТАЛАНТ

— Ще ми дадеш ли една цигара, брато? — Деймиън Полк, китаристът на „Рейвс“ и един от любимците на Дан, се приближи към него. Дан бе твърде пиян, за да се замае от срещата със звездата. Той му подаде смачкания полупразен пакет „Кемъл“, който беше отворил само преди половин час, и Деймиън запали цигарата си с жълтата му запалка „Бик“. Деймиън носеше кафяво брезентово военно палто, по което на фински или някакъв друг език с черно бяха изписани някакви думи. Палтото обаче можеше да мине само при някой известен.

— Имаш ли представа кой живее тук? — попита той.

— Аз — отвърна Дан провлачено. — Нещо такова. Тук съм с приятелката си. Апартаментът е на по-голямата ѝ сестра, но нея я няма. — Реши да не споменава Тифани. Предпочиташе да си представя, че тя не съществува. Сега, като се сети за това, осъзна, че цяла вечер не ги бе мяркал с Ванеса. Със замъгленото си съзнание започна да разсъждава колко дълго можеше да протече един пиърсинг.

Деймиън кимна замислено.

— Имаш ли представа кой е писал песните в черните кожени тефтери в съседната стая?

За момент Дан се запита дали не беше припаднал и не сънуваше целия този разговор.

— Стихове — поправи го той, премигвайки на фона на приповдигнатите текстове на „Уифенпуфс“, които все още възпяваха сестра му. Високо момче с очила и момиче с червеникаворуса коса кръстосваха пода на дневната в горещо танго. — Това са моите *стихотворения*. — Опита се да се изправи, но глезените му се подвиха и се облегна на стената. Ако не успееше да помръдне, съвсем скоро щеше да се напикае.

Деймиън праметна палтото си назад и клекна пред Дан.

— Казвам ти, човече, това са *песни*.

Дан впери невиждащ поглед в известния десетсантиметров белег, който прорязваше челото на Деймиън. Говореше се, че е от

инцидент с велосипед „БМХ“. Да не би това да беше засегнало и мозъка му?

— Пич — настоя той, — аз съм ги писал. *Стихотворения* са.

— Песни. Песни, песни, песни. — Деймиън протегна ръка и помогна на Дан да се изправи. — Хайде, ще ти покажа.

Дан се заклатушка след Деймиън, като блъскаше хората по пътя и се извиняваше.

— Кога ще продължите да свирите? — попита някой от тълпата.

— Скоро, тъпако — отвърна Деймиън и му показа среден пръст.

Стаята на Ванеса бе също толкова претъпкана, колкото и всекидневната. Останалите членове на „Рейвс“ се бяха скупчили на леглото и се ровеха в тетрадките на Дан.

— Видяхте ли тази? Казва се „Мръсници“ — каза басистът на Деймиън, показвайки стихотворението му. — От това може да стане идеалната яка любовна балада. Идеална е за средата на концерта. Особено след онази смешната „Да убиеш Пръдльо“.

Дан се вторачи в тях. Шансът всичко това да му се присънваше все още беше доста голям, а може би беше умрял, след като някой от грамадните приятели на Тифани от строителството го беше премазал.

Деймиън го подбутна напред.

— Открих автора. Достатъчно добре изглежда за вокал.

Дан се олюля пред останалите членове на групата. Вокал ли?

— А може ли да пее? — попита барабанистът, оглеждайки Дан от горе до долу и подръпвайки странните си и страховити мустаци. „Рейвс“ имаха доста особен имидж — смесица от готиния по-голям брат и сериен убиец.

Да пее ли?

Деймиън потупа Дан по гърба.

— Ще се пробваш, нали? В крайна сметка ти си писал тези песни. Пей както можеш. Ние свирим доста шумно и ще ти се стори, че крещиш. — Отново потупа Дан по гърба. — Просто се постарай, става ли?

— Става.

Докато вървеше след групата към всекидневната, на Дан му хрумна, че тялото му може би беше в ръцете на маниакален кукловод с доста извратено чувство за хумор и в следващия момент щеше да го накара да си свали ризата.

В крайна сметка той беше вокалът.

Барабанистът подгръ няколко пъти е бухалките и стаята утихна в напрегнато очакване.

— Започваме с „Да убиеш Пръдльо“, нали? — попита той Дан.

Дан кимна. Едва си спомняше думите, но беше толкова пиян, че така или иначе едва ли щеше да успее да ги произнесе отчетливо.

Групата начена френетичен, монотонен, оглушителен ритъм с разлюлян бас. Съвършено пасваше на стихотворението или песента, или както, по дяволите, искаха да го наричат.

— „Гладен ли си? Приготвих нещо! Умри, Пръдльо, умри!“ — изкрещя Дан на микрофона. — „Уморен ли си? Ще те приспя! Умри, Пръдльо, умри!“

— Умри, Пръдльо — пригласяха „Уифенпуфс“.

Стаята се пръскаше по шевовете и хора, обхванати от лудостта на момента, започнаха да се мятат и да си свалят дрехите.

Дан разкъса ризата си. По дяволите, какво му пукаше? Показа среден пръст на всички.

— „Още ли искаш? Ела и го вземи! Умри, Пръдльо, умри!“

Добре, де, може би не беше най-прекрасното му преживяване, но при всички положения беше по-добре от това да се задушаваша от самосъжаление и да обира прахта по ъглите.

Освен това вече знаеше, че през всичките тези години беше писал извратени и мрачни песни, а не стихотворения.

В ПОЛУЧАВА РИТНИК В ЗАДНИКА

— Ехо, има ли Ванеса вътре? — дочу се някакъв глас пред вратата на банята.

— Да? — отвърна Ванеса и отвори вратата съвсем леко. През последния половин час беше подложила устната си на студената струя, но кръвта не спираше.

Момчето пхна телефона в ръката ѝ. Беше си свалил тениската, а на гърдите му се виждаше татуирана змия.

— Някаква кучка звъни вече петстотин пъти. Не схваща ли, че се опитваме да слушаме музика?

Ванеса грабна слушалката и я закрепил между рамото и брадичката си, докато Тифани слагаше лед на устната ѝ.

— Ало?

— Ехо, сестра ти е, помниш ли ме? — извика Руби от другата страна на линията. — Какво, по дяволите, става там?

— Правя купон — обясни Ванеса, макар че това далеч не даваше ясна представа за случващото се. Руби прекрасно знаеше, че като се изключи Дан, Ванеса нямаше абсолютно никакви приятели.

— А, така ли, госпожице рожденичка? И кой по-точно дойде на купона ти?

Ванеса хвърли поглед към Тифани.

— Сестра ти ли е? — прошепна Тифани. Ванеса кимна и Тифани ѝ подаде шепа лед в юмука. — Ще се видим по-късно. — Тя изрита подгизналите от кръв кърпи по пода и на излизане остави вратата отворена. Музиката и виковете, както и миризмата на пушек и водка едва не повалиха Ванеса на земята.

— Това „Рейвс“ ли са — *на живо*? Да не би MTV да са те наели да им снимаш клип? — попита Руби.

— Не съм сигурна — отвърна Ванеса искрено. Знаеше, че партито се беше разраснало много, откакто беше влязла в банята, но не осъзнаваше до каква степен. — Както и да е, Тифани е у нас.

— Коя Тифани?

— Тифани. Ти си й дала ключ. Казала си й, че може да остане тук, колкото е необходимо. Спи на леглото ти.

Руби остана безмълвна за момент.

— Чакай, мисля, че се сецям за кого ми говориш. Има порче, нали? Разказва как е пътувала по света и е правила всички тези щури неща, а сега просто й трябва покрив над главата.

Точно така.

— Не мога да повярвам, че още пази ключа. Не помниш ли, че ти разказвах за момичето, което висеше в апартамента, когато аз се пренесох? Едвам накарах хазяина да я разкара и през цялото време се държеше така, сякаш сме най-добри приятелки.

Това определено звучеше като Тифани.

— Но тя дори не е отгук — заекна Ванеса. — Била е къде ли не. Има страст към пътешествията. — Това бе един от любимите изрази на Тифани, но определено звучеше идиотски в устата на Ванеса.

— Тя е отрепка — поправи я Руби. — И използвачка. Обзалагам се, че не е дала нито стотинка за храна или каквото и да било друго, откакто е при вас. Освен може би за пиене.

Ванеса не знаеше какво да каже. Това беше вярно. Тя и Дан на практика изхранваха Тифани повече от седмица. — Освен това в сградата е забранено да се държат домашни любимци. Може да ни изхвърлят за това. Разкарай я, скъпа. Разбираш ли ме?

Ванеса беше на път да избухне в сълзи. Как можеше да бъде толкова глупава и да позволи на момиче, което дори не познаваше, да обсеби целия й живот? Като в „Отровната Айви“, ужасния филм с Дрю Баримор, който Ванеса се срамуваше да признае, че е взела под наем, където лошото момиче Дрю се премества при едно добро и невинно момиче и съсипва целия му живот.

— Ще ти се обадя утре, става ли? — обеща Руби.

— Добре. — Ванеса затвори. Ръцете й трепереха. Метна телефона в мивката и влетя във всекидневната, забравяйки за кървящата си устна.

За бога!

Апартаментът се пукаше по шевовете. Момичета от „Констънс Билард“ и „Сийтън Армс“, както и всички останали, с които Ванеса не искаше да има нищо общо, се мятаха и притискаха задници в тазовете на момчета от „Сейнт Джудс“ и „Ривърсайд“. „Колегите“ на Тифани от

строителството, за които Ванеса вече подозираше, че бяха професионални крадци или дори нещо по-лошо, дълбаеха стената с кирката на Тифани; маймунката на Чък Бас и порът на Тифани се гонеха и се съешаваха върху разтегателния диван на Руби, а самата Тифани беше пред телевизора и беше пунала на всички присъстващи един от филмите на Ванеса отпреди няколко месеца. Но къде беше Дан? Тя ли го избягваше, или той нея?

Проправяйки си път през тълпата, Ванеса се хвърли към Тифани и изтръгна дистанционното от ръката ѝ.

— Това е лично! — викна тя и изключи телевизора. Малко по малко усещаше как старата гневна Ванеса се връщаше обратно... и усещането беше прекрасно. Ядът ѝ стана още по-голям за това, че Тифани се беше опитала да я заличи.

Браво на момичето!

Тифани се захили с дразнеция си, шумен, нали-сме-най-добрите-приятелки-на-света смях.

— Дан е скучен поет и много лош актьор — посочи тя към другата част на всекидневната. — Гледай какво става, когато двете се съчетаят!

Ванеса я разстреля с поглед и се обърна. Не можеше да си обясни как го беше пропуснала. Дан седеше върху обърнатата касетка за мляко, гол до кръста и потен, почти наляпал микрофона, докато редеше думите на стиховете си, превръщайки ги в песни. Обърна се отново. С него щеше да се заеме по-късно.

— Това е блузата на сестра ми — спокойно каза тя на Тифани. — Върни я обратно.

Тифани зяпна, леко учудена.

— Но ти носиш панталоните ѝ.

— На мен ми е сестра. Върни я! — нареди Ванеса. — След това събери всичките си приятели и проклетото си животно и се разкарайте от апартамента ми.

Гневът, който се беше натрупал в нея след разговора със сестра ѝ в банята, внезапно я разтреса с всичка сила. Беше рожденият ѝ ден, а на никого не му пукаше, че къщата ѝ се руши. Дори не познаваше повечето от гостите.

— Майната ви на всички! — изкрещя тя. — Всички *вън*!!

Разбира се, никой не я чу на фона на пиянския вой на Дан.

Но Ванеса имаше на своя страна факта, че това беше нейният апартамент и знаеше много добре къде се намират бушоните. Мина покрай полуголо потно момче и неговата залитаща пияна приятелка, влетя в кухнята, покачи се на плота и отвори металната кутия над печката. Щракна няколко ключа, в резултат на което музиката внезапно прекъсна и единствената светлина в апартамента остана тази над главата ѝ.

— ВСИЧКИ ВЪН! — изкрещя отново тя с нечовешки вик като Луси в „Дийнътс“, когато беше бясна на Чарли Браун, а и прясно продупчената устна много силно я болеше.

— Какво става, по дяволите? — възпротиви се момче в чифт оранжеви боксерки на „Принстън“.

— Коя, по дяволите, е тая? — запревзема се приятелката му.

Но всички присъстващи все пак бяха възпитани и никой не държеше да присъства на купон, на който не беше добре дошъл. Хората бавно започнаха да се изнизват през входната врата надолу по стълбите. До Ванеса достигна и звукът от кирка, която се влачеше по пода. Седна върху печката и започна да барабани по вратата с крака, докато наблюдаваше как апартаментът се опразва.

— Защо просто не ни помоли да намалим или нещо подобно? — промърмори някой.

— Какво да правим сега? Едва полунощ е — оплака се друг.

Разбира се, Чък Бас разполагаше с перфектното решение.

— Ще преместим купона в моята къща!! — извика той, грабна маймунката и я пхна в пазвата си. Прегърна две от момичетата от „Джорджтаун“. — Вие дори можете да преспите у дома, ако искате.

Тифани мина през кухнята по черен сутиен. Сигурно дори той бе на Руби. Метна нещо към Ванеса.

— Ето ти проклетата блуза.

Ванеса не сметна за необходимо да я удостои с отговор. Тя наблюдаваше с огромно удовлетворение как Тифани грабна пора си за врата, повлече мешката си по пода на всекидневната и напусна помещението.

Без покрив над главата нямаше да остане. У Чък имаше достатъчно място.

Д И В СЕ ОПРАВЯТ НА ДУМИ

Останаха още няколко навлеци. Ванеса включи бушоните и се огледа, за да прецени щетите. Щеше да се наложи да наеме служба за почистване, за да ѝ помогне да се справи с всичко това. Можеше да открие начин и да го пише на сметката на Тифани.

Дан лазеше на четири крака, търсейки ризата и обувките си. Рошавата му кестенява коса се беше сплъстила по челото и не виждаше нищо.

Ванеса скочи от печката.

— Можеш да останеш — каза му тя нежно. В крайна сметка случилото се беше по нейна вина. Ако не се бе увлякла така по глупостите на Тифани, сега с Дан щяха да си живеят мирно и щастливо и да се разбират отлично, вместо да се занимават с овладяването на бедствия.

Дан откри едната си маратонка „Пума“ и я обу. По-добре една, отколкото бос. Изправи се. Горната устна на Ванеса беше покрита със засъхнала кръв, но тя все пак изглеждаше по-добре отколкото той се чувстваше.

— Трябва да намеря групата — искат да им стана вокал — запелтечи той.

Ванеса нямаше ни най-малка представа за какво говореше той. Може би, ако просто седнеха, за да обсъдят случилото се, нещата щяха да си дойдат по местата.

— Имам рожден ден — припомни му тя, като се опитваше да контролира надигацията се у нея пристъп на плач. — Ще ми прочетеш ли стихотворението, което си написал за мен?

Дан поклати глава. Почти всичко, което някога беше написал, бе посветено на Ванеса.

— Това е песен. Всички те са песни.

— Няма значение. — Ванеса измъкна сгънатия лист хартия от чекмеджето в банята, като се зарадва, че някое любопитно момиче не

си беше позволило да бръкне вътре в търсене на гел за коса, например, и да отнесе стихотворението.

Тя го подаде на Дан и седна пред него. Беше такова облекчение, че двамата бяха отново заедно, независимо че стените около тях се рушаха.

Сърцето на Дан все още биеше учестено, но като цяло вече се беше поуспокоил. Прочете стихотворението внимателно, а езикът му се преплиташе от алкохола и умората.

списък с нещата, които обичаш:

*черно
ботуши с метални носове
мъртви гълъби
мръсен дъжд
ирония
мен*

списък с нещата, които обичам:

*цигари
кафе
теб и ябълковобелите ти ръце,*

*но особеното на списъците е,
че се губят*

— Това е текст на песен, нали? — отбеляза Дан. — С музика би звучало доста по-добре. Опита се да препрочете стихотворението отново на себе си, но думите започнаха да танцуват върху листа и вече нямаха никакъв смисъл. Знаеше, че ги беше написал с определена цел, но не можеше да си спомни каква точно.

Ванеса изхлипа странно. Той вдигна глава и я видя как плаче сподавено като човек, който не бе свикнал да плаче често. Само преди минути Дан се забавляваше страхотно и крещеше с целите си дробове на микрофона. Как така всичко внезапно стана толкова сериозно?

Ванеса го хвана за ръка. Лицето ѝ беше влажно и мръсно, носът ѝ течеше и на горната устна имаше сребърна халка.

— Виж, знам, че сега всичко се обърка, но нещата ще се подредят. Точно като в стихотворението ти. Обичам грозните неща. И на двамата ни харесва, когато нещата не са идеални, нали?

Дан беше отпуснал ръката си в нейната. Знаеше, че онова, което казваше, беше важно, но не можеше да се съсредоточи. Имаше нужда от цигара, а доколкото си спомняше, му бяха свършили. Или пък цигарите му бяха в другата маратонка?

— Трябва да си намеря обувката — каза ѝ той.

Сълзите ѝ не спираха. Ванеса го стисна силно за ръката в отчаян опит да довърши започнатото, да обясни значението на стихотворението на Дан и колко истинско ѝ звучеше сега.

— Не е нужно да учим в едно училище или да живеем заедно. Можем просто да бъдем. — Тя си избърса носа с опакото на ръката. По панталоните ѝ с шарка на зебра имаше малки капчици кръв от пиърсинга. Тя започна да ги търка ядосано. — Независимо какво правим, винаги ще бъдем заедно по някакъв начин, нали?

Дан кимна.

— Да — отвърна той механично. Не, че не бе в състояние да усети болката ѝ. Просто точно в този момент не можеше да проведе смислен разговор.

Раменете на Ванеса се разтресоха в тихо ридание. Тя отново си избърса носа и го целуна по устата. Дан опита да отвърне на целувката, но се страхуваше да не нарани устната ѝ.

— Хубаво — каза тя и се насили да се усмихне. — Махай се оттук. Върви да ставаш рок звезда или каквото там искаш.

Дан я зяпна. Гонеше ли го?

Какво значеше това?

— Няма ли да тръгваш?! — Ванеса го побутна лекичко по гърдите, потискайки поредния пристъп на плач.

Дан се олюля. Подът беше покрит с толкова гъст килим от угарки, празни бутилки, забравени дрехи и счупени вещи, че едва се виждаше.

— Утре ще дойда да помогна за разчистването — предложи той с половин уста, докато куцукаше през мръсотията.

Като че ли на следващия ден, с избистрено съзнание и ясен поглед, щеше да бъде готов да навлече гумени ръкавици и да изчисти до блясък с Мистър Клийн?

Б И Н ГО ПРАВЯТ НАИСТИНА

— Още ли го пазиш? — Блеър взе тревистозеления кашмирен пуловер, който беше подарила на Нейт преди повече от година, от облегалката на стола до бюрото му, където го беше метнал предната вечер. Тя го обърна, за да провери дали мъничкият златен медальон сърце, пришит от вътрешната страна, все още беше на мястото си. Там беше.

Нейт стоеше в средата на стаята и я наблюдаваше. Прииска му се да си свали дрехите, да я сграбчи и да я хвърли на леглото, но от опит знаеше, че Блеър обичаше нещата да стават по нейния начин, затова трябваше да се насили да почака.

Блеър остави пуловера обратно на облегалката и прокара длан по макета на яхта върху бюрото на Нейт. До него се мъдреше снимка с приятелите му от „Сейнт Джудс“, които държаха две големи риби, уловени по време на риболова в Мейн. Нейт бе най-сладък от всички с мускулестите си загорели ръце, широка бяла усмивка, златистокестенява коса и блестящи зелени очи. Не, че не го знаеше и преди това, де.

Не можеше да си обясни какво точно чакаше, но определено нямаше за цел да печели време. Просто от толкова отдавна не бе попадала в подобна идеална интимна обстановка с него, че ѝ се искаше да ѝ се наслади максимално. Най-смешното беше, че винаги преди това — а случаите бяха доста, — когато си мислеше, че ще правят секс, беше нервна и напрегната и не спираше да бърбори. Не и този път.

— Искаш ли да послушаме музика или да пуснем някой филм? — предложи Нейт, чудейки се дали трябва да направи още нещо, за да я предразположи. Де да имаше някакви свещи или ароматни пръчици. Масажно масло? Белезници?

Май леко се отнесе.

Блеър отиде до лавицата с книги и запали смешната лампа-глобус, която Нейт имаше от петгодишен. След това загаси останалото

осветление. Светлината от лампата се примеси с меката светлина на нощното небе и озари стаята с вълшебен син блясък.

— Готово — тя събу черните си ниски обувки на „Кейт Спейд“. Ноктите на краката ѝ бяха оцветени в яркочервено и дори на нея това ѝ се стори доста секси. Усмихна се. — Ела тук.

Той направи, каквото му нареди, и пъкна ръцете си под блузата ѝ, като ѝ помогна да я свали, докато в същото време тя едва не му откъсна главата, докато махаше неговата. Сутиенът ѝ бе фин, бял и без презрамки. Когато го разкопча, той падна на пода като парченце хартия.

Нейт обаче не бързаше да се радва. Вече толкова пъти бяха стигали дотук, че нямаше да се учуди, ако в този момент в стаята влетеше майката на Блеър с новината, че всъщност има тризнаци и другите две бебета всеки момент ще се родят.

Блеър обви врата му с ръце и се притисна към него. Всеки път, когато си беше представляла как го правят, се превъплъщаваха в героите от любовна сцена в някой стар филм. Одри Хепбърн и Гари Купър в „Следобедна любов“. Катлийн Търнър и Уилям Хърт в „Телесна топлина“. Но това надминаваше всичките ѝ представи, тъй като бе толкова истинско и усещането беше невероятно.

Не спираше да я целува. Тя постави ръката му на колана на дънките си, след което се пресегна към неговите. Добре де, явно никой нямаше да почука на вратата, небето нямаше да се стовари отгоре им. Може би този път наистина щеше да се случи.

Тя го дръпна назад към леглото и двамата се измъкнаха от панталоните и бельото си. Останаха съвсем голи. Целуваха се отново и отново на всяко място, подходящо за целуване, докато не стана ясно, че бе време да се вземат определени мерки. Нейт бръкна в чекмеджето на нощното шкафче за презерватив.

Дойде неудобната част.

Само че този път не беше неудобна. Без да продума, Блеър взе презерватива, започна да го целува надолу по тялото и внимателно му го сложи, също както когато поставяше деликатните бебешки чорапки на Йейл. Готово. Съвсем добре.

Нейт бе забравил усещането да бъде с Блеър. Когато я докосваше, не му се налагаше да се мъчи напосоки да открие как точно

да го направи, да се блъска в стени и да се притеснява. С Блеър той просто *знаеше*. И всичко се случваше като по ноти.

Не се налагаше Блеър да му казва да забави. Синхронът им беше така съвършен, че тя просто затваряше очи, прегръщаше го, извиваше леко гръб и нещата си идваха на мястото.

Тадададам!

Когато това свърши, легнаха по гръб, като си държаха ръцете и се усмихваха към тавана, защото знаеха, че след няколко минути могат да го направят отново. Можеха да го правят цял живот, стига да искат. Да им носят храна в неговото крило на къщата. Да си вземат матурите по интернет.

— Може дори да не отида в колеж — замисли се Нейт. Защо да го прави при наличието на толкова много удоволствия? Целуна ръката ѝ. — Можем да обиколим света заедно. Да се впуснем в приключения.

Блеър затвори очи и се опита да си представи как с Нейт пътуват по целия свят с яхта, конструирана специално за тях двамата.

— Всеки ден ще съм с различен бански на „Мисони“ и ще получа невероятен загар — прошепна тя замечтано.

Фантазията продължи да се разгръща в главата ѝ. Телата им щяха да заякнат и да се оформят от работата на яхтата и диетата от сурова риба, водорасли и шампанско. През нощта щяха да се любят под звездите, а на сутринта щяха да се любят под крясъците на чайките. Щяха да си народят красиви, загорели, руси, зеленооки бебета, които щяха да плуват като делфини и винаги да ходят голи. Щяха да акостират на екзотични пристанища, където местните жители щяха да им танцуват и да им подаряват редки бижута и кожи. В един момент щяха да съберат такава колекция от съкровища, че щяха да станат известни по целия свят като най-богатите мореплаватели на земята. Пиратите щяха да ги преследват, за да плячкосат скъпоценностите им и неземно красивите им дечица, приличащи на модели на Ралф Лорън. С толкова свободно време на яхтата двамата с Нейт щяха да са взели черни колани по карате, с помощта, на което щяха да отблъскват успешно атаките на пиратите и да ги пращат на дъното на морето, за да се хранят с тях акулите. После щяха да отплават на лунна светлина, невредими и по-влюбени от всякога.

Можеше да се сбъдне.

— Или и двамата бихме могли да отидем в „Йейл“ — каза тя с надежда. Някакъв доктор от болницата на майка ѝ бе оставил бележка при портиера на сградата тази сутрин, в която се казваше, че иска да ѝ напише препоръка за подготвителната програма по медицина в „Йейл“. Никога не беше обмисляла възможността да стане лекар, но ако това щеше да ѝ помогне да влезе в „Йейл“, защо не?

— Аз ще играя лакрос и ще уча геология — прошепна Нейт в косата ѝ.

— Да — съгласи се Блеър размечтано.

Нейт щеше да копае в горите на Кънектикът в търсене на камъни, да носи красиви арански пуловери, оплетени от нея специално за него по време на дългите лекции по медицина. Всички нейни колежки щяха да си падат по прекрасния млад биолог, който щеше да бъде неин научен ръководител, но тя нямаше да му обръща внимание, тъй като щеше да има очи единствено за Нейт.

— И ще живеем заедно — добави тя на висок глас. В порутена стара викторианска къща точно до университета. Щяха да си приготвят горещо ябълково вино на печката на дърва и да пекат сладкиши в камината.

Нейт се засмя.

— Ще си вземем дог.

— Не, два дога и две котки — поправи го Блеър. Щяха да бъдат толкова завладени от учене и любене, че щяха да забравят да се подстригват и да си купуват нови дрехи. Щяха да заприличат на хипита и въпреки всичко щяха да завършат с отличие.

— И ще се оженим — прошепна той.

— Да — Блеър стисна ръката му под чаршафите.

Щяха да организират пищна сватба в катедралата „Свети Патрик“ и след завръщането си от едногодишния меден месец в Южна Франция щяха да живеят в апартамент на Пето авеню с гледка към парка. Тя щеше да бъде известен хирург в Ню Йорк, а той щеше да си стои у дома с четирите им русички, зеленооки дечица и да строи макети на яhti в дневната. И винаги към обяда щеше да ѝ слага пакет бонбони „Хършис Кис“, за да ѝ покаже колко много я обича.

Блеър се обърна и положи глава на гърдите на Нейт. Възможностите бяха безкрайни, но точно сега не им се налагаше да взимат подобни съдбоносни решения. Сега само трябваше да решат

дали да го направят отново или да изчакат още няколко минути и да го направят *после*.

Пулсът му се учести и заблъска в ушите му. Тялото му се напрегна.

Тя вдигна глава и го целуна.

Защо да чакат?

GOSSIPGIRL.NET

Забележка: Всички имена на места, хора и случки са променени или абревиранни, с цел да се опазят невинните, тоест мен.

ХЕЙ, ХОРА!

Подвижно парти

По последни данни всички дишаха, макар и доста тежко. Предната нощ, която на практика продължи до късно този следобед, за колко партита трябваше да се брои — за едно или две? Наистина ли това бяха „Рейвс“ или някаква долнопробна група от бар в Уилямсбърг, които се правят на тях? Наистина ли любимият ни поет от Горен Уест Сайд се напи толкова много, че не може да открие другата си обувка? Не, че това му попречи да пее. Звучеше по-добре в Манхатън, отколкото в Бруклин, но има вероятност това да бъде отдадено на факта, че дотогава всички доста се бяхме поувеселили. Най-култовата част от вечерта беше, когато русите момичета с еднакви тениски на Джорджтаун, свирки и пластир по пъповете направиха мажоретно шоу, след което поканиха всички момчета в спалнята, за да играят на бутилка. А се говореше, че момчетата от Джорджтаун са доста непорочни!

Двама души, чиято липса се усещаше през цялата вечер, така и не се появиха, а и все още ги няма. Носят се слухове, че всъщност са някъде заедно и се очаква да бъде така до края на учебната година. Май ще ни се наложи да им гледаме лигавцините, тъй като любовта е нещо красиво, дрън, дрън, дрън. Но защо ли съм убедена, че можем да измислим няколко изненади, за да направим живота им малко по-интересен, нали?

Вашите имейли:

В: Скъпа Интригантке,

Тревожа се за сестра си. Снощи организира огромно парти в Бруклин и нещата не се развиха добре. Сигурно и ти си присъствала. Добре ли е тя?

рб

О: Скъпа рб,

Беше доста разярена, докато ни гонеше от апартамента, за да са ѝ останали трайни белези. Ние, момичетата, сме доста жилави. Макар че сигурно ще мине доста време, докато устната ѝ зарасне, и определено ще ѝ трябва помощ при почистването.

Интригантката

В: Скъпа Интригантке,

Значи, ние бием целия този път до Ню Йорк, за да заберем едно момиче, което да учи в нашето училище, а тя просто изчезва яко дим. СЛЕД ТОВА едва не нарушаваме пакта, който е нашата мисия в живота през последните две години. За всичко е виновна тя и вече не искаме да учи в нашето училище и да бъде част от тайното ни общество.

бекс

О: Скъпа бекс,

Не съм сигурна, че на този етап има нещо, което бих могла да направя за вас. Нали все пак все още се подкрепяте взаимно?

Интригантката

Наблюдения

С е домакиня на скромна късна закуска, на която присъстват само момчета в апартамента ѝ на Пето авеню. По последни данни масата е заредена за четиринадесет души. Дж и Д дават автографи пред студиото на MTV. Може все още да не са известни, но ако се държат все едно, че са, един ден всичко ще се подреди. В разлепва обяви ТЪРСИ СЪКВАРТИРАНТ из Уилямсбърг. Ч и неговото момиче с лилаво-черна коса бутат в обща количка за кукли двете си животинки в Зоологическата градина в Сентръл парк. Изглежда е открил идеалната

бавачка за маймунката си за следващата година, когато ще е в „Уест Пойнт“. Издирват се: *Б* и *Н*. Последно са били забелязани да тичат от нейната сграда на Седемдесет и втора и Пето авеню към неговата къща на Осемдесет и втора и Парка около единадесет и половина снощи.

Главата ми още е пълна с маймунки, порчета и момичета в тюркоазни кожени жилетки, но махмурлукът ми не е чак толкова силен, за да пропусна да задам още няколко въпроса:

Д и *В* все още ли са заедно, или вече са само приятели? Какъв точно съквартирант си търси тя?

Ще стане ли *Д* международно известна рок звезда?

Ще влезе ли *Б* най-накрая в „Йейл“? Наистина ли това е добра идея?

Ще се превърне ли *Дж* в прочут и недосегаем супермодел, или отново ще си обърка живота и ще ѝ се наложи да замине в пансион, за да избегне тежестта от погледите на минавачите върху себе си?

Ще изневери ли *Н* отново на *Б*? Ако е така, дали ще има нещо против да го направи с мен?

Знам, че умирате да разберете отговорите на всички тези въпроси. Но преди това, моля, приберете се у дома и си починете малко.

Знаете, че ме обичате,
Интригантката

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.